

MAURICE BARDÉCHE - AUSTIN J. APP - J. FONS
FABRICE LAROCHE - L. ROHRBACHER - R. P. REICHENBERGER

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ

ελευθέριος οκτώψης

«Σκοτώστε, άνδρες του Κόκκινου Στρατού, σκοτώστε! Δεν θα παρχει τίποτα τό άθώα στους φασίστες, ούτε στους ζωντανούς ούτε σ' αυτούς που δεν έχουν ακόμη γεννηθεί. Σκοτώστε!»

Ήλιος Έργιμπουργκ

«Εμείς οι Άμερικανοί έκτελέσαμε αιχμαλώτους πολέμου, βομβαρδίσουμε νοσοκομεία, βυθίσουμε ναυαγοσωστικά, σκοτώσαμε άμάχους, πετάξαμε έτοιμοθάνατους σί λάκκους με νεκρούς. Στόν Είρηνικό κομματίσαμε τό κρανία τών έχθρών μας γιά νά χαρίσουμε αναμνηστικά στις άρραβωνιαστικές μας και φτιάξαμε χαρτοκόπτες από τό κόκκαλό τους. Στέψαμε τούς βομβαρδισμούς μας μέ φώσφορο και τίς δολοφονίες άμάχων μέ άτομικές βόμβες, πετώντας τες σέ άνω σχεδόν άναχώρωτες πόλεις μέ αποτέλεσμα έτσι νά επιτύχωμε μιάν άναμφισβήτητη επίδοση στις στιγμιαίες μαζικές δολοφονίες».

Έντγκαρ Τζουινς, «Ένας πόλεμος είναι άρκετός»

Κατά την διάρκεια τών βομβαρδισμών του Ρουρ, τό 1943, ό έργατικός βουλευτής Μ. Ρ. Στρουκς ρώτησε άν οι Βρεττανοί πιλότοι «βομβάρδιζαν περισσότερο την περιφέρεια, άντι νά συγκεντρώνουν την προσοχή τους σι στοχούς καθαρά στρατιωτικούς». Ό ύπουργός άεροπορίας Σερ Σινκλέρ, άπάντησε ότι «οί στοχοί ήταν παντοτε στρατιωτικοί. Καλή τιμη όμως θα ήταν νά δοθή λιγότερη σημασία στην κριτική» προσέθεσε.

Εἰσαγωγή

Τό βιβλίο αὐτό δέν ἀποτελεῖ παρά μία ἀπλή καί συνοπτική παρουσίασι. Θά χρειάζονταν πάμπολλες σελίδες καί κυρίως μία μεγάλη ἔρευνα γιά νά ἀπαντηθῇ τό πρόβλημα πού θέτει ὁ τίτλος του, ἀλλά κανένας ἰδιώτης δέν διαθέτει τά ἀπαραίτητα μέσα γιά νά διεξαγάγῃ μιά τέτοια ἔρευνα. Μόνο μία κυβέρνησις θά μπορούσε νά ἀσχοληθῇ μ' αὐτό τό τρομερό ζήτημα καί νά συγκεντρώσῃ τά ἀναγκαῖα στοιχεῖα. Ἀλλά οἱ σημερινές κυβερνήσεις μας εἶναι μόνο φαινομενικά ἐλεύθερες. Καμμία καλύτερη ἀπόδειξις δέν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ γιά τήν ὑποταγή τους ἀπό τήν ἴδια τήν σιωπή τους πάνω σέ αὐτό τό συγκεκριμένο θέμα.

Ὅλοι ἀντιλαμβάνονται ποιό ἦταν τό σημεῖο ἐκκινήσεως τῆς ἔρευνάς μας. Ἡ ἄρνησις παραγραφῆς τῶν «εἰδικῶν ἐγκλημάτων», τῶν λεγομένων «ἐγκλημάτων πολέμου» ἢ «ἐγκλημάτων κατά τῆς ἀνθρωπότητος» εἰσάγει μιά νέα ἐποχή «ἀνακρίσεων» καί εἶναι ἐφεξῆς ἀπεριόριστη μέσα στό χρόνο ὅσον ἀφορᾷ τά πρόσωπα, τίς ομάδες καί τίς ὀργανώσεις. Εἶναι φανερό ὅτι τά κίνητρα πού ὠδήγησαν στήν ἄρνησι τῆς παραγραφῆς θά ἰσχύουν καί στό μέλλον ὅπως ἀκριβῶς ἰσχύουν καί σήμερα. Εἶναι λοιπόν ἀπαραίτητο νά ἐτοιμασθοῦν οἱ φάκελλοι, ἔστω καί ὑποτυπωδῶς, διότι θά εἶναι ἴσως χρήσιμοι γιά τό μέλλον.

Ἡ ἔκτασις τῶν ἐγκλημάτων πολέμου πού ζήσαμε, ὑπερβαίνει κατά πολύ ὅπως ἤδη ἐλέγχθη τήν βαρβαρότητα τῶν περασμένων αἰώνων. Ἀλλά μία ὄψις τῆς βαρβαρότητος αὐτῆς εἶναι ἴσως γιά τό μέλλον ἡ πιό ἀνησυχητική ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες: εἶναι ἡ ἄρνησις νά γίνῃ γνωστή κι ἀκόμη περισσότερο νά ἀνακριθῇ μιά ὁλόκληρη σειρά ἐγκλημάτων κατά τῆς ἀνθρωπότητος τά ὁποῖα διαπράχθηκαν κατά τήν διάρκεια αὐτῶν τῶν τραγικῶν χρόνων. Σ' αὐτήν τήν

έπιμονή υπάρχει ένα σύμπτωμα σκληρής αναισθησίας, τό όποϊον είναι ίσως πιό απειλητικό από όλες τίς πράξεις πού έγιναν.

Τί νά σημαίνει άραγε ή άρνησις νά τιμωρηθοῦν ώρισμένες πράξεις πού έξεγείρουν τήν συνείδησι, άν όχι τήν έπιβεβαίωσι ότι αὐτές οί πράξεις δέν είναι έγκληματικές καί ότι κατά συνέπεια είναι **θεμιτές καί καθημερινής πρακτικῆς** σέ κάθε μελλοντικό πόλεμο;

Αὐτό πού δέν τιμωρεῖ ένα δικαστήριον, άποδεικνύεται ότι δέν άποτελεῖ καν παράπτωμα: σημαίνει ότι μπορεί να θεωρηθῇ έπιτρεπτό έφ' όσον ή νομολογία ύπακαθιστώντας τόν νόμον άδιαφορεῖ.

Αὐτές άκριβώς τίς πράξεις γιά τίς όποιες άδιαφοροῦν τά δικαστήρια, θελήσαμε νά ύπενθυμίσωμε στήν κοινή γνώμη. Καί τό κάνομε, παρουσιάζοντας τό θέμα ύπό μορφή έρωτημάτων, διότι δέν εἴμαστε έμεῖς εκείνοι πού θά άποφανθοῦμε, αλλά είναι άπολύτως νόμιμον νά αναρωτηθοῦμε γιά τήν όρθότητα τῆς νομολογίας πού παγιώθηκε.

Τό σύστημα διαιρέσεως τῆς ὕλης πού άκολουθήσαμε δείχνει άρκετά καθαρά τά έρωτήματα πού προκύπτουν από μόνα τους. "Όταν πολλές έκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, κυρίως γυναικό-παιδα, έξολοθρεύονται μέσα σέ λίγες ώρες, μέ πρόθεσι τήν πρόκλησι τρόμου από τά άποτελέσματα μιᾶς αίματηρῆς έπιθέσεως, σέ μία τοποθεσία πού δέν παρρουσιάζει στρατηγικό ένδιαφέρον, είναι δυνατόν ή έπιχείρησις αὐτή νά μήν έχη έγκληματικό χαρακτήρα; Καί κατά συνέπεια μήπως θά έπρεπε νά συμπεράνωμε ότι, στό μέλλον, τέτοιου είδους έπιθέσεις, πρέπει νά θεωροῦνται σάν ένέργειες ενός φυσιολογικοῦ καί ανεπίληπτου πολέμου; "Όταν άφοπλισμένοι άνδρες - καί ένδεχομένως οί γυναῖκες καί τά παιδιά τους - δολοφονοῦνται μέσα στό ίδιο τους τό σπίτι, ή συλλαμβάνονται αυθαίρετα καί δολοφονοῦνται παράμερα, ή έξοντώνονται έσκεμμένα μέ δολοφονίες, κακουχίες καί βασανιστήρια, μόνο καί μόνο εξαιτίας τῆς έθνικότητός τους μέ τό πρόσχημα «συλλογικῆς έκδικήσεως» καί «λαϊκῆς άγανακτήσεως», άραγε αὐτές οί πράξεις δέν είναι γενοκτονία καί δέν έχουν έγκληματικό χαρακτήρα; Συνεπώς, οί συστηματικές σφαγές πολιτικῶν αντιπάλων ή απλώς ύποτιθεμένων τέτοιων προσώπων, ή άκόμη άλλογενῶν, 'ειονοτήτων θά πρέπη άραγε νά θεωροῦνται σάν αναπόφευκτες καί άτιμώρητες περιπέτειες κάθε μελλοντικοῦ διεθνούς πολέμου ή αὐτῶν των ὅ-

πουλων πολέμων κάτω από τούς όποιους συνήθως καλύπτονται οί πόλεμοι πού διεξάγονται χωρίς νά κηρυχθοῦν; Οί βίαιες μετακινήσεις πληθυσμῶν, - καί μάλιστα μαζικές - έγιναν γιά πρώτη φορά σ' αὐτόν τόν πόλεμον συστηματικῶς, ναι ή όχι;

Έκτυλίχθηκαν κάτω από φρικτές συνθήκες πού προκάλεσαν σημαντικές ανθρώπινες άπώλειες, ναι ή όχι; 'Από έγγραφα πού δημοσίευσε ή ίδια ή γερμανική κυβέρνησις προκύπτει, ότι περισσότερα από 12 έκατομμύρια άνθρωποι διώχθηκαν καί έκτοπίσθηκαν βίαια μέσα σέ λίγες έβδομάδες, μέ άποτέλεσμα να προκληθῇ ό θάνατος σέ 200.000 άτομα. Γιά τήν αξιολόγησι τοῦ πρωτοφανοῦς χαρακτηῆρος αὐτῶν τῶν αριθμῶν μέσα στήν ιστορία, άρκεῖ νά αναφερθῇ ότι ή περιβόητη έκτόπισις τῶν 'Εβραίων από τή Βαβυλώνα - πού καταλαμβάνει τόσο χῶρον στήν Βίβλον καί τόν μῦθον - δέν ξεπέρασε τά 1784 άτομα, όπως φαίνεται από μία στατιστική πού υπάρχει στό έβραϊκό «Βιβλίον τῶν Βασιλέων». Οί έβραῖζοντες, εκείνοι πού έπιμένουν νά θεωροῦν αὐτήν τήν βιβλική άπογραφή σάν μία παρεμβολή στό αρχικό κείμενον, δέν κατάφεραν νά «ξεπεράσουν» τόν αριθμό τῶν 10.000 έκτοπισμένων, παρ' όλες τίς προσπάθειες τῆς φαντασίας τους. Βλέπομε λοιπόν, πόσο «ὑπερέχει» ό δικός μας πολιτισμός σέ σχέσι μέ εκείνον τῶν βιβλικῶν χρόνων. "Αραγε άκόμη κι έδῶ δέν υπάρχει άλλος υπεύθυνος από τήν είμαρμένη;

"Ενα τμήμα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, άφορᾷ μία κατάστασι πού ανήκει έξ ολοκλήρου στήν δική μας εποχή. Δέν αντίκειται βέβαια στούς κανόνες τοῦ πολέμου, νά παραδοθοῦν σέ ένα σύμμαχον λαόν αίχμάλωτοι πολέμου πού συνελήφθησαν σέ κάποιο άλλο μέτωπον καί στούς όποιους αὐτός ό σύμμαχος δέν έχει κανένα στρατιωτικό δικαίωμα. 'Αλλά όταν ή παράδοσις αὐτή ίσοδυναμεῖ μέ βασανιστήρια καί θάνατον γιά τούς αίχμαλώτους αὐτούς, δέν είναι άραγε στήν πραγματικότητα ένα από τά όμαδικά έγκλήματα πού ή δικαιοσύνη μάταια καταδιώκει καί κατά τῶν όποίων ό νόμος είναι ανίσχυρος; 'Ο καθένας θά κρίνη σύμφωνα μέ τήν συνείδησί του τί πρέπει νά σκεπτόμαστε γιά τούς Βρεττανούς ίθύνοντες πού παρέδωσαν στούς Ρώσους τούς Οὐκρανοῦς έθελοντές (μέ τίς γυναῖκες καί τά παιδιά τους) οί όποιοι τούς έμπιστεύθηκαν, καθώς επίσης καί γιά τούς άλλους εκείνους πού παρέδωσαν στούς Γιου-

γκοσλαύους τούς Κροάτες έθελοντές, κάτω από τίς ίδιες άκριβώς συνθήκες.

Βέβαια όλα αυτά αναφέρονται μόνο περιληπτικά. Άλλά όταν πρόκειται για βιασμούς, κλοπές και λεηλασίες, τό πρόβλημα δέν τίθεται έρωτηματικά. Σέ κάθε έποχή, τέτοια γεγονότα θεωρήθηκαν σάν αντίθετα στά δικαιώματα τών ανθρώπων. Για τά ζητήματα αυτά τά στοιχειά μας είναι έλλιπη. Συγκεκριμένα, δέν μπόρεσα νά βρω τόν φάκελλο τών βιασμών τής Στουτγάρδης από τίς μονάδες τών μαύρων του Γαλλικού Στρατού, πού προκάλεσαν τίς διαμαρτυρίες τής Γερμανικής Άρχιεπισκοπής. Οί κλοπές και οί λεηλασίες ύπῆρξαν πολλές και διάφορες. Είναι δύσκολο νά προσδιορισθούν μολονότι είναι πολύ γνωστές. Ένας ιδιώτης όμως, δέν έχει τά μέσα και τίς δυνατότητες νά συλλέξη τά στοιχειά πού θά έπρεπε νά καταγραφούν.

* * *

Στό σύνολό τους, οί απώλειες και τά δεινά του γερμανικού λαού κατά τόν πόλεμο ύπῆρξαν αφάνταστες. Καιρός θά ήταν νά γίνη κι αυτό αντιληπτό. Τί σημαίνουν οί αξίες έν όνόματι τών όποίων προσποιούμαστε ότι έγινε αυτός ό πόλεμος, αν τελικά άδιαφορούμε γι αυτό πού αντιπροσωπεύει ό θάνατος 5 έκατομμυρίων ανθρώπων από δεινά και βιαιότητες; 700.000 Γερμανοί άμαχοι πέθαναν είτε στους βομβαρδισμούς είτε στις σφαγές πού συνώδευσαν τίς μετακινήσεις πληθυσμών. Ό αριθμός τών τραυματισμένων άμάχων έφτασε τίς 800.000 και πολλοί από αυτούς έμειναν ανάπηροι. Ό πολύς κόσμος άγνοεί τούς αριθμούς αυτούς - άς έλπίζουμε τουλάχιστον - έπειδή ποτέ δέν ενημερώθηκε. Τά προσχήματα πού καλύπτουν αυτήν τήν λίγο - πολύ θεληματική άγνοια, δέν καταφέρνουν νά αποκρύψουν τόν άκρωτηριασμό τής ήθικης και του πολιτισμού, πού χάνουν έτσι τήν παγκοσμιότητά τους. Άλλά πώς είναι δυνατόν νά μήν βλέπουμε ότι οί ήθικοί κανόνες πού επικαλούνται οί δημοκρατίες είναι σκέτος έμπαιγμός όταν εφαρμόζονται σέ ένα μόνο τμήμα τής ανθρωπότητας; Οί ανθρωπιστικές προθέσεις μας, πού κατάλαμβάνουν τόσο χώρο στους λόγους μας και στην λογοτεχνία, δέν είναι παρά μία ύποκρισία αν αποδέχονται τέτοιου είδους καταστροφές χωρίς νά τίς χαρα-

κτηρίζουν μέ τό πραγματικό τους όνομα. Σήμερα, πολλές πληροφορίες βρίσκονται στην διάθεσί μας για τόν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο ώστε ή σιωπή νά θεωρηται όχι βέβαια δικαιολογημένη - ποτέ δέν ύπῆρξε για μία συνείδησι λίγο άπαιτητική - αλλά άπλως και μόνον άνεκτή.

Μωρίς Μπαρντές

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ

1

Ἡ ἐξόντωσις τῶν Γερμανῶν τῆς Πολωνίας

Οἱ ὁμότητες πού διαπράχθηκαν ἀπὸ τοὺς Πολωνοὺς ἐναντίον τῶν Γερμανῶν πού διέμεναν στὴν Πολωνία, ὑπῆρξαν τὸ ἀντικείμενο μιᾶς διοικητικῆς ἐρευνας τῶν γερμανικῶν ἀρχῶν, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἀναφέρομε παρακάτω, ὅπως προκύπτουν ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα πού ὑπάρχουν στὰ ἀρχεῖα.

Ἡ γερμανικὴ παροικία τῆς Πολωνίας ἦταν ἰδιαίτερα πολυπληθὴς, καὶ ἦταν ἐγκατεστημένη κυρίως γύρω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Δάντσιχ καὶ τοῦ Μπρόμπεργκ. Ἡ μειονότητα αὐτὴ διέμενε στὴν Πολωνία περισσότερο ἀπὸ δύο αἰῶνες καὶ ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ ἀγροτικὸ πληθυσμό.

Ἀπὸ τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1939, μία βίαιη ἐκστρατεία ἀναπτύχθηκε στὴν πολωνικὴ κοινὴ γνώμη κατὰ τῶν Γερμανῶν τῆς μειονότητος. Αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία μίσους ἐξαπλώθηκε μεθοδικὰ σὲ ὅλα τὰ στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἰδιαίτερα στοὺς στρατῶνες καὶ στὰ μέλη τῶν παραστρατιωτικῶν ὁργανώσεων, ἡλικίας 16 ἕως 18 ἐτῶν, πού συμμετέσχαν ἐνεργά, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, στὶς δραματικὲς σφαγὲς τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Σεπτεμβρίου 1939.

Πρόκειται λοιπὸν ὅπως φαίνεται, γιὰ μία ἐκστρατεία προμελετημένου μίσους, ἡ ὁποία τροφοδοτήθηκε ἀπὸ ψευδεῖς εἰδήσεις καὶ προπαγανδιστικὲς ἐνέργειες τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν κυβερνητικῶν ὑπηρεσιῶν, πού ἀφοροῦσαν βασικά τὴν ἐγκατεστημένη ἀπὸ αἰῶνες στὴν Πολωνία γερμανικὴ μειονότητα. Παρουσιάζει δηλαδὴ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ πού τὰ διεθνὴ δικαστήρια

αργότερα ονόμασαν «προτροπή στο μίσος εξ αιτίας της καταγωγής».

Τό αποτέλεσμα ήταν μία συστηματική σφαγή ανθρώπων, δολοφονημένων και βασανισθέντων αποκλειστικά και μόνο εξ αιτίας της καταγωγής τους. Μέ άλλα λόγια αυτό ακριβώς που τό Δικαστήριο της Νυρεμβέργης χαρακτήρισε σαν **γενοκτονία**. Οί αναφορές τών επιτροπών έρευνών και τών γερμανικών δικαστηρίων προσδιόρισαν σέ 58.000 τόν αριθμό τών εκτελεσθέντων και έξαφανισθέντων σέ διάστημα μιᾶς εβδομάδος.

Τήν 1 Φεβρουαρίου 1940, ο αριθμός τών Γερμανών της Πολωνίας τών οποίων αναγνωρίσθηκαν τά πτώματα, έφθασε τίς 12.857. Σ' αυτό τόν αριθμό τών αναγνωρισθέντων πρέπει νά προστεθοῦν 45.000 έξαφανισθέντες - σύμφωνα μέ τά επίσημα στοιχεία - ήδη από τήν αρχή τοῦ πολέμου μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας. Πρέπει και αὐτούς νά τοῦς κατατάξωμε στοῦς δολοφονημένους, ἀφοῦ στάθηκε ἀδύνατον νά ξαναβρεθοῦν τά ἴχνη τους.

Οί σφαγές αὐτές και οί συνοπτικές εκτελέσεις πραγματοποιήθηκαν τήν εβδομάδα ἀνάμεσα στήν 1 Σεπτεμβρίου 1939, ἡμέρα ἐνάρξεως τών ἐχθροπραξιῶν μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας και τίς ἡμερομηνίες 8, 9 Σεπτεμβρίου, ἡμέρες ὅπου κάθε ἀντίστασις εἶχε σχεδόν ἐκλείψει στό πολωνικό ἔδαφος.

Οί λεπτομέρειες τών καταθέσεων ἀποδεικνύουν ὅτι τό γεγονός και μόνο ὅτι κάποιος ἦταν Γερμανός ἢ μιλοῦσε τήν γερμανική γλῶσσα ἀποτελοῦσε τό κριτήριο γιά τήν ἐπιλογή τών θυμάτων. Διαπιστώθηκε ἐπίσης πολλές φορές, ὅτι οί Γερμανοί που μιλοῦσαν πολωνικά ἐξαιρέθηκαν.

Οί σφαγιασθέντες Γερμανοί ὑποδείχθηκαν στήν πλειοψηφία τους ἀπό γείτονές τους Πολωνούς και ἰδιαίτερα τίς γυναῖκες, οί ὁποῖες ἐπέδειξαν ἕνα μίσος και μία ὑστερία μοναδική.

Τά θύματα σφαγιάσθηκαν ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἡλικία, τό ἐπάγγελμα, τήν κοινωνική κατάσταση, ἢ τό φύλο τους. Κανένα ἐπάγγελμα δέν ἐξαιρέθηκε: κολλήγος ἢ ἰδιοκτήτης, δάσκαλος, ἱερέας, ἱατρός, ἔμπορος, ἐργάτης ἢ βιομήχανος. Τά θύματα δέν τουφεκίζονταν οὔτε μετά ἀπό κάποια συνοπτική καταδίκη· ἀπλῶς τά συνελάμβαναν στό σπίτι τους και χωρίς κάποιου εἶδους ἀνακριτική διαδικασία τά βασάνιζαν, τά στραγγάλιζαν και πολλές φορές τά ἀκρωτηρίαζαν.

Οί δολοφονίες αὐτές ἔγιναν ὑπό συνθήκες πού θυμίζουν ἀρκετά τίς συνθήκες τῆς Ἀπελευθερώσεως στήν Γαλλία ἢ τό Βέλγιο. Οί κύριοι ἐκτελεστές ἦταν νέοι πού ἀνήκαν στοῦς στρατιωτικούς σχηματισμούς τῆς νεολαίας, στίς ὁμάδες ἐφέδρων, σέ διάφορες ὁργανώσεις, συνδικάτα, ὅπως βέβαια συμμετεῖχε και ἕνας ὠρισμένος ἀριθμός καταδίκων κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου. Τά ἴδια ἐπίσης συνέβησαν και στίς τραγικές μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου 1945.

Οί σκηνές πού ἀναφέρονται ἀπό μάρτυρες ἀποδεικνύουν ὅτι τίς περισσότερες φορές ἐπρόκειτο γιά «λυντσαρίσματα», τά ὁποῖα ὁμως ἐντάσσονται σέ γενικότερα μέτρα πού εἰσηγήθηκε ἡ πολωνική κυβέρνηση. Ἐξ αιτίας τῆς καταστάσεως, ἡ πολωνική κυβέρνηση εἶχε διατάξει ἀπό ραδιοφώνου τήν 1η Σεπτεμβρίου ὅλους τοῦς ἐπαρχιακοῦς διοικητές νά προβοῦν σέ μαζικές συλλήψεις ὄλων ὧν ἦσαν γερμανικῆς καταγωγῆς και βρίσκονταν στό πολωνικό ἔδαφος, ἰδιαίτερα μάλιστα τών ἀγροτῶν πού ἀποτελοῦσαν τμήμα τῆς γερμανικῆς ἐθνικῆς μειονότητος, ἡ ὁποία ἦταν ἐγκατεστημένη στήν Πολωνία ήδη ἀπό αἰῶνες.

Εἶναι φανερό ὅτι ἐπρόκειτο γιά μεγάλη και προμελετημένη ἀστυνομική ἐπιχείρησι, προετοιμασμένη ἀπό πολλούς μήνες, ἐφ' ὅσον ὅλοι οί Γερμανοί συνελήφθησαν μέσα σέ λίγες ὥρες, ἐκτός ἀπ' αὐτοῦς πού ἦταν νεοφερμένοι και συνεπῶς ἄγνωστοι ἀκόμη στίς ἀρχές. Μέ τά ἐντάλματα αὐτά, οί Γερμανοί συνελήφθησαν ἀμέσως, χωρίς νά τοῦς δοθῇ ὁποιαδήποτε ἐξήγησις και ὠδηγήθηκαν στά διάφορα ἀστυνομικά τμήματα. Ἐκεῖνοι πού κρατήθηκαν ἀπό τίς ἀστυνομικές ἀρχές, ὠδηγήθηκαν κατά ὁμάδες σέ ἕνα στρατόπεδο ἐκτοπισμένων στά ἀνατολικά τῆς Πολωνίας. Ἄλλοι διατάχθηκαν νά ἐπιστρέψουν στά σπίτια τους, ἀλλά καθ' ὁδόν συνελήφθησαν και πάλι, κτυπήθηκαν, τραυματίσθηκαν και κυνηγήθηκαν ἀπό τίς παραστρατιωτικές ὁμάδες. Ἄλλοι τέλος δολοφονήθηκαν κατά τή διάρκεια κατ' οἶκον ἐρευνῶν πού συνώδευαν τήν σύλληψι.

Σ' αὐτές τίς κατ' οἶκον ἐρευνες οί ἀρχές ἀναζητοῦσαν δῆθεν ὅπλα μέ τό πρόσχημα ὅτι Γερμανοί εἶχαν πυροβολήσει ἐναντίον Πολωνῶν. Εἶναι φανερό πῶς οί δικαιολογίες αὐτές ἦταν σκευωρίες. Αὐτό ἀποδείχθηκε πολλές φορές κατά τήν διάρκεια τῆς ἐρευνας. Στίς περισσότερες πάντως περιπτώσεις τό πρόσχημα ἦταν ἀκόμα πιό ἀπλό. Μέσα στό ξέφρενο πλῆθος πού ἔτρεχε στοῦς δρόμους,

κάποιος ξαφνικά πυροβολούσε. Άμέσως ούρλιαχτά άκούγονταν από παντού. Φώναζαν «οί Γερμανοί πυροβόλησαν» και κατευθυνόντουσαν άμέσως στά σπίτια και τά καταστήματα τών Γερμανών πού οί γείτονές τους τύχαινε νά γνωρίζουν.

Κάτω άπ' αυτές τίς συνθήκες διαπράχθηκαν οί σφαγές και οί λεηλασίες. Άλλοτε μέν τά θύματα δολοφονήθηκαν μέσα στό ίδιο τους τό σπίτι ή σέ κάποια γειτονική αύλή, άλλοτε πάλι ώδηγήθηκαν έξω από τήν πόλι και σφάζονταν μέσα στά δάση κατά μήκος ενός καναλιού ή ενός αύλακιού. Σχεδόν πάντοτε προτιμήθηκε αυτή ή δεύτερη περίπτωσης, ιδίως όταν άφορούσε όμαδικές έκτελέσεις.

Τό είδος τών τραυμάτων (πυροβολισμοί στόν αυχένα, βγάλσιμο ματιών, σπάσιμο του κρανίου μέ ραβδιά, πυροβολισμοί στό κρανίο, κλπ.) παρουσιάζει μία πολύ μεγάλη ποικιλία και δείχνει ότι οί έκτελέσεις είχαν ολοκληρωτικά τόν χαρακτήρα «λυντσαρίσματος».

Όλόκληρες οικογένειες έκτελέσθηκαν έτσι. Ίδίως σέ περιπτώσεις πού επρόκειτο γιά Γερμανούς αγρότες ή άλλους πού ζούσαν σέ απομακρυσμένους συνοικισμούς. Όλόκληρες γερμανικές κοινότητες έξαφανίσθηκαν τελείως.

Οί πιο σημαντικές σφαγές ήταν ή όμαδική σφαγή του Μπρόμπεργκ στις 3 Σεπτεβρίου, καθώς και οί όμαδικές σφαγές της 6 και 7 Σεπτεμβρίου: σφαγή της κοινότητας του Άιχεντορφ (36 νεκροί), της λίμνης του Ζεζουίτερζεε (39 νεκροί), της Κράϊνμπάρτελζεε (53 νεκροί), του Γιάγκερχοφ στά περίχωρα του Μπρόμπεργκ (63 νεκροί), του Σλόνσκ και του Θόρν (58 νεκροί) και τέλος της Τάρνοβα (104 νεκροί).

Σχεδόν όλοι οί δολοφονημένοι, άνδρες και γυναίκες, βρέθηκαν άκρωτηριασμένοι και τά πτώματά τους ήταν δύσκολο νά αναγνωρισθούν στοιβαγμένα όπως ήταν μέσα σέ όμαδικούς τάφους.

Οί σφαγές πού ανεφέρομε είναι εκείνες πού έπισημάνθηκαν άμέσως μετά τήν είσβολή τών γερμανικών στρατευμάτων στην Πολωνία. Ύπηρεξαν όμως κι άλλες, πού ανακαλύφθηκαν αργότερα. Από τόν Νοέμβριο του 1939 έως και τά μέσα του 1940 βρέθηκαν άλλοι 20 περίπου όμαδικοί τάφοι, μέ 15 έως 30 πτώματα καθένas. Άλλού, τά πτώματα τών Γερμανών πού δολοφονήθηκαν ή έκτελέσθηκαν βρέθηκαν στό κατώφλι του σπιτιού τους, μέσα στις αυλές,

στούς κήπους, στις άκρες τών δρόμων, πολλές φορές άταφα, σκεπασμένα με κλαδιά και φύλλα δένδρων. Σχεδόν πάντοτε όμως φρικτά άκρωτηριασμένα. Χωρίς μάτια, χωρίς δόντια, μέ κομμένη τήν γλώσσα, άνοικτή τήν κοιλιακή χώρα, μέ σπασμένα κρανία άπ' όπου πρόβαλαν οί έγκεφαλικές ουσίες, σπασμένα χέρια και πόδια και βγαλμένα νύχια. Πολλές φορές ήταν δεμένα μεταξύ τους μέ σκοινιά, λουριά ή σύρματα και συνήθως αυτά πού ήταν δεμένα έτσι είχαν και μία σφαίρα στόν αυχένα. Άλλοι Γερμανοί, πού κατάφεραν προσωρινά νά ξεφύγουν, συνελήφθησαν άλλοι και τά πτώματά τους ανακαλύφθηκαν σέ σπηλιές, άχυρώνες, αυλάκια, θαμνόδενδρα, σέ δάση ή χαντάκια και σέ χωράφια όπου είχαν καταφύγει γιά νά σωθούν από τούς διώκτες τους. Αυτοί οί διώκτες ήσαν όπλισμένοι μέ λόγχες, πιστόλια και τουφέκια πού ασφαλώς τούς είχαν προμηθεύσει οί αρχές ή άπλως μέ μπαλτάδες, μαχαίρια, φτυάρια και άξίνες.

Οί ώμότητες πού διέπραξαν οί Πόλωνοί πρέπει νά καταγραφούν αναλυτικά έξ αίτίας της ευρύτητας και του όγκου τών βιαιοτήτων. Ό αριθμός τών παιδιών της γερμανικής μειονότητας πού δολοφονήθηκαν ή τουφεκίσθηκαν - μαθητών ή νηπίων - άποδεικνύει μέ πόση βιαιότητα πραγματώθηκαν οί έπιταγές της έκστρατείας μίσους κατά τών Γερμανών. Αυτή ή θηριωδία έκδηλώθηκε επίσης στόν φανατισμό μέ τόν όποιο τά θύματα κακοποιήθηκαν, και βασανίστηκαν κτηνωδώς: μερικά από αυτά ύποχρεώθηκαν, πριν τά δολοφονήσουν, νά σκάψουν τόν τάφο τους μέ τά ίδια τους τά χέρια.

Άνθρωποι πληγωμένοι θανάσιμα άφέθηκαν από τούς δολοφόνους τους σέ μία παρατεταμένη άγωνία. Οί δυστυχείς πού κακοποιήθηκαν έμειναν δεμένοι όλόκληρες μέρες, χωρίς τροφή και νερό: μερικοί από αυτούς ήσαν άνάπηροι, μέ τεχνητά μέλη, άρρωστοι, άνήμποροι νά μετακινηθούν πού ύποχρεώθηκαν νά διανύσουν μεγάλες αποστάσεις.

Σέ ένδειξι περιφρονησεως, έρριχναν στούς τάφους τών Γερμανών πτώματα αλόγων ή σκύλων. Άλλοτε πάλι οί δολοφόνοι μετέφεραν τά θύματά τους δεμένα μέ χαλινάρια αλόγων, έως ότου έπακολουθήσει ό θάνατος, κόβοντας μύτες, βγάζοντας μάτια και εύνουχίζοντας τά θύματά τους. Πρέπει νά σημειωθεί ότι οί περισ-

σότερες σφαγές έγιναν μέ τήν παρουσία ενός εξαγριωμένου πλήθους, πού παρώτρυνε μέ τίς κραυγές του τούς δολοφόνους. Μέσα σέ αὐτόν τόν ὄχλο ὑπῆρχαν πολλές γυναῖκες, νέοι, καθώς καί γείτονες πού γνώριζαν πολύ καλά τά θύματα, ζώντας καί ἔχοντας ἄριστες σχέσεις μαζί τους ἐπί χρόνια.

Ἀκολουθοῦν μερικές ἀπό τίς καταθέσεις πού συνελέγησαν ἀπό τίς ἐπιτροπές ἐρευνῶν.

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΕΡΧΟΦ

(Ἐγγραφο τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Μπρόμπεργκ)

«Στίς 3 Σεπτεμβρίου 1939, στό Γιάγκερχοφ, 63 Γερμανοί τῆς μειονότητας, ἡλικίας 14 ὡς 76 ἐτῶν δολοφονήθηκαν σέ πολλά σημεῖα μέσα στήν περιοχή τῆς πόλεως. Τά θύματα αὐτά εἶχαν μεταφερθεῖ ἀπό τά σπίτια τους ἀπό εἰδικά ἀποσπάσματα τοῦ Πολωνικοῦ Στρατοῦ, πού καθωδηγοῦνταν ἀπό Πολωνούς πολῖτες, ἐν μέρει ἐνόπλους. Μερικές φορές οἱ συλλήψεις έγιναν μέ ὑπόδειξι τῶν πολιτῶν.

Ἡ σφαγή ἄρχισε στό Γιάγκερχοφ μέ τήν δολοφονία τοῦ διαμαρτυρομένου ἱερέα Κοῦτσερ, ἡλικίας 45 ἐτῶν, παντρεμένου, πατέρα τεσσάρων παιδιῶν ἡλικίας ἀπό 3 ἕως 14 ἐτῶν. Οἱ Πολωνοί μισοῦσαν ιδιαίτερα αὐτόν τόν ἱερέα τῆς γερμανικῆς μειονότητας, διότι διοικοῦσε μέ ὑποδειγματικό τρόπο τήν ἐνορία του, τήν ὁποῖαν ἀποτελοῦσαν σχεδόν ἐξ ὁλοκλήρου Γερμανοί καί διότι κατά τήν διάρκεια τῶν δύσκολων χρόνων πού προηγήθηκαν τοῦ πολέμου, ἐνεθάρρυνε τούς ἐνορίτες του νά μὴν ἐγκαταλείπουν τίς κατοικίες τους. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο, στό Γιάγκερχοφ, τήν ἡμέρα τῆς σφαγῆς, μόνο ἐλάχιστοι κατάφεραν νά διαφύγουν. Ὁ ἱερέας Κοῦτσερ φρόντιζε πολύ τούς ἐνορίτες του, περιμαζεύοντας στό σπίτι του τούς πρόσφυγες, ἀκόμη κι ἐκείνους πού ἀνήκαν σέ ἄλλες ἐνορίες. Αὐτό τό ἴδιο σπίτι οἱ Πολωνοί μετέτρεψαν σέ κατάλυμα ἀξιωματικῶν τοῦ πολωνικοῦ στρατοῦ, τῆς φρουρᾶς τοῦ Γιάγκερχοφ.

Στίς 3 Σεπτεμβρίου 1939, μέ τό πρόσχημα ὅτι ἔκρυβε ὄπλα στο πρεσβυτέριο καί τήν ἐκκλησία, εἰσέβαλαν στό σπίτι του ἐπτά συνολικά στρατιωτικά ἀποσπάσματα καθωδηγημένα κάθε φορά ἀπό τά ἴδια πρόσωπα. Ἡ κατηγορία, βέβαια, γιά τά ὄπλα ἀποδείχθηκε ἀνυπόστατη, ἀφοῦ μέ τήν ἐναρξί τῶν ἐχθροπραξιῶν Πολωνοί ἀξι-

ωματικοί είχαν εγκατασταθεί στο σπίτι του.

Τήν Κυριακή, στις 13.30 μ.μ., παρά τό γεγονός ότι στίς έπανειλημμένες έρευνες δέν βρέθηκαν ούτε όπλα ούτε άλλα επικίνδυνα αντικείμενα, ήρθαν καί συνέλαβαν τόν ιερέα πού εκείνη τήν στιγμή βρισκόταν μέ τήν οικογένειά του καί μέ τούς πρόσφυγες πού ό ίδιος είχε περιμαζέψει. Γύρω στίς 15 μ.μ., ήρθε ένα νέο απόσπασμα καθοδηγημένο καί πάλι από Πολωνούς κατοίκους του Γιάγκερχοφ. Μέ τήν ίδια πάντα πρόφασι άρχισαν καί πάλι νά ψάχνουν καί άφου δέν κατάφεραν τίποτα, συνέλαβαν τόν πατέρα του ιερέα Όττο Κούτσερ 73 έτών, τόν νεαρό πρόσφυγα Χέρμπερ Σόνεμπεργκ 14 έτών, τόν πρόσφυγα Χάνς Νίνμπιτς 17 έτών, καί τρεις άκόμη Γερμανούς πρόσφυγες πού βρισκόντουσαν στό πρεσβυτέριο.

Οί Γερμανοί πού συνελήφθησαν στίς 15 μ.μ. περίπου, χωρίς καμιά συγκεκριμένη αίτία, ώδηγήθηκαν άργότερα όπως άποδεικνύεται από τίς μαρτυρίες πολλών Πολωνών καί Γερμανών, στον σιδηροδρομικό σταθμό πού δέν ήταν μακριά από τήν κατοικία του ιερέα. Έκεί τούς έστησαν σ' έναν τοίχο, μέ άλλους 12 Γερμανούς πού είχαν συλλάβει σέ άλλα σπίτια καί μία γυναίκα τήν κυρία Κόμπκε. Από 8 μέτρα άπόστασι, 12 Πολωνοί στρατιώτες τούς έξετέλεσαν, τόν ένα μετά τόν άλλο. Είχαν ήδη σκοτώσει τά πρώτα θύματα όταν ή κυρία Κόμπκε λιποθύμησε· ό άνδρας της είχε ήδη δολοφονηθεί στό σπίτι τους τήν ίδια μέρα. Χωρίς νά ασχοληθούν μαζί της, οί Πολωνοί έξετέλεσαν καί τούς υπόλοιπους πού ζούσαν άκόμη, έπειτα τήν συνέφεραν καί τήν ύποχρέωσαν νά κοιτάξη ένα - ένα τά θύματα. Έπειτα τήν έξετέλεσαν καί αυτήν. Αύτά έγιναν παρουσία 200 περίπου Πολωνών στρατιωτών καί πολιτών, άνδρών καί γυναικών».

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΖΕΖΟΥ·Ι·ΤΕΡΖΕΕ

(Έγγραφο τής ειδικής επιτροπής του Μπρόμπεργκ)

«Τήν έπομένη τής αίματηρής Κυριακής του Μπρόμπεργκ - τό βράδυ τής 4ης Σεπτεμβρίου 1939 - 39 άτομα τής γερμανικής μειονότητας του Μπρόμπεργκ καί των περιχώρων δολοφονήθηκαν από τούς στρατιώτες ενός τακτικού άποσπάσματος του πολωνικού στρατού. Αύτή ή σφαγή συνέβη στά όρια τής περιοχής του Ζεζουίτερζε 21 χιλιόμετρα. από τό Μπρόμπεργκ, κατά μήκος του δρόμου του Λόχενζαλτσα.

Μεταξύ των ύποψηφίων θυμάτων - πού κατά τύχη κατάφεραν νά γλυτώσουν - ήσαν οί Γερμανοί, από τό Ζίλονκε, Γκούσταβ Γκρούλ καί Λέο Ράινχαρντ.

Σύμφωνα μέ τήν κατάθεσι των δύο αυτών μαρτύρων, τό πρωί τής 4ης Σεπτεμβρίου 1939, άνδρες, γυναίκες καί παιδιά, μεταξύ των οποίων καί ό Γκρούλ ύποχρεώθηκαν νά περπατήσουν κατά μήκος του δρόμου του Λόχενζαλτσα, 9 χιλιόμετρα νότια του Μπρόμπεργκ· τα γυναικόπαιδα άποσπάσθηκαν από τούς άνδρες, οί όποιοι ώδηγήθηκαν σ' ένα ξεφωτο μέσα στό δάσος όπου θά τούς έκτελούσαν μέ αυτόματα όπλα.

Όμως, μέ διαταγή ενός Πολωνού αξιωματικού ή σφαγή δέν έγινε σ' εκείνο τό μέρος. Ένώ οί Γερμανοί παρατάχθηκαν για νά τούς εκτελέσουν, έφθασε μία δεύτερη ομάδα ύποψηφίων θυμάτων, οί όποιοι ήταν δεμένοι μεταξύ τους (ό άριστερός καρπός του ενός μέ τόν δεξιό καρπό του άλλου). Η ομάδα αύτή, στην οποία βρισκόταν ό μάρτυρας Ράινχαρντ, ένώθηκε μέ τήν πρώτη πού είχε ήδη έτοιμασθή για τήν εκτέλεσι. Όλοι αύτοί, μέ συνοδεία στρατιωτών καί αστυφυλάκων πού δέν παρέλειπαν νά τούς κακοποιούν, ώδηγήθηκαν στην λίμνη Ζεζουίτερζε, όπου παραδόθηκαν σέ ένα στρατιωτικό

απόσπασμα τό όποιο βρισκόταν ήδη εκεί.

Ένώ τά προηγούμενα βασίζονται στίς δηλώσεις τών μαρτύρων Γκρούλ καί Ράινχαρντ πού από άποψι ποινικοῦ δικαίου δέν εἶναι δυνατόν νά έξακριβωθοῦν, οἱ ακόλουθες πληροφορίες βασίζονται σέ αντικειμενικές διαπιστώσεις πού έγιναν επίτόπου καί μέ καλά έξακριβωμένα στοιχεῖα.

Οἱ 41 Γερμανοί (βρέθηκαν 39 πτώματα), πού ανήκαν στήν ἴδια ομάδα θυμάτων, μέ δεμένα τά χέρια, παρατάχθηκαν ό ένας δίπλα στόν άλλο μέ τό πρόσωπο στραμμένο πρός τήν λίμνη πού απείχε 12 ἔως 14 μέτρα. Τούς πυροβόλησαν στήν τύχη κι αυτό αποδείχθηκε κατά τήν αὐτοψία από τά βλήματα πού βρέθηκαν στά πτώματα. Από άλλα στοιχεῖα πού βρέθηκαν, προκύπτει ὅτι οἱ στρατιῶτες πού τούς πυροβόλησαν είχαν σχηματίσει ἕνα ἡμικύκλιο πίσω από τά θύματα καί απείχαν από αὐτά από 5 ἔως 20 μέτρα. Τό «πῦρ κατά βούλησι» σταμάτησε ὅταν πρόβαλε από ψηλά ἕνα γερμανικό αεροπλάνο, τό όποιο ανάγκασε τούς δολοφόνους νά καλυφθοῦν.

Έξι Γερμανοί, οἱ όποιοι δέν είχαν ακόμη πυροβοληθεῖ, ἐπωφελήθηκαν γιά νά τρέξουν πρός τό μέρος τῆς λίμνης καί νά σωθοῦν. Ὁ μάρτυρας Ράινχαρντ κατάφερε νά ἀπαλλαγῇ από τά δεσμά του πού είχαν χαλαρώσει. Κολυμπώντας καί τσαλαπατώντας στήν λάσπη τῆς λίμνης κατάφερε νά ξεφύγῃ, ἐνῶ ὁ μάρτυρας Γκρούλ κατάφερε νά κρυφθῇ κάτω από μιά καλύβα, κτισμένη πάνω σέ πασσάλους, σέ ὕψος 20 ἔως 50 ἑκατοστῶν πάνω από τό νερό. Τρεῖς ἄλλοι Γερμανοί προσπάθησαν νά φθάσουν στήν ἀντίπερα ὄχθῃ. Οἱ δύο από αὐτούς μέ τήν βοήθεια μιᾶς βάρκας πού βρῆκαν καί ὁ τρίτος κολυμπώντας. Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀπόπειρας αὐτῆς ἡ όποία διήρκεσε λίγες μόνο στιγμές, τό γερμανικό αεροπλάνο ἀπομακρύνθηκε καί οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν πάλι νά πυροβολοῦν. Σκότωσαν τούς τρεῖς δραπετές πού μνημονεύσαμε, οἱ όποιοι δέν απείχαν πλέον πολύ από τήν ἀέναντι ὄχθῃ.

Ένας ἄλλος, ὁ όποιος τραυματισμένος προσπάθησε νά διαφύγῃ, ὑπέκυψε τελικά στά τραύματά του. Οἱ τραυματίες πού ἐπέζησαν ὠδηγήθηκαν στήν λίμνη, πάνω σέ μια ξύλινη προβλήτα μήκους 60 μέτρων κι από ἐκεῖ τούς ἔρριξαν στό νερό. Ὅπως ἀπέδειξε ἡ αὐτοψία, οἱ στρατιῶτες συνέχιζαν νά τούς πυροβολοῦν από τήν

προβλήτα. Αυτό ἀποδείχθηκε ἀρχικά από τίς καταθέσεις τών δύο μαρτύρων πού γλύτωσαν, ὁ ένας ἐκ τών όποίων ὁ Γκρούλ, μπόρεσε από τήν κρυψώνα του νά παρακολουθήσῃ ὅσα συνέβησαν. Τό ἴδιο γεγονός ἀποδείχθηκε ἀργότερα από τίς πολλές κηλίδες αἵματος πού ἄφησαν τά σώματα τών θυμάτων, τά όποια σύρθηκαν πάνω στήν προβλήτα, καθώς καί από τίς διαπιστώσεις τών ιατροδικαστῶν, βασισμένες σέ ἀντικείμενα πού εἴτε βρέθηκαν στό νερό εἴτε στίς ὄχθες.

Τά ἀποτελέσματα τῆς αὐτοψίας ἔδειξαν ὅτι ἕνα από τά θύματα, ἐκτός από ἕνα τραῦμα, πού ὀφειλόταν σέ σφαῖρα, εἶχε δεχθῇ 38 κτυπήματα μέ λόγχῃ στόν αὐχένα, από τά όποια ἕνα μόνο ὑπῆρξε θανατηφόρο. Ένα ἄλλο θῦμα εἶχε κτυπηθῇ στόν πρωκτό από σφαῖρα πού σημάδευε αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο τοῦ σώματος. Ἡ ἔξοδος τῆς σφαίρας από τήν ἄνω περιοχή τοῦ ὑπογαστρίου ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δύστυχος, χωρίς νά εἶναι καταγῆς, εἶχε τό πρόσωπο στό ἔδαφος. Πολλά θύματα είχαν ἔως καί 15 τραύματα ἢ ἀμυχές, πού προκλήθηκαν από ἐξοστρακισμούς. Κανένα ὅμως από αὐτά δέν ἦταν θανατηφόρο. Ὑπάρχει περιθώριο νά ὑποθέσωμε ὅτι τά θύματα αὐτά πνίγηκαν· ἡ ἐξέτασις ἄλλωστε τών πνευμόνων τό ἀπέδειξε. Διαπιστώθηκε ἐπίσης ὅτι τούς είχαν βγάλει τά μάτια.

Από ὅσα προηγήθηκαν προκύπτει ἀδιαφιλονίκητα, ὅτι στίς ὄχθες τῆς Ζεζουίτερζε κοντά στό Μπρόμπεργκ, ἕνα στρατιωτικό απόσπασμα τοῦ πολωνικοῦ στρατοῦ θανάτωσε 39 Γερμανούς μ' ἕναν τρόπο σχεδόν ἀπίστευτο: οἱ στρατιῶτες τούς σκότωσαν ὄχι μόνο μέ πυροβολισμούς ἀλλά ἄλλοτε τρυπώντας τους μέ τίς λόγχες τους, ἄλλοτε κτυπώντας τους μέ τά κοντάκια τών ὀπλων τους καί ἄλλοτε ακόμη πετώντας στή λίμνη ἄνδρες βαρεῖα τραυματισμένους».

ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΙ ΧΩΡΙΚΩΝ

(Κατάθεσις τοῦ Κρίγκερ, ἀγρότη ἀπὸ τὸ Τανχόφεν)

«Καθὼς πολλές φορές ρώτησαν ποῦ εἶναι ὁ γιὸς μου καὶ ἐπειδὴ μερικοὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν ἐκτελεσθεῖ ἀπὸ Πολωνούς στρατιῶτες, ὁ γιὸς μου Χάιντς, ὁ Ἄλμπερτ Τσίττλαου καὶ οἱ ἀδελφοὶ Βίλλι καὶ Χάιντς Σάφερ, οἱ ὁποῖοι ἀρχικὰ εἶχαν κρυφθῇ στὸν ἀχυρῶνα, δραπετεύσαν τὴν Τρίτη 5 Σεπτεμβρίου 1939. Στὶς 19 Σεπτεμβρίου ἡ γυναῖκα τοῦ Τσίττλαου μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε βρεῖ τὸν σύζυγό της θαμμένο σ' ἓνα χωράφι, πλάι στὸν κεντρικὸ δρόμο, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ κτῆμα Ρουτσέβκο. Μοῦ εἶπε ὅτι μόνο τὸ κεφάλι καὶ τὸ ἓνα του χέρι πρόβαλλαν ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶχε ἀνακαλυφθεῖ τὸ καπέλλο τοῦ Βίλλι Σάφερ· ὑποθέτοντας τότε ὅτι οἱ τέσσερις ἄνδρες εἶχαν ταφῇ μαζί, πῆγα ἐκεῖ μαζί μέ μερικοὺς συγχωριανούς μου Γερμανούς. Βοηθούμενος καὶ ἀπὸ ἄλλους, ἀνασκάψαμε τὴν τάφρο καὶ βρήκαμε τὸν γιό μου, τὸν Τσίττλαου καὶ τοὺς ἀδελφούς Σάφερ. Τὰ πτώματα ἦταν πεσμένα τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο.

Κάτω ἀπὸ τὰ πτώματα τὸ ἔδαφος ἦταν ποτισμένο μέ αἷμα. Ὑποθέτω ὅτι τοὺς σκότωσαν ὅλους μαζί μέσα στό χαντάκι. Τούς ἔθαψαν ὅπως ἔπρεσαν. Ἡ κοιλιά τοῦ γιοῦ μου ἦταν γυμνή, τὸ σακκάκι, τὸ γιλέκο καὶ τὸ πουκάμισό του ἦταν σκισμένα, τὸ σῶμα ἦταν ἀνοιγμένο καὶ τὰ ἐντόσθια βρίσκονταν ἔξω. Τοῦ εἶχαν βγάλει τὰ παπούτσια του τὰ ὁποῖα καὶ δέν βρήκαμε. Ἐπιπλέον τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ πορτοφόλι του, ποῦ περιεῖχε 40 περίπου ζλότις, τὸ ρολόι του μέ τὴν ἀλυσίδα καὶ ὅλα τὰ χαρτιά του. Ὁ Χάιντς Σάφερ ἦταν ἐπίσης ξεκοιλιασμένος· τὰ ἐντόσθια ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ὁ Χάιντς Σάφερ καὶ ὁ γιὸς μου εἶχαν τὰ ἴδια τραύματα· τοῦ Σάφερ τοῦ εἶχαν κόψει τὰ γεννητικὰ ὄργανα. Διέκρινα καθαρά

κομμάτια μυῶν καὶ ἄκρες ἐντέρων ἐκεῖ ὅπου προηγουμένως ὑπῆρχαν γεννητικὰ ὄργανα.

Ὁ ἀγρότης Χάινριχ Βάιζινγκ ἀπὸ τὸ Τανχόφεν ποῦ ἦταν παρὼν ἔκαμε τίς ἴδιες παρατηρήσεις. Μίλησα μαζί του καὶ κοιτάξαμε νὰ δοῦμε ἂν τὰ σῶματα τοῦ γιοῦ μου καὶ τοῦ Χάιντς Σάφερ εἶχαν τραύματα ἀπὸ σφαῖρες, ἀλλὰ δέν βρήκαμε κανένα».

Ἄλλες καταθέσεις ἀφοροῦν ὅσα ἐγιναν τὴν αἰματηρὴ Κυριακὴ τοῦ Μπρόμπεργκ (3 Σεπτεμβρίου 1939) καθὼς καὶ τὴν πεζοπορία τῶν ἐκτοπισμένων πρὸς τὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Λόβιτς.

Σύμφωνα μέ τὴν νομολογία τῆς Νυρεμβέργης, αὐτές οἱ μεμονωμένες πράξεις ἀποτελοῦν φόνους, κακοποιήσεις, ποῦ ἐπέφεραν τὸν θάνατο, ἢ βασανιστήρια. Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ὡς σύνολο, ἐξ αἰτίας τοῦ εἰδικοῦ της χαρακτῆρος, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἔγκλημα γενοκτονίας. Μετὰ τὴν κατοχὴ τῆς Πολωνίας ἀπὸ τὰ γερμανικά στρατεύματα, ἓνα δικαστήριό στο Μπρόμπεργκ ἀνεζήτησε καὶ τιμώρησε μερικοὺς αὐτουργοὺς αὐτῶν τῶν πράξεων. Καμμία νομικὴ κύρωσις δέν ἐπεβλήθη κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἢ τῶν πολωνικῶν ἀρχῶν, τίς ὁποῖες ἡ γερμανικὴ ἔρευνα φαίνεται νὰ θεωρῇ ὑπεύθυνες γιὰ γενοκτονία.

(Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἀντλήθηκαν ἀπὸ τὴν ἔκδοσι τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τοῦ Ράιχ «Οἱ ὁμότητες τῶν Πολωνῶν κατὰ τῶν Γερμανῶν τῆς Πολωνίας», Βερολίνο 1940, συνοδευομένη ἀπὸ τὰ πρωτότυπα τῶν μαρτυριῶν καὶ στοιχείων).

II

Ἡ ἐξόντωση τῶν Γερμανῶν τῆς Σουδητίας

Μάιος 1945. Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει καί ἡ Τσεχοσλοβακία εἶχε ἀπελευθερωθεῖ. Ἡ Σουδητία, ὅπου διέμεναν ἀκόμη 3,5 ἑκατομμύρια Γερμανοί ἦταν ἀκόμη κάτω ἀπό στρατιωτικό νόμο. Ἡ πολιτική διοίκησις εἶχε ἀναληφθεῖ ἀπό τίς τσεχικές Ἐθνικές Ἐπιτροπές (Narodni Vybor). Ὁ πρόεδρος Μπένες εἶχε διακηρύξει σέ ἓνα διάταγμα ὅτι «οἱ Γερμανοί καί οἱ Μαγυάροι δέν εἶναι ἔμπιστοι· πρέπει νά τοὺς ἀφαιρεθῇ ἡ διοίκησις τῆς χώρας καθὼς καί ἡ ἀτομικὴ τοὺς περιουσία». Τά κτήματα, τὰ ἀγροτικά ἐργαλεῖα, ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴν γεωργία καί ἀνῆκε σέ Γερμανοὺς κατασχέθηκαν. Τά μέτρα αὐτά συμπληρώθηκαν καί ἀπὸ ἄλλα, ἀστυνομικοῦ χαρακτῆρος: διακριτικά στά ροῦχα γιὰ τοὺς Γερμανοὺς, περιορισμός τῶν ὥρων ἀγορᾶς, ἀπαγόρευσις νά μεταχειρίζονται τὰ συγκοινωνιακά μέσα, νά παρακολουθοῦν τὴν θεία λειτουργία, νά περπατοῦν πάνω στά πεζοδρόμια, νά μιλοῦν γερμανικά καί νά νοσηλεύονται στά νοσοκομεῖα. Ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος Μπένες εἶχε δηλώσει σέ ἓνα του λόγῳ ὅτι «δέν πρέπει νά ἀφήσωμε στοὺς Γερμανοὺς παρά μόνο ἓνα μαντήλι γιὰ νά κλαῖνε». Τό σύνθημα τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Πράγας ἦταν «Θάνατος σέ ὅλους τοὺς Γερμανοὺς!»

Σέ κάθε πόλι δημιουργήθηκε ἓνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, σέ μερικές μάλιστα περισσότερα ἀπὸ ἓνα. Τά βασανιστήρια θεσμοποιήθηκαν ἐπίσημα.

Παράδειγμα ἡ περίπτωση τῆς Ἑλένης Μποῦργκερ: «Σὰς φέρνω αὐτές τίς βρωμιάρες Γερμανίδες», εἶπε ὁ καθηγητής Ζελένκα, παραδίδοντας στό ἐξαγριωμένο πλῆθος εἴκοσι γυναῖκες, μερικές

ἀπὸ αὐτές ἡλικίας 60 καί 70 χρόνων. Τίς κτύπησαν κτηνωδῶς. Ἐπειτα ἡ Ἑ Μποῦργκερ ἄκουσε τὴν διαταγή «γονατεῖστε π.... Γερμανίδες!». Οἱ γυναῖκες γονάτισαν καί τοὺς ἔκοψαν τὰ μαλλιά μέ ξιφολόγχες. Ἡ Ἑ Μποῦργκερ λιποθύμησε, ἀλλὰ τὴν συνέφεραν μέ παγωμένο νερό. Ἐπειτα μιά κλωτσιά τίς ἔσπασε δύο πλευρά. Τέλος ἔκοψαν ἀπὸ τὸ πόδι τῆς ἓνα κομμάτι σάρκας βάθους 4 ἑκατοστῶν. Ὄταν τὸ βράδυ ἐπέστρεψε στό σπίτι τῆς, τὰ παιδιά τῆς δέν τὴν ἀναγνώρισαν. Πολλές ἀπὸ τίς ἄτυχες συμπατριώτισσές τῆς πέθαναν ἀπὸ τὰ κτυπήματα. Δύο αὐτοκτόνησαν. Μία ἄλλη τρελλάθηκε.

Τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα, ἡ Ἑ Μποῦργκερ μεταφέρθηκε στό στρατόπεδο τοῦ Χάγκιμπορ, πού εἶχε 1.200 κρατούμενους κατανεμημένους σέ τέσσερις παράγκες. Κάθε ἡμέρα μιά ἀδελφὴ τοῦ Τσεχικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἔψαχνε γιὰ νέες καί ὁμορφες κοπέλλες. Κάθε βράδυ, ὠδηγοῦσε Ρώσους στρατιῶτες στίς παράγκες τοὺς. Μερικές γυναῖκες βιάσθηκαν ἔως καί 45 φορές μέσα σέ μιά νύχτα.

Καί τὸ «χρονικό» συνεχίζεται. 5.000 ἄνδρες τῶν SS ἐκτελέσθηκαν στό στάδιο τῆς Πράγας.

Ὁ μηχανικός Φ. Ρέζ εἶχε ἐγκλεισθεῖ σέ στρατόπεδο τῆς περιοχῆς Πράγας - Βόκοβιτς. Ὁρίσθηκε νεκροθάφτης στοὺς κοινούς τάφους Πράγας. Νά τὰ γεγονότα τῶν ὁποίων ὑπῆρξε μάρτυρας:

«Εἶδα ἐκεῖ χιλιάδες Γερμανοὺς, πολῖτες καί στρατιῶτες, ἄνδρες καί γυναῖκες, ἀκόμη καί παιδιά 10 ἐτῶν, δολοφονημένους κτηνωδῶς. Τοὺς πυροβόλησαν καί ὕστερα τοὺς κτύπησαν μέχρι θανάτου. Στά διαμελισμένα σώματα ἔρριχναν πολλές φορές ὑδροχλωρικό ὀξύ γιὰ νά ὀξύνουν τοὺς πόνους. Πολλοὶ ζοῦσαν ἀκόμη ὅταν τοὺς ἔκοψαν τὰ δάκτυλα γιὰ νά τοὺς κλέψουν τὰ δακτυλίδια ἢ τίς βέρες. Ἀργότερα, στό στρατόπεδο τοῦ Κλάντνοβ, εἶδα νά ρίχνουν ζεματιστό κατράμι στὴν γυμνὴ πλάτη μερικῶν φυλακισμένων κι ὕστερα νά τοὺς κτυποῦν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχασα τὸ ἓνα μου νεφρὸ ἀπὸ τὰ ἄλλεπάλληλα κτυπήματα πού μοῦ ἔδωσαν».

Παντοῦ ἐκτυλίχθηκαν οἱ ἴδιες σκηνές φρίκης. 1200 Γερμανοὶ ἀπὸ τὸ Ἴγκλαου προτίμησαν νά αὐτοκτονήσουν. Ἄλλοι 350 ὑπέκυψαν κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς πορείας θανάτου 33 χμ. Ἐνας ἄλλος Γερμανὸς τοῦ Ἴγκλαου ὑπέστη τὸ μαρτύριο τῆς ἀποκοπῆς

του δέρματος των μαλλιών (του γνωστού έθιμου των 'Ινδιάνων της 'Αμερικής) μέσα στο δικαστήριο...

Στό στρατόπεδο του Φρόυντενθαλ, σκότωσαν κρατούμενους και ύστερα τούς πέταξαν σ' έναν ομαδικό τάφο. 'Αλλά δέν είχαν όλοι πεθάνει. Οί Τσέχοι πυροβολούν. Καί πάλι τά ματωμένα κορμιά βγαίνουν από τόν τάφο. Νέοι πυροβολισμοί. Τά κορμιά σπαρταρᾶνε ακόμη. Τά κοντάκια των όπλων βάζουν τέρμα σ' αυτήν τήν φρίκη.

Στό στρατόπεδο Μοράβκα - 'Οστράβα, ή γυναίκα ενός χωρικού, έγκυος όκτώ μηνών, κτυπήθηκε αλύπητα ώσπου πέθανε τό έμβρυο. Πεθαίνοντας, τής έκοψαν τά στήθη ενώ ήταν ακόμη ζωντανή.

Τό παιδί της Μαργαρίτας Ζίνγκμπαρτλ, ήλικίας τριών έτών, προσεβλήθη από διφθερίτιδα και πέθανε διότι αρνήθηκαν νά τό δεχθούν στό νοσοκομείο.

* * *

Νά λοιπόν μερικά γεγονότα. 'Αλλα δέν καταγγέλθηκαν, αφού υπερβαίνουν τά όρια της φρίκης ή της διαστροφής. 'Αλλά αυτά τά λίγα είναι ήδη αρκετά για νά έχωμε μιά συνολική εικόνα της καταστάσεως.

Σήμερα, 500.000 Γερμανοί, πού κατοικούν στην Τσεχοσλοβακία έχουν μεταφερθεί ή έκτοπισθεί (3.000 εξαφανίσθηκαν μόνο από τήν μικρή πόλι Σάατ). Χιλιάδες άλλοι αγωνιούν στά στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας.

(Τά στοιχεία αυτά άντλήθηκαν από επίσημα γερμανικά έγγραφα πού συνέλεξε μετά τόν πόλεμο ό Μάνφρεντ Λούτγκενχορτ).

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΤΗΣ ΣΟΥΔΗΤΙΑΣ

'Η μαρτυρία του ιατρού Φ.Κ.

«Στήν χώρα μου, από τίς 5 Μαΐου 1945, όρδές χωρίς τίποτα τό ανθρώπινο, υπέβαλαν σέ απάνθρωπα βασανιστήρια μέχρι θανάτου, εκατοντάδες άτομα, τά όποια γνώριζα όλα προσωπικάς.

'Υπολογίζουν σέ περίπου 500.000 τόν συνολικό αριθμό των Γερμανών πού έκτοπίσθηκαν μέσα σ' αυτό τό διάστημα. Στόν αριθμό αυτό περιλαμβάνονται πολλά γυναικόπαιδα, καθώς και ήλικιωμένοι. Μαρτύρησαν στίς τσεχικές φυλακές, κακοποιήθηκαν, και ή υγεία τους κλονίσθηκε σοβαρά και μόνιμα. Καί από τά πολλά παραδείγματα, αναφέρω εκείνο της γυναίκας μου πού χειρουργήθηκε δύο φορές, χωρίς όμως νά βρῇ τήν υγεία της, καθώς και εκείνο του φίλου μου, Δόκτορα Πράισιχ, τόν γνωστό γλωσσολόγο του Γερμανικού Πανεπιστημίου της Πράγας, πού κακοποιήθηκε βάνουσα όταν έγινε ή λεγόμενη απελευθέρωσις. 'Επίσης, πολλοί άνθρωποι πού γνώριζα καλά, καθώς και μικρά παιδιά πέθαναν από τήν πείνα και τίς στερήσεις μέσα στίς τσεχικές φυλακές.

Στήν Πράγα, κρέμασαν μερικούς Γερμανούς ανάποδα από τίς φτέρνες σέ φανοστάτες, τούς περιέβρεξαν μέ βενζίνη και τούς έκαψαν ζωντανούς. Αυτό έγινε στην πλατεία Κάρλσπλάτς, στην όδό Ρίτερσγκασσε, αλλά και σέ άλλα μέρη, ήμέρα μεσημέρι, ενώ ένα ξέφρενο πλήθος ούρλιαζε από χαρά. Τσέχες γυναίκες, πού δέν είχαν πιά τίποτα τό ανθρώπινο, έπετέθησαν και κατέλαβαν τίς παράγκες όπου ήταν έγκατεστημένες οί νοσοκόμες της Βέρμαχτ· κατέσφαξαν αυτές τίς άτυχες νέες κοπέλλες, κτυπώντας τες μέχρι θανάτου, ενώ άλλες μετέφεραν μερικές από αυτές τίς νοσοκόμες

Μιά ένοχλητική για πολλούς φωτογραφία: η είσοδος των Γερμανών στην Τσεχοσλοβακική Βοημία και Μοραβία χαιρετίστηκε από μεγάλο μέρος του πληθυσμού με πολύ ένθουσιασμό... Τό τέλος όμως ήταν τραγικό...

στό κοιμητήριο του Βόλσανερ, όπου τής έξετέλεσαν μέ ριπές αυτόματων όπλων...

Οί Γερμανοί πού είχαν κάποια σημαντική θέσι στην Βοημία κρεμάσθηκαν δημόσια, ή πέθαναν από τά κτυπήματα στίς φυλακές. Ό θεϊός τής γυναίκας μου, ήλικίας 76 χρόνων, σκοτώθηκε στό κρεβάτι του. Στά περίχωρα του Σονόμπολιν, μετά τήν συνθηκολόγησι του Μαΐου 1945, ένας άλλος Γερμανός πέθανε από περιττώματα ζώων πού τόν ανάγκασαν νά καταπιή...»

Συνθήκες απελάσεων - διώξεων

Μέρος του πληθυσμού του χωριού Γιαγκεντορφερ έκδιώχθηκε από τά σπίτια του από τούς Παρτιζάνους μέ τόν πιο βάρβαρο τρόπο.

«Ύστερα από μιά κοπιαστική πεζοπορία, έφθασαν στό Γκρούλιχ, τελείως εξαντλημένοι», γράφει ό Ιατρός Όττο Φόγκελ, του νοσοκομείου Ρόθβάσερ καί συνεχίζει: «Ύπληρχαν ανάμεσά τους πολλοί γέροι, γυναικόπαιδα, πού υπέφεραν ιδιαίτερα από πείνα. Στό Γκρίλιχ, στάθηκε αδύνατο νά συνεχίσουν τόν δρόμο τους λόγω τής κοπώσεώς τους. Βρήκαν λοιπόν κατάλυμα στά κτίρια τής βιομηχανίας Φάμο, όπου αναγκαστικά τούς έδωσαν νά φάνε μιά έλαφριά σούπα.

Έκει μέσα πέθαναν ήδη μερικοί καί ό Ιατρός τής ύπηρεσίας, ό Χούμπερτ, απεφάσισε ότι 200 από αυτά τά άτομα έπρεπε νά εισαχθούν έπειγόντως στό νοσοκομείο του Ρόθβάσερ. Παρά τίς δυσκολίες πού πρόβαλαν οί αρχές του νοσοκομείου, κατάφερε τελικά νά γίνουν δεκτοί οί ασθενείς του. Άλλά τό νοσοκομείο δέν μπορούσε νά εξυπηρετήσει ένα τόσο μεγάλο αριθμό ασθενών καί περίπου 60 από αυτούς νοσηλεύθηκαν στην κατοικία του αρχίατρου του νοσοκομείου. Οί ενήλικοι, χάρις στίς φροντίδες καί τήν έπαρκή διατροφή άνέρωσαν. Δέν συνέβη όμως τό ίδιο καί μέ τά βρέφη, 22 από τά όποια πέθαναν. Αυτά τά νήπια είχαν φθάσει στό νοσοκομείο τελείως εξαντλημένα λόγω τής ανεπάρκειας πού υπήρχε στά τρόφιμα.

Γιά μās τούς Ιατρούς, αυτές οί ήμέρες ήταν οί χειρότερες τής επαγγελματικής μας ζωής, καθώς βλέπαμε μικρά παιδιά νά πεθαίνουν μέσα στά χέρια μας καί δέν μπορούσαμε νά κάνωμε κάτι γιά νά τά σώσωμε».

Ένας άλλος Ιατρός, ό Δρ. Σάϊτάουερ, γράφει γι' αυτό τό κεφάλαιο του τσεχικού «άνθρωπισμού»: «ή μεταχείρησις πού έπιφυλάχθηκε στά μικρά παιδιά του Γιαγκεντόρφερ, έως ότου τά νοσηλεύσουν στό νοσοκομείο του Ρόθβάσερ, υπήρξε στην πραγματικότητα μία προμελετημένη δολοφονία».

Μία ήμέρα, ένας πατέρας υποχρεώθηκε νά γρονθοκοπηθή μέ τόν υιό του· εγώ ό ίδιος υποχρεώθηκα νά παλαίψω μ' έναν ήλικιωμένο υπάλληλο από τήν Μπλάιτε, ήλικίας 72 ετών. Άκόμη καί οί ασθενείς καί οί ανάπηροι δέν εξαιρέθηκαν από αυτήν τήν δοκιμασία.

Ένας κρεοπώλης από τό Γκρούλιχ, ονομαζόμενος Γκρούντ, πού έπασχε από καρδιακό νόσημα, χρειάσθηκε νά οδηγηθή μετά από μιά τέτοια δοκιμασία στό νοσοκομείο, λόγω ύποτροπής τής ασθένειάς του, όπου πέθανε μετά από λίγες ήμέρες.

Φυσικά, οί συνέπειες τέτοιων κακοποιήσεων υπήρξαν αιτίες θανάτων.

Ένας νομομαθής, ο Δρ. Φρίτς Φράνκλ από τό Γκρούλιχ, πού ήταν άρρωστος από τά παιδικά του χρόνια, παρά τίς επανειλημμένες εκκλήσεις του, υποχρεώθηκε νά λάβη μέρος σ' αυτούς τούς «αγώνες» μαζί μέ άλλους κρατουμένους. Όταν τελικά τόν μετέφεραν γιά τίς πρώτες βοήθειες, ή κατάσταση του ήταν τόσο σοβαρή, ώστε πέθανε σχεδόν άμέσως.

Ο Αδόλφος Μπαρτόσεκ από τό Σίλντμπεργκ, πού κι αυτός μεταφέρθηκε καθυστερημένα γιά πρώτες βοήθειες, παρέμεινε σέ κώμα γιά πολλές ημέρες.

Κάποιος Φέλκελ από τό Γκρούλιχ, πέθανε από τά κτυπήματα πού είχε δεχθεί. Ο Ρόμπερτ Λάνγκερ από τό Νίντερ - Ούλλερσντορφ αυτοκτόνησε.

Ωμότητες έγιναν καί στό νοσοκομείο της Ρότβα. Ο καθηγητής Βίλλυ Έξνερ υποχρεώθηκε νά βρέξει τό κεφάλι του μέ νερό από τά αποχωρητήρια καί νά πασαλειφθή μέ κόπρανα.

Η κυρία Μπέρτα Κόττεκ έχασε τήν όρασι καί τήν άκοή της από τήν κακομεταχείρησι. Κατά τήν διάρκεια μιās έρευνας, βρήκαν μιά ημέρα στό σπίτι της ένα σπαθί πού χρησιμοποιούσε στό θέατρο. Γι' αυτό τόν λόγο ξυλοκόπησαν τόν άνδρα της μέχρι θανάτου· ή κυρία Κόττεκ υποχρεώθηκε νά παρακολουθήση τήν σκηνή καί νά ξεπλύνη τά αίματα του συζύγου της...

Η μαρτυρία του Γκ. Γκλάουμπιτς στό Μπόχολντ

«Τό χωριό Τότσαου, στό όποιο ή οίκογένειά μου κατέφυγε μετά τόν πόλεμο, βρίσκεται στόν δρόμο πού όδηγεϊ στην Βαυαρία. Σ' αυτόν τόν δρόμο βρίσκονται άκόμη τό ταχυδρομείο, ένα πανδοχείο καί δύο σπίτια πού ανήκουν στόν συνδικισμό του Τότσαου. Ένα πρωινό, δύο Τσέχοι πολιτοφύλακες βρέθηκαν στό πανδοχείο, όπου συνάντησαν έναν άνδρα των SS. Τόν πυροβόλησαν κι εκείνος άπάντησε, σκοτώνοντας τόν ένα καί τραυματίζοντας τόν άλλο. Τελικά κατώρθωσε νά διαφύγει. Σχεδόν άμέσως εκδηλώθηκαν τά αντίποινα των Τσέχων. Οί πολιτοφύλακες ώρμησαν στό χωριό καί άρχικά σκότωσαν όλους όσους βρήκαν στά τέσσερα σπίτια της περιοχής,

Η πρώτη συνεδρίασις της προσωρινής κυβερνήσεως της Τσεχοσλοβακίας, στην προσωρινή πρωτεύουσα Κόζιτσε, τήν ώρα πού οί Ρώσοι τήν κατελάμβαναν, στις 5 'Απριλίου 1945. Οί σύνεδροι ήταν όλοι κομμουνιστές καί είχαν έλθει μέ τούς Ρώσους. Άργότερα συμπεριέλαβαν καί μή κομμουνιστές από τήν «Κυβέρνησι του Λονδίνου» μέ προεξάρχοντα τόν Μάζαρυκ. Τό δράμα των Γερμανών της Τσεχοσλοβακίας είχε άρχισι...

δηλαδή περίπου 20 άτομα. Άνάμεσα στά θύματα ήταν ένας γέρος ηλικίας 80 ετών, ένα νήπιο ενός έτους, μία νεαρή κοπέλλα πού έπασχε από καρδιακό νόσημα καί τήν όποια σκότωσαν στό κρεβάτι της. Τά πτώματα στοιβάχθηκαν σάν νά ήταν ξύλα καί οί κάτοικοι του Τότσαου υποχρεώθηκαν νά συγκεντρωθούν κοντά στά πτώματα καί νά σκάψουν τόν τάφο τους.

Λίγες ημέρες άργότερα, ή τσέχικη πολιτοφυλακή ήρθε καί πάλι στό χωριό. Τό κύκλωσε καί οί κάτοικοι διατάχθηκαν νά συγκεντρωθούν στην πλατεία. Ο επικεφαλής άρχισε νά φωνάζη "όλοι οί ναζί έξω". Υπήρχαν μόνο πέντε μέλη του κόμματος. Φώναζε πάλι "πέντε γουρούνια Γερμανών δέν είναι άρκετά, θέλω τουλάχιστον είκοσι". Διάλεξαν στην τύχη λοιπόν 15 άνδρες, από τούς παρευρισκομένους, μεταξύ των όποίων κι ένα άγόρι 15 ετών πού είχε πάει νά επισκεφθή τήν γιαγιά του καί έναν γέρο 65 ετών.

Ἐπιπλέον, μεταξύ αὐτῶν πού ἐπελέγησαν στήν τύχη ἦταν ὁ κοινοτάρχης, ἕνας γέροντας πού ὅλοι ἐκτιμοῦσαν, διότι εἶχε βοηθήσει πολύ τούς πρόσφυγες. Αὐτοί οἱ 20 ἄνδρες δέχθηκαν τά κτυπήματα τῶν πολιτοφυλάκων, μέ ξύλα, σίδερα καί κοντάκια, ὥσπου κολύμπησαν στό αἷμα τους, μέ μάτια βγαλμένα καί κόκκαλα σπασμένα. Πότε - πότε, τούς ἔρριχναν νερό ἢ ξύδι γιά νά διατηροῦν τίς αἰσθήσεις τους καί νά ὑποφέρουν περισσότερο. Ὑστερα ἀπό πολλές ὥρες βασανιστηρίων τούς ἐξετέλεσαν.

“Ὅλα αὐτά συνέβαιναν, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἔπρεπε νά παρακολουθοῦν σιωπηλά τήν σκηνή· ἀπό τά γύρω παράθυρα τούς σημάδευαν πολυβόλα...».

Ἵπογραφή Γκ. Γκλάουμπιτς

Ἐκπόσπασμα ἀπό τήν ἐφημερίδα “National Zeitung”, 31 Ἰανουαρίου 1964.

Ἡ δολοφονία τοῦ Ἰωσήφ Ζέχ, ἀντιπροσώπου στήν συνέλευσι τοῦ Τρόππαου

«Ἐκείνη τήν ἡμέρα (2 Ὀκτωβρίου 1945), ὁ κύριο Ζέχ συνελήφθη στό σπίτι του ἀπό ἕναν ἔνστολο Τσέχο πού συστήθηκε σάν μέλος τῆς τσεχικῆς Ἀσφαλείας.

Αὐτός ὁ Τσέχος κατηγορήσε τόν κύριο Ζέχ στήν Ἀσφάλεια τοῦ Ράαζε, ὅτι εἶχε ὑποδείξει τόν πατέρα του γιά ἀπέλασι, ὅταν ἦταν σύμβουλος στήν συνέλευσι (Landrat) τοῦ Τρόππαου.

Σ' αὐτό τό σημεῖο πρέπει νά σημειωθῇ τό ἐξῆς: σύμφωνα μέ τήν μαρτυρία τῆς ἀδελφῆς του, ὁ κύριος Ζέχ ποτέ δέν εἶχε κάνει κάτι τέτοιο, καί ἐπιπλέον ἡ ἀπέλασις αὐτοῦ τοῦ δῆθεν “πατέρα” δέν ἔγινε ποτέ. Ὅλα αὐτά ἐξακριβώθηκαν ἀργότερα ἀπό τίς ἴδιες τίς τσεχικές ἀρχές. Βέβαια αὐτή ἡ ἐπιβεβαίωσις ἔγινε ὅταν ὁ κύριος Ζέχ ἦταν ἤδη νεκρός. Μ' αὐτόν τόν τρόπο ὁ σκοπός εἶχε ἐπιτευχθεῖ: εἶχαν σκοτώσει ἕναν ἀκόμη Γερμανό.

Στήν φυλακή, ὁ κύριος Ζέχ ξυλοκοπήθηκε βάνανυσα κι αἵμορραγοῦσε ἀπό παντοῦ. Στίς 3 π.μ. τόν μετέφεραν στό σπίτι του γιά νά εἶναι μπροστά τήν ὥρα πού θά τοῦ τό ἐπίτασαν.

Ἡ ἀδελφή του τρώμαζε βλέποντας τόν ἀδελφό της σέ τέτοια κατάστασι. Στήν συνέχεια τόν μετέφεραν πάλι στήν φυλακή, ὅπου

κακοποιήθηκε ξανά κατά σαδιστικό τρόπο.

Τήν ἐπομένη - περίπου στίς 3 μ.μ. - τόν πῆγαν γιά δεύτερη φορά στό σπίτι του γιά νά ἀποχαιρετήσῃ τήν μητέρα καί τήν ἀδελφή του. Ἐκείνη τήν ὥρα ἦταν τελείως ἀναίσθητος· τό πρόσωπό του ἦταν ὑπέρμετρα πρησμένο καί γεμάτο αἷματα.

Ἀπό τό σπίτι του, ὁ κύριος Ζέχ μεταφέρθηκε στόν σταθμό χωροφυλακῆς τοῦ γειτονικοῦ Σπαχάουντορφ, πού ἀπεῖχε 4 χιλιόμετρα. Ἀλλά πόσο ἐπώδυνα! Τόν ἀνάγκασαν νά βγάλῃ τά παπούτσια, ἔπειτα τοῦ πέρασαν στόν λαιμό ἕνα σκοινί τοῦ ὁποῖου τό ἄκρο ἦταν δεμένο σέ ἕνα ποδήλατο καί τό ὁποῖο ἀναγκάσθηκε νά ἀκολουθήσῃ τρέχοντας σέ ὅλη τήν διαδρομή, ἐνῶ συγχρόνως τόν κτυποῦσαν μέ ξύλα.

Ὅταν ἔφθασε στό Σπαχάουντορφ, ἄρχισε τό τέλος τοῦ μαρτυρίου του. Ἀφήνω τώρα τήν ἀδελφή του νά μιλήσῃ ἡ ἴδια καί δέν παραλείπω οὔτε λέξι ἀπό τήν κατάθεσί της. Ἡ ἀδελφή του γράφει: “τοῦ ἔκοψαν τά χέρια, μετά τόν κόλλησαν στόν τοῖχο καί τοῦ πετοῦσαν ἀπό μακρὰ μαχαίρια, ἀπό τά ὁποῖα κόπηκαν τά αὐτιά του. Ἐπειτα τόν κτύπησαν στό κεφάλι μέ ἀλυσσίδες, μέχρι πού τοῦ ἔσπασαν τό κεφάλι.

“Ὅλα αὐτά ἔγιναν δημόσια, οἱ κραυγές του ἀκουγόντουσαν παντοῦ καί ὅλο τό χωριό ἦταν παρόν σ' αὐτήν τήν φρικιαστική σκηνή.

Γιά νά τόν ἀποτελειώσουν τόν ποδοπάτησαν πολλή ὥρα.

Γύρω στίς 5 π.μ. περίπου, τόν μετέφεραν στόν σιδηροδρομικό σταθμό τοῦ Μπέννιχ. Ἐκεῖ, τόν πέταξαν χάμω καί τόν κλώτσησαν ἕως ὅτου ἄρχισε ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος.

Σ' αὐτήν τήν κατάστασι τόν μετέφεραν στό δικαστήριό τοῦ Τρόππαου ὅπου ὁ θάνατος ἔθεσε τέρμα σ' αὐτά τά ἀνείπωτα βασανιστήρια πού ὑπέφερε”.

Αὐτή εἶναι, λέξι πρὸς λέξι, ἡ κατάθεσις τῆς ἀδελφῆς του.

Ἀφήγησις τοῦ ἱερέα Γ. Χ.

III

Ἡ ἐξόντωση τῶν Γερμανῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας

Ἡ ἐξόντωση τῶν Γερμανῶν κατοίκων τῆς Γιουγκοσλαβίας πραγματοποιήθηκε ἀρχικά μέ μία σειρά σφαγῶν πού ἔγιναν χωρίς διαταγή καί ὕστερα μέσω τῶν νομοθετικῶν μέτρων πού υἱοθέτησε ἡ «ἀντιφασιστική ἐπιτροπή γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Γιουγκοσλαβίας», μέ διάταγμα τῆς 21ης Νοεμβρίου 1944. Αὕτη ἡ ἀντιφασιστική ἐπιτροπή ἀπετελεῖτο ἀποκλειστικά ἀπό παρτιζάνους κομμουνιστές τοῦ Τίτο καί τοῦ Ράνκοβιτς. Οἱ νόμοι τῆς 21ης Νοεμβρίου ὀρίζαν τά ἑξῆς:

1) Ὅλοι οἱ γερμανικῆς καταγωγῆς κάτοικοι πού ζοῦν στήν Γιουγκοσλαβία χάνουν πάραυτα τήν γιουγκοσλαβική ὑπηκοότητα καθῶς καί ὅλα τά ἀστικά καί πολιτικά τους δικαιώματα.

2) Τό σύνολο τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας ὧν ἐκείνων πού εἶναι γερμανικῆς καταγωγῆς κατάσχεται αὐτομάτως ἀπό τό κράτος καί πρέπει νά θεωρηται αὐτομάτως σάν περιουσία τοῦ Κράτους.

3) Τά ἄτομα γερμανικῆς καταγωγῆς δέν μποροῦν νά ἀσκήσουν κανένα πολιτικό ἢ ἀστικό δικαίωμα, δέν δικαιοῦνται νά προσφεύγουν στά δικαστήρια, οὔτε νά χρησιμοποιοῦν τοὺς ὑπάρχοντες θεσμούς γιά νά προστατεύουν τήν ζωή ἢ τίς περιουσίες τους...

Μέ τήν ἐφαρμογή αὐτῶν τῶν διατάξεων, 250.000 Γερμανοί ἐτέθησαν ἐκτός νόμου. Ἦταν σχεδόν ὅλοι ἀγρότες. Ἀμέσως ἔχασαν τήν γῆ, τά ἐργαλεῖα, τά ἐπιπλα, ἀκόμα καί τά ρούχα τους. Ὅ,τι εἶχαν ἐπάνω τους καί δέν μποροῦσαν νά τοὺς πάρουν, θεωρήθηκε ὅτι ἀνῆκε στό κράτος πού τοὺς τά εἶχε «δανείσει» γιά τήν

προσωπική τους χρήσι καί θά μπορούσε νά τά πάρη ὁποιαδήποτε στιγμή. Μέ αὐτούς τοὺς νόμους ἡ ζωή καί τά ὑπάρχοντά τους ἀνῆκαν στήν κυριότητα τοῦ κράτους· κάθε Γερμανός, λοιπόν, ἦταν ἓνα ἀντικείμενο πού ἀντιπροσώπευε μία συγκεκριμένη ἀξία ἐργασίας ἡ ὁποία θά μπορούσε νά δημοπρατηθῇ ἀπό τό κράτος ἢ ἀκόμη καί νά πᾶψη νά ὑπάρχη. Σέ πολλές περιπτώσεις οἱ Γερμανοί δόθηκαν σέ ἰδιῶτες ἢ μεταφέρθηκαν σέ ἄλλα κράτη· αὐτό ἀκριβῶς συνέβη μέ τήν Ρωσία. Ἐπιπλέον, οἱ Γερμανοί δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά ζοῦν μέ τίς οἰκογένειές τους, δέν εἶχαν καμμία ἐξουσία στά παιδιά τους· τά ὁποία πολλές φορές τοὺς τά πήραν, δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά κάνουν ἢ νά μὴν κάνουν κάτι, νά παραμείνουν σ' ἓνα μέρος ἢ νά φύγουν. Εἶχαν κυριολεκτικά μετατραπῇ σέ ἀντικείμενα, στήν διάθεσι τοῦ κράτους καί τῶν ἀρχῶν. Τέτοια καταστάσεις δέν εἶχε ὑπάρξει στήν Εὐρώπη ἀπό τήν ἐποχή τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας. Ποτέ ἄλλοτε ἔκτοτε δέν ὑπῆρξαν ἄνθρωποι στήν Εὐρώπη, χωρίς τό δικαίωμα νά ἔχουν κάτι δικό τους (ἀφοῦ καί ὅ,τι κατεῖχαν δέν ἦταν ἰδιοκτησία τους). Δέν ὑπῆρξαν ἔκτοτε ἄλλοι ἄνθρωποι ἀπό τότε χωρίς νά μποροῦν νά ἀποκτήσουν, νά δώσουν ἢ νά πάρουν τίποτα, χωρίς νά δικαιοῦνται οὔτε διανομῆς τροφίμων ἢ ρούχων, ἄνθρωποι τέλος πού ὅταν φυλακίζονταν δέν εἶχαν, ὑπό τήν ἀπειλή θανάτου, τό δικαίωμα νά ἔλθουν σέ ὁποιαδήποτε ἐπαφή μέ τήν οἰκογένειά τους κι ἀκόμη περισσότερο μέ τοὺς ξένους.

Ἡ σοβαρότερη καινοτομία αὐτοῦ τοῦ νόμου ἦταν ἡ ἀπαγόρευσις προσφυγῆς στά δικαστήρια ἢ στά ἄλλα ὄργανα τοῦ κράτους. Αὐτό δέν ἐσήμαινε μόνον ὅτι οἱ Γερμανοί δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά καταθέσουν μία μήνυσι ἢ νά διατυπώσουν μία κατηγορία ἐναντίον ὁποιοῦδήποτε, ἀλλά ἐπίσης ὅτι δέν εἶχαν τό δικαίωμα νά ἔχουν ἐπάνω τους ὁποιοῦδήποτε χαρτί, οὔτε ἀκόμη καί τό πιστοποιητικό βαπτίσεώς τους - πού τοὺς τό πήραν - ἐνῶ συγχρόνως οἱ ἐκκλησιαστικές ἀρχές εἰδοποιήθηκαν νά μὴν ἐκδίδουν νέα ὑπό τήν ἀπειλή αὐστηρῶν τιμωριῶν. Ὅταν κατά τύχη εὑρίσκαν χαρτιά σ' ἓναν Γερμανό, τά κατέσχαν καί τά κατέστρεφαν. Ἐπιπλέον ἡ ἀπαγόρευσις ἐκφράσεως ὁποιοῦδήποτε παραπόνου ἔθετε τοὺς Γερμανούς σέ σωρεία κινδύνων, χωρίς κανένα φόβο γιά τοὺς ἐνόχους νά τιμωρηθοῦν. Καθένας εἶχε ἀπόλυτη δικαιοδοσία ἐπάνω

τους και μπορούσε να τους κλέβη, να βιάζει τις γυναίκες τους, να τους σκοτώνει, χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανέναν. Καθένας είχε το δικαίωμα να αναγορεύει τον εαυτό του σε δικαστή αλλά ακόμη και σε δήμεύ τους. Η κατάσταση αυτή επιδεινωνόταν από την προπαγάνδα, που έκανε τους Γιουγκοσλαύους να πιστεύουν ότι βασανίζοντας ή σκοτώνοντας Γερμανούς, όχι μόνον είχαν καθαρή την συνείδηση, αλλά εκτελούσαν συγχρόνως μίαν άρεστή και πατριωτική πράξη. Είναι χρήσιμο να προσθέσουμε ότι οι περισσότερες από αυτές τις πατριωτικές πράξεις έγιναν από άτομα, που ποτέ δεν είχαν κάνει κάποια αντίστασι στην κατοχή, κι έτσι εύρισκαν την ευκαιρία να επανορθώσουν...

Οι νόμοι αυτοί εφαρμόζονταν όχι μόνο στους καθαρόαιμους Γερμανούς αλλά και σ' εκείνους που είχαν Γερμανούς συγγενείς, όποια κι αν ήταν η ηλικία ή η κοινωνική τους κατάσταση. Εφαρμόζονταν ιδιαίτερα στους γέροντες, τα παιδιά, τα βρέφη, ακόμα και στα κυοφορούμενα...

Οι νόμοι της 21 Νοεμβρίου επεξετάθηκαν σε όλη την επικράτεια της Γιουγκοσλαβίας με νέο νόμο, τον 'Απρίλιο 1945. Επιπλέον διευκρινίσθηκε ότι οι νόμοι αυτοί είχαν εφαρμογή όχι μόνο στους Γιουγκοσλαύους γερμανικής καταγωγής, αλλά ακόμη και σε όλους τους Γερμανούς που θα βρίσκονταν έστω και τυχαία λόγω του πολέμου στο γιουγκοσλαβικό έδαφος, με εξαίρεσι εκείνους που ήταν παντρεμένοι με Γιουγκοσλαβες, Ούγγαρες, Ρουμάνες κλπ. και εκείνες που ήταν σύζυγοι Γιουγκοσλαύων, Ούγγρων, Ρουμάνων κλπ. 'Αξιοσημείωτο είναι ότι δεν γινόταν καμμία εξαίρεσις για τους Γερμανούς που είχαν πολεμήσει με τους παρτιζάνους κατά του χιτλερικού καθεστώτος.

'Αξιοσημείωτο επίσης είναι ότι η χώρα, που δημιούργησε και έφήρμοσε τό τερατώδες αυτό νομικό καθεστώς, ήταν και είναι μέλος του ΟΗΕ και είχε προσχωρήσει στον Χάρτη του 'Ατλαντικού.

Οι νόμοι αυτοί αποσκοπούσαν στην ριζική εξόντωση των Γερμανών που ζούσαν στην Γιουγκοσλαβία και η εξόντωση επέτευχθη με τρεις μεθόδους: μαζικές εκτοπίσεις και εξόντωση από πείνα· καταναγκαστικά έργα στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Οι μαζικές εκκαθαρίσεις έγιναν σχεδόν όλες κατά την περίοδο

της αναρχίας που προηγήθηκε των νόμων της 21 Νοεμβρίου και έγιναν από τις οργανώσεις της αντίστασεως, οι οποίες έσφαξαν τότε ολόκληρα χωριά. Μετά την 21η Νοεμβρίου οι εκκαθαρίσεις αυτές έπαυσαν και αντικαταστάθηκαν από ατομικές, τις οποίες επέτρεπαν οι νόμοι και που εξέφραζαν κυρίως την γεύσι του αίματος και του σαδισμού στα όποια η νέα νομοθεσία άφηνε ελεύθερο τό πεδίο. Οι ατομικές εκκαθαρίσεις που εξακολούθησαν με τους μεμονωμένους φόνους, διήρκεσαν έως τον Δεκέμβριο του 1948 και ένα από τα τελευταία θύματα υπήρξε ο βενεδικτίνος ιερέας 'Ανταλμπέρ, ο οποίος είχε διαφύγει αρχικά στην Αυστρία και αργότερα στην Γιουγκοσλαβία λόγω της αντιθέσεώς του προς τό έθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς.

Οι μαζικές εκτοπίσεις άρχισαν τό 1944 και ανάγκασαν ολόκληρα χωριά να φύγουν με τραίνα προς άγνωστες κατευθύνσεις. Οι εκτοπίσεις αυτές άφωρούσαν τους άνδρες από 18 έως 40 ετών και τις γυναίκες από 18 έως 30 ετών και αργότερα μέχρι 35. Οι γέροι και τα παιδιά εξαίρουνταν και έμεναν στα μέρη τους. Οι περισσότερες εκτοπίσεις είχαν προορισμό την Ρωσία. 'Υπολογίζεται ότι ο αριθμός εκείνων που εκτοπίσθηκαν μ' αυτόν τον τρόπο υπερβαίνει τις σαράντα χιλιάδες. Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να επικοινωνήσει μ' αυτούς τους ανθρώπους που χάθηκαν έτσι. Τα παιδιά που αποσπάσθηκαν από τους γονείς τους παρέμειναν με τους παππούδες τους ή τους γείτονες ή άλλους συγγενείς. Διηγούνται την ιστορία ενός γέρου από τό Φιλίποβο που αναγκάσθηκε να φιλοξενήσει 28 εγγόνια του, τα όποια ήταν παιδιά των γιών και των θυγατέρων του που είχαν εκτοπισθεί στην Ρωσία. 'Αργότερα τα περισσότερα από αυτά επρόκειτο να οδηγηθούν μαζί με τους γέροντες σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Μετά την κατοχή του γιουγκοσλαβικού έδαφους από τα ρωσικά στρατεύματα και από τους παρτιζάνους, οι Γερμανοί συγκεντρώθηκαν σε στρατόπεδα εργασίας και υποβλήθηκαν σε καταναγκαστικά έργα. Γενικά, αυτά τα έργα δεν ήταν ούτε αναγκαία ούτε χρήσιμα. 'Αλλά στόχος ήταν να μειώσουν όσο τό δυνατόν περισσότερο τις σωματικές και πνευματικές δυνάμεις των φυλακισμένων, ώστε να τους καταπατήσουν κάθε ίχνος προσωπικότητος. 'Η εργασία άρχιζε στις 4 π.μ. έως την νύχτα και η μοναδική τους

τροφή ήταν ένα μικρό κομμάτι ψωμί και μία ελαφριά σούπα από χορταρικά. Στην αρχή οι Ρώσοι επέλεγαν τους εργάτες και τους αντικαθιστούσαν κάθε τόσο, αφήνοντας τους πρώτους. 'Αλλά όταν τους αντικατέστησαν οι παρτιζάνοι, όλοι ανεξαιρέτως υποχρεώθηκαν σε συνεχή καταναγκαστικά έργα. 'Ακόμα και κάθε είδους τοπικές αρχές είχαν τό δικαίωμα να ζητήσουν εργάτες, τους οποίους τους προμήθευε ή τοπική διοίκηση των παρτιζάνων. Τέτοιο δικαίωμα είχαν και οι κολλεκτίβες, οι βιομηχανίες καθώς και οι περισσότεροι κυβερνητικοί οργανισμοί που ιδρύονταν τότε. 'Ετσι, αρχικά οι διάφορες ομάδες εργατών δούλευαν χωριστά. 'Αλλά γρήγορα οι στρατιωτικές αρχές συγκέντρωσαν όλους τους κρατουμένους σ' ένα κεντρικό στρατόπεδο εργασίας, απ' όπου αποσπώντο ανάλογα με τις ανάγκες. Αυτά τα στρατόπεδα εργασίας μπορούσαν ακόμη να δανείζονται μεταξύ τους εργάτες.

Τά καταναγκαστικά έργα επιβάλλονταν σε άνδρες και γυναίκες, χωρίς να λογαριάζεται ή οικογενειακή τους κατάσταση. 'Ετσι, πολλές μητέρες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα παιδιά τους, τά οποία δεν κατόρθωσαν ποτέ να ξαναδούν. 'Επίσης τύχαινε αυτοί που ανέλαμβάναν την φροντίδα ξένων παιδιών να σταλούν και αυτοί σε στρατόπεδα κι έτσι να μην μπορούν πιά να φροντίζουν τά παιδιά. 'Η κατάσταση αυτή γινόταν ακόμη πιο δραματική έφ' όσον ή άλληλογραφία ήταν αυστηρά απαγορευμένη για τά άτομα γερμανικής καταγωγής, έτσι ώστε όταν οι γονείς αποχαιρετούσαν τά παιδιά τους δεν υπήρχε πλέον καμμία περίπτωση να μάθουν νέα τους. 'Η κατάσταση των κρατουμένων ήταν καμμία φορά, λιγώτερο σκληρή όταν δούλευαν μόνιμα στά εργοστάσια ή στά κτήματα. Τό φαγητό ήταν καλύτερο, ή ελευθερία μεγαλύτερη. Πάντως σε μερικές περιπτώσεις, όταν δούλευαν σε «ειδικού τύπου» εργοστάσια, ή κατάστασις γι' αυτούς ήταν χειρότερη από τά στρατόπεδα εργασίας και συχνά όταν επέστρεφαν σ' αυτά πέθαναν σε λίγες εβδομάδες από τίς στερήσεις και τό ξύλο. 'Οσοι ήταν καταδικασμένοι σε καταναγκαστικά έργα έστερουντο τά πάντα και έφθαναν σε άπίστευτο βαθμό άθλιότητος.

Μερικές φορές ήταν δυνατόν, σε όσους εργάζονταν σε μεμονωμένες εργασίες, να βρουν τρόπους να προμηθευθούν ρούχα ή να επικοινωνούν με τίς οικογένειές τους. 'Αλλά μόλις γινόταν

κάποια αλλαγή στην διοίκηση, έχαναν τά πάντα. Γενικά, μετά από λίγους μήνες δεν υπήρχαν παρά μόνο κουρέλια πού τά μάλωναν όπως - όπως μέ σπάγγους ή λεπτά σύρματα. 'Απαγορευόταν αυστηρά στον γιουγκοσλαβικό πληθυσμό, εκτός από τό προσωπικό των στρατοπέδων να συνομιλή μέ τους κρατουμένους, να έχη έπαφές ή να επιχειρή έπαφές. Σε περίπτωση παραβάσεως, οι ένοχοι εξομοιώνονταν μέ τους Γερμανούς, έχαναν όπως κι εκείνοι όλα τους τά δικαιώματα και φυλακίζονταν κι αυτοί στά στρατόπεδα. Μία διάταξις του νόμου επέτρεπε να ένοικιάζονται σε ιδιώτες όσοι είχαν καταδικασθεί σε καταναγκαστικά έργα. 'Η διάταξις αυτή - αναβίωσις των χρόνων του δουλεμπορίου - έσωσε την ζωή πολλών Γερμανών, αφού τους επέτρεπε να ζήσουν κάτω από συνθήκες καλύτερες από εκείνες των στρατοπέδων.

'Από τά τέλη του 1944 δημιουργήθηκαν ιδιαίτερα στρατόπεδα για όσους ήταν άνικανοι προς εργασία. Τά στρατόπεδα αυτά είχαν τρείς κατηγορίες κρατουμένων: παιδιά, γέροντες και άρρώστους. Διοργανώθηκαν μάλιστα τόσο καλά ώστε τον Σεπτέμβριο 1945 δεν υπήρχε ούτε ένας Γερμανός, ούτε ένα άτομο γερμανικής καταγωγής έλεύθερο. 'Η ζωή στά στρατόπεδα αυτά ήταν ίδια μ' εκείνη των στρατοπέδων εργασίας, αλλά ή διανομή τροφής είχε ρυθμισθεί κατά τέτοιον τρόπο ώστε οι έγκλειστοι να οδηγούνται μέ μαθηματική ακρίβεια προς τον θάνατο από πείνα ή στην έπαιτεια πού έτιμωρείτο μέ την ποινή του θανάτου. "Όταν οι άσθενείς έβλεπαν πώς αν έμεναν κι άλλο σ' αυτά θά πέθαιναν σιγά - σιγά, ζητούσαν οι ίδιοι να μεταφερθούν στά στρατόπεδα εργασίας. Σε λίγο καιρό δεν είχαν απομείνει παρά γέροντες και παιδιά. Τά περισσότερα παιδιά, των οποίων οι γονείς είχαν εκτοπισθεί ή φυλακισθεί στά στρατόπεδα εργασίας, - από τον Δεκέμβριο 1944 - συγκεντρώθηκαν σ' αυτά τά στρατόπεδα, όπου πέθαναν σχεδόν όλα από άπάνθρωπες στερήσεις: ήταν άλλωστε κανόνας όσοι ήταν άνικανοι προς εργασία - κι αυτό ίσχυε για όλα τά παιδιά χωρίς εξαίρεσι - να είναι καταδικασμένοι να πεθάνουν από πείνα πολύ σύντομα.

Τό 1945, ή εξόντωσις των Γερμανών της Γιουγκοσλαβίας πήρε ακόμη πιο μεθοδική μορφή: οι έπαρχίες διαιρέθηκαν σε περιφέρειες, και κάθε περιφέρεια είχε τό δικό της στρατόπεδο

έργασίας καί συγκεντρώσεως. Μετά από λίγον καιρό οί ἔγκλειστοι τῶν στρατοπέδων ἐργασίας ἐξαντλοῦνταν τόσο πολύ, ὥστε ἔπρεπε νά μεταφερθοῦν στά στρατόπεδα συγκεντρώσεως σάν ἀνίκανοι πρὸς ἐργασία καί ἐκεῖ πέθαιναν ἀπὸ πείνα μέσα σέ λίγες ἐβδομάδες. Χάριν αὐτοῦ τοῦ συστήματος πίστευαν πῶς πολύ γρήγορα θά ἐπετύγχαναν τήν τελεία ἐκκαθάρισι ὅλων ἐκείνων πού ἦταν γερμανικῆς καταγωγῆς καί ζοῦσαν στήν Γιουγκοσλαυῖα. Ἡ κατάστασις αὐτὴ διήρκησε ἕως τὸ καλοκαίρι τοῦ 1948, ὅταν τὰ στρατόπεδα καταργήθηκαν ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τῶν περισσοτέρων ἐγκλείστων καί τῆς μεταστροφῆς τῆς πολιτικῆς τοῦ Τίτο. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν κρατουμένων ἦταν 42.000, ὅ,τι ἀπέμεινε δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς 250.000 Γερμανούς πού ζοῦσαν στήν Γιουγκοσλαυῖα στά τέλη τοῦ 1944. Ὑπολογίζεται πάντως, ὅτι περίπου 40.000 κατάφεραν νά διαφύγουν στήν Γερμανία καί τὴν Αὐστρία.

Μετά τὸ καλοκαίρι τοῦ 1948, ἡ κατάστασις στά στρατόπεδα ἄλλαξε καί μποροῦσε νά συγκριθῇ μέ ἐκείνη τῶν προσφύγων στήν Αὐστρία. Οἱ ἔγκλειστοι στά στρατόπεδα καταναγκαστικῆς ἐργασίας εἶχαν τώρα τὸ δικαίωμα νά βγαίνουν ἔξω σέ μία ἀκτίνα 30 χμ. Εἶχαν ἐπίσης τὸ δικαίωμα νά συνδικαλισθοῦν. Οἱ ἄρρωστοι καί ὅσοι ἦταν ἀνίκανοι πρὸς ἐργασία μποροῦσαν νά πᾶνε προσωρινά σέ συγγενεῖς ἢ φίλους στά μέρη πού τοὺς βόλευαν. Μόνον ὅσοι δέν εἶχαν πού νά πᾶνε συγκεντρώθηκαν στὸ στρατόπεδο γερόντων τοῦ Κάρλσντορφ Ράνκοβιτς ὅπου ἤρθαν καί μερικοὶ καθολικοὶ ἱερεῖς.

Τὰ μέτρα κατὰ τῶν Γερμανῶν τῆς Γιουγκοσλαυῖας δέν βασίσθηκαν στήν συμπεριφορὰ τῶν Γερμανῶν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς κατοχῆς. Στὴν πραγματικότητα, οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς δέν ἦταν Ἐθνικοσοσιαλιστές, δέν ἔτρεφαν καμμιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια γιὰ τὸν Ἐθνικοσοσιαλισμὸ καί συχνά τὸν εἶχαν πολεμήσει. Ἐπίσης, λίγες ἦταν οἱ περιπτώσεις συνεργασίας τῶν Γερμανῶν τῆς Γιουγκοσλαυῖας μέ τὰ στρατεύματα κατοχῆς. Ἀντίθετα, πολλές φορές οἱ Γερμανοὶ τῆς Γιουγκοσλαυῖας εἶχαν προσπαθήσει νά μεσολαβήσουν γιὰ τὴν ἀποφυγὴ ἀντιποίνων εἰς βάρος τῶν σλαβικῶν πληθυσμῶν. Χρησιμοποιήθηκε πολλές φορές σάν πρόσχημα ἡ ὑπαρξίς ἐνός πολιτιστικοῦ συνδέσμου τῶν Γερμανῶν τῆς Σουάβης

(Schwabesche Deutschen Kulturbundes), ἀλλὰ στήν πραγματικότητα ὁ σύνδεσμος αὐτὸς συγκέντρωνε μόνο μία μειοψηφία Γερμανῶν, ἦταν καθαρὰ πολιτιστικὸς καί ὑπῆρξε πάντοτε ἀντίθετος σέ ὅ,ποιαδήποτε πολιτικὴ ἀνάμειξι μέσα στοὺς κόλπους του. Ἡ ὑπαρξίς αὐτοῦ τοῦ συνδέσμου ἦταν μόνον ἡ ἀφορμὴ, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι σέ πολλές περιπτώσεις οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ τοῦ συνδέσμου εἶχαν τὴν ἴδια τύχη μέ τὰ μέλη του.

Στὴν πραγματικότητα, τὰ δημοσιεύματα τῶν κομμουνιστικῶν ἐφημερίδων δείχνουν κυνικά τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς ἐξοντώσεως τῶν Γερμανῶν. Στίς ἀρχές τοῦ 1945, ἡ «Magyarstvo» γράφει τὰ ἑξῆς. «Οἱ ἀρχές δέν μποροῦν νά καταλάβουν τὰ κροκοδείλια δάκρυα γιὰ τοὺς Σουάβους, καθὼς καί τὸ ὅτι βοηθοῦνται νά ἐπιβιώσουν. Εἶναι ἀκατανόητο πῶς ἡ πλειοψηφία τοῦ πληθυσμοῦ δέν βλέπει -παρὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν μέσων πού ἐλήφθησαν καί δέν λογαριάζει τίς τεράστιες περιουσίες πού γίνονται ἔτσι ἰδιοκτησία τοῦ λαοῦ καί τοῦ κράτους· συγκινεῖται μέ λεπτομέρειες χωρὶς σημασία καί ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν δύναμι καί τὰ κεφάλαια τῶν Σουάβων πού πρέπει νά περιέλθουν σέ μᾶς χωρὶς ὅρους. Μόνο σέ μίαν ἐπαρχία συγκεντρώσαμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο 1.800.000 πλῆθρα ἀπὸ τίς καλύτερες γαῖες, 70% τῆς βιομηχανικῆς ἰδιοκτησίας, 80.000 σπίτια, 90% τῶν ἐπιχειρήσεων».

Αὐτὴ ἡ ἔντονη ἐπιθυμία λεηλασίας φαίνεται νά ἦταν ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς μανίας τῶν μέτρων κατὰ τῶν Γερμανῶν. Ἦταν ἄλλωστε ἐλάχιστα δημοφιλῆ μεταξύ τῶν ἰδίων τῶν Γιουγκοσλαύων. Σέ πολλά μέρη ἐθεάθησαν γυναῖκες, ἀλλὰ καί ἄνδρες, νά κλαῖνε βλέποντας τοὺς Γερμανούς νά φεύγουν ἐξόριστοι ἀκόμα κι ἂν ἐπρόκειτο γιὰ ἄγνωστους πού ἔρχονταν ἀπὸ μακριά.

Ἐξ ἄλλου, χάρι στήν συνενοχὴ τοῦ πληθυσμοῦ καί σέ χρήματα πού δόθηκαν λαθραῖα, 20.000 Γερμανοὶ μπόρεσαν νά σωθοῦν περνώντας τὰ σύνορα. Ἐπίσης 15-20.000 μπόρεσαν νά κρυφθοῦν στήν χώρα καί νά ἐπιβιώσουν μαζί μέ 42.000 Γερμανούς πού διέφυγαν τὸ καθεστῶς τῶν στρατοπέδων.

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΤΗΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΙΑΣ

Σφαγές αιχμαλώτων και πολιτών

Όσον αφορά τις σφαγές που πραγματοποιήθηκαν στην Γιουγκοσλαβία, τόσο των γυναικοπαίδων όσο και των στρατιωτών γερμανικής ή κροατικής καταγωγής, ένας από τους κύριους υπεύθυνους είναι ο σημερινός (1964) Υπουργός Έξωτερικών Κόκα Πόποβιτς, που ήταν τότε Διοικητής της λεγόμενης Β' Γιουγκοσλαβικής Στρατιάς. Οι σφαγές που έγιναν με διαταγή του στρατάρχη Τίτο είναι μέχρι τώρα ελάχιστα γνωστές στην Ευρώπη. Κι όμως, οι ομαδικές αυτές εκτελέσεις είναι ίσως οι πιο έντυπωσιακές της φρικτής χρονιάς 1945. Ξεπερνούν κατά πολύ ό,τι παρόμοιο έγινε γνωστό μέχρι σήμερα, συμπεριλαμβανομένης της σφαγής του Κατύν στην Πολωνία. Μία περιγραφή υπάρχει σ' ένα βιβλίο που εξέδόθη στην Αμερική από τον οίκο Carlton - press, Νέα Υόρκη 1952, και φέρει τον τίτλο «In Titos death». (Στό θάνατο του Τίτο). Τά στοιχεία μάζεψε ο Τζ. Χετσίμοβιτς, με την βοήθεια Γιουγκοσλαύων μεταναστών στις Η.Π.Α. Άλλα στοιχεία υπάρχουν σε μία μήνυσι που κατέθεσε ο δικηγόρος Σέττλερ, από τό Ρέκλιγκχάουσεν, στο όμοσπονδιακό δικαστήριο της Καρλσρούης. Παραθέτομε αυτό τό κείμενο, που κατηγορεί ως κύριο υπεύθυνο τόν Πέκο Ντάπτσεβιτς, παλαιό στέλεχος των Διεθνών Ταξιαρχών στην Ισπανία, αρχηγό των Μαυροβουνίων παρτιζάνων της 4ης Μαυροβουνίου Προλεταριακής Μεραρχίας, αρχηγό της 1ης Στρατιάς των παρτιζάνων τό 1945 και σήμερα (1964) πρεσβευτή της Γιουγκοσλαβίας στην Ελλάδα:

«Αποδέκτης: Γενικός εισαγγελέας του Όμοσπονδιακού Δικαστηρίου της Καρλσρούης.

Μήνυσις και αίτησις ανακρίσεως άφορώσα τους: Ντάπτσεβιτς,

Λόμπαρ, Πετρίτσεβιτς, Τζάκτσιτς κλπ., γιουγκοσλαβικής εθνικότητας, λόγω των εγκλημάτων που διέπραξαν κατά παράβασιν του άρθρου 211 του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα.

Έκθεσις των γεγονότων:

Τίς τελευταίες ημέρες του πολέμου, τόν Μάιο 1945, 70.000 έως 80.000 Γερμανοί στρατιώτες βρίσκονταν στό Κέρντεν (Αυστρία) σέ ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων. Μαζί τους ήταν τό σύνολο των υπολειμμάτων του κροατικού στρατού, που άπετελείτο από 17 μονάδες (περίπου 280.000 άξιωματικοί και στρατιώτες), που είχαν παραδοθεί στους Άγγλους και στους Αμερικανούς. Τόν Μάιο 1945, αυτές οι 70.000 έως 80.000 Γερμανοί και οι 280.000 Κροάτες στρατιώτες παραδόθηκαν στους κομμουνιστές παρτιζάνους του Τίτο.

Τίς πρώτες μέρες που άκολούθησαν τήν μεταφορά, όπως μαρτυρούν ο τύπος κι ή είδησεογραφία της εποχής, οι κομμουνιστές εξετέλεσαν άμέσως 150.000 από αυτούς τους αιχμαλώτους πολέμου. Οι υπόλοιποι, περίπου 200.000 Κροάτες και Γερμανοί, έξοντώθηκαν συστηματικά κατά τήν διάρκεια πολλών σφαγών καθώς και μιās πορείας, γνωστής στην ιστορία μέ τό όνομα «πορεία του θανάτου». Αυτόπτες μάρτυρες αναφέρουν ότι αυτοί οι αιχμάλωτοι πολέμου, στους οποίους υπήρχαν και πολίτες, βασανίσθηκαν μέ τόν πιο κτηνώδη τρόπο και τελικά εξετελέσθησαν. Κατά τήν διάρκεια αυτής της πορείας είχαν δέσει όλους τους κρατούμενους πισθάγκωνα μέ συρματοπλέγμα. Πότε - πότε όλόκληρες ομάδες κρατουμένων πέθαιναν, σκοτωμένοι από τίς ριπές πολυβόλων, τουφεκιές ή χειροβομβίδες των κομμουνιστών φρουρών.

Παρατηρήθηκε κατά τήν διάρκεια του τελευταίου πολέμου, ότι οι Κομμουνιστές είχαν θέσει σέ εφαρμογή μία μέθοδο προκαθορισμένη για τίς πορείες συστηματικής έξοντώσεως όλοκλήρου του πληθυσμού που ήθελαν νά εξαφανίσουν. Αυτά έχουν επιβεβαιωθεί όχι μόνο για τους Ρώσους, αλλά και για τους Σέρβους κομμουνιστές.

Πρέπει νά σημειωθῇ ότι, όντες αιχμάλωτοι πολέμου αυτές οι 350.000 ή 360.000 Γερμανοί και Κροάτες τελοῦσαν υπό τήν προστασία της Συνθήκης της Χάγης, καθώς και εκείνης της Γενεύης. Είχαν τό δικαίωμα, όπως και κάθε άλλος στρατιώτης, νά τύχουν μιās σωστής συμπεριφοράς.

Παρ' όλα αυτά, κατά τους τρεις πρώτους μήνες του καθεστώτος της τρομοκρατίας που εγκαθιδρύθηκε στην Γιουγκοσλαβία από τους παρτιζάνους του Τίτο, οι στρατιώτες αυτοί εκτελέστηκαν χωρίς να κατηγορηθούν για τίποτα και χωρίς καμία διαδικασία, με τις συστηματικές σφαγές στα προάστεια του Μπλάιμπουργκ και την «πορεία του θανάτου» από το Μάριμπορ στο Ούρσάκ. Η σφαγή των Κροατών και Γερμανών αιχμαλώτων στο Μπλάιμπουργκ είναι γνωστή στην ιστορία σαν «η τραγωδία του Μπλάιμπουργκ». Τα πτώματα αυτών των 350.000 ή 360.000 αιχμαλώτων ανακαλύφθηκαν στους εξής ομαδικούς τάφους: του Μάριμπορ με 40.000, του Κέβτσε 30.000, του Μπλάιμπουργκ, με 40.000, του Κράντς με 30.000, του Σαίντ - Βίντ (Τεσκότσελο) με 25.000, του Πότουντκ με 2.000, του Χράστνικ με 7.000, του Λάσκο με 3.000, του Ράιχελμπουργκ με 1.000, της Κοστενγιέβιτσα με 7.000, της Τσέρνα με 3.000, του Κάμνικ με 1000, του Ζάγκρεμπ με 80.000 περίπου, του Κράτσανι με 2.000, του Σόσιτσε με 3.000, του Πατράβσκι Κλόσταρ με 2.000, της Βιροβίτιτσα με 2.000, του Μπούτμιτ - Κάσιντον με 2000, του Κραβάρσκι με 5.000, του Μπιέλοβαρ με 8.000, του Νάσιτσε με 4.000, του Μπάσκι Γκιάρσι με 5000, του Βράχ με 2500 κλπ., κλπ., κλπ...

Οι ομαδικοί αυτοί τάφοι εκτείνονται αδιάλειπτα από τα αυστρογιουγκοσλαβικά έως τα ρουμανογιουγκοσλαβικά σύνορα...

Πρέπει επίσης να αναφερθώ ότι εκτός από τους 350.000 ή 360.000 Γερμανούς και Κροάτες στρατιώτες που αναφέραμε πιο πάνω, υπήρξαν επιπλέον άλλοι 500.000 Κροάτες πολίτες και 250.000 γερμανικής εθνικότητας, οι οποίοι εσφάγησαν επίσης από τους κομμουνιστές.

Έδω ή ιστορία βρίσκεται μπροστά σ' ένα υπέρ - Κατύν, τό όποιον, εξ αίτιας των ώμοτήτων και της τεράστιας εκτάσεώς του, είναι πράγματι μοναδικό. Είναι επίσης αδιανόητο να μην ενημερωθώ ή πολιτισμένος κόσμος γι' αυτές τις τρομερές σφαγές, τις όποιες πλήρωσαν με την ζωή τους χιλιάδες άθωοι. Είναι αδιανόητο τέτοιες πράξεις ανείπωτης βαρβαρότητας και κτηνωδίας να παραμένουν άτιμώρητες. Τα θύματα αυτά μπορούν άκόμη και σήμερα να αναγνωρισθουν άφου τις περισσότερες φορές θάφτηκαν με μία πινακίδα, ή με σημάδια αναγνωρίσεως στο στήθος.

Στίς ΗΠΑ, υπό την προεδρία του καθηγητού Τζών Περέτσελα

και του 'Ιωσήφ Χετσίμοβιτς, συνεστήθη 'Επιτροπή στο Κλήβελαντ του 'Οχάιο για να έρευνήση την τραγωδία του Μπλάιμπουργκ (Committee for investigations on Bleiburg Tragedy). 'Η έπιτροπή αυτή έχει ήδη κοινοποιήσει μία έκθεσι στον ΟΗΕ για τις σφαγές στην Γιουγκοσλαβία μετά τον πόλεμο, με τον τίτλο «Report to United Nations delegations on postwar massacres in communist Yugoslavia». ('Εκθεσις προς τις αντιπροσωπεΐες των 'Ηνωμένων 'Εθνών για τις μεταπολεμικές σφαγές στην κομμουνιστική Γιουγκοσλαβία).

Στην έκθεσι αυτή, κύριοι υπεύθυνοι αυτών των γεγονότων θεωρούνται τά ακόλουθα πρόσωπα: Ντάπτσεβιτς, Λόμπαρ, Πετρίτσεβιτς, Γιακτίτς, Ζίγκιτς, Χόλιεβατς (σήμερα δήμαρχος Ζάγκρεμπ), Λιούμπιτς, Νίτσεβιτς, Μπάκραμ, Κότσα Πόποβιτς ('Υπουργός 'Εξωτερικών της Γιουγκοσλαβίας), Κόρακ κλπ.

'Η κοινότητα των Κροατών του Ντύσσελντορφ κατέθεσε μία αίτησι στον Διεθνή 'Ερυθρό Σταυρό της Γενεύης ζητώντας την ίδρυσι μιās έξεταστικής έπιτροπής γι' αυτά τά θέματα και ιδιαίτερα την έκταφή των πτωμάτων των πολιτών και των αιχμαλώτων πολέμου, Γερμανών και Κροατών. 'Εγώ ό ίδιος, σαν δικηγόρος, κατέθεσα μία ανάλογη αίτησι στον Γερμανικό 'Ερυθρό Σταυρό, στη Βόννη, στην 'Υπηρεσία έκταφής ατόμων γερμανικής εθνικότητας, στο Κάσσελ και στον Αυστριακό 'Ερυθρό Σταυρό στη Βιέννη.

Στην έκθεσι των γεγονότων προς τον Γενικό Εισαγγελέα, ως προς τό θέμα της αιτήσεως για έρευνες κατά του κομμουνιστή γιουγκουσλαύου καθηγητή Βάιτς στο Βελιγράδι, ό όποιος, από δημοσιεύματα του τύπου, φέρεται υπεύθυνος για τον θάνατο πολλών χιλιάδων αιχμαλώτων πολέμου έχω ήδη τονίσει ότι υπάρχει ένα μόνο δίκαιο, που πρέπει να εφαρμόζεται σε όλους...

Στην έρώτησι αν είναι δυνατόν να τύχουν εφαρμογής οι κανόνες που θεσμοθετήθηκαν με την Συνθήκη των Παρισίων του 1954 (ή όποια άφορα τις εξαιρέσεις που μπορούν να γίνουν στις ποινικές δίκες), ή απάντησις για αυτά τά συγκεκριμένα γεγονότα πρέπει να είναι ένα κατηγορηματικό όχι. Τό άρθρο 3 της συνθήκης αυτής προβλέπει ότι πράξεις αντίθετες προς τό Ποινικό Δίκαιο, που διεπράχθησαν με σκοπό να προσφέρουν υπηρεσίες στους Συμμαχικούς Στρατούς, δέν αποτελούν αντικείμενο διώξεων. Είναι βέβαια προ-

φανές ότι οι περιγραφείς μαζικές εκτελέσεις δεν ανήκουν στην περιγραφή αυτής της συγκεκριμένης διατάξεως του άρθρου 3 της Συνθήκης των Παρισίων».

Υπογραφή. Σέττλερ
Δικηγόρος του Ρεκλινγκχάουσεν

Στόν δικηγόρο Σέττλερ οφείλονται και άλλα στοιχεία, τα οποία συμπληρώνουν την έρευνα για τα εγκλήματα του Μαΐου 1945, που έγιναν από τους κομμουνιστές Γιουγκοσλαύους παρτιζάνους. Αντικείμενο της δεύτερης αυτής μηνύσεως δεν είναι άλλος από τον Ντούσαν Κβέντρ, πρώην πρεσβευτή της Γιουγκοσλαβίας στην Βόννη. Νά τό κείμενο της εκθέσεως των γεγονότων, όπως τά παρουσίασε ο Σέττλερ.

Στά περίχωρα της Τεργέστης υπάρχουν 3.000 περίπου γκρεμοί και σπηλιές, που συχνά έχουν βάθος πολλές εκατοντάδες μέτρα. Σ' αυτούς τους γκρεμούς θάφτηκαν χιλιάδες Γερμανοί και Κροάτες στρατιώτες καθώς και πολίτες κατά την διάρκεια των τελευταίων ημερών του πολέμου και τον πρώτο καιρό της ανακωχής. Έτσι οι γκρεμοί αυτοί και οι σπηλιές έγιναν τεράστιοι ομαδικοί τάφοι.

Στην περιοχή αυτή, υπεύθυνοι γι' αυτές τις ομαδικές εκτελέσεις φέρεται να είναι ο Ντούσαν Κβέντρ, στρατηγός των κομμουνιστών Γιουγκοσλαύων παρτιζάνων, ο οποίος αργότερα, λόγω των υπηρεσιών του αυτών, διωρίσθηκε πρεσβευτής στην Βόννη έως τό 1957.

Ο Ουμπέρτο ντί Γκεόργκι, πρώην αρχηγός της δικαστικής αστυνομίας της Τεργέστης διηύθυνε με την βοήθεια πολλών έθελοντών μία μεγάλη έρευνα στους γκρεμούς που ήταν κοντά στην Τεργέστη και ανακάλυψε έτσι τό μέγεθος των ωμοτήτων που διέπραξαν οι κομμουνιστές. Ο πρώτος στόχος των έθελοντών, που διηύθυνε ο Γκεόργκι, ήταν ένας γκρεμός, κοντά στο χωριό Γκρόπαντα. Εκεί βρήκαν ένα μεγάλο αριθμό στοιβαγμένων πτωμάτων, που δεν ήταν εύκολο να αναγνωρισθούν.

Τό μέγεθος των εγκλημάτων που διέπραξαν οι Παρτιζάνοι του Τίτο στην Τεργέστη και στά περίχωρά της έγινε γνωστό μόνο στις αρχές του 1947, όταν ο Γκεόργκι πήρε τελικά την άδεια να ψάξει τις σπηλιές. Στην πρώτη σπηλιά που βρίσκεται μεταξύ των χωριών Ντουτόβλιε και Κρουτσέβιτσα βρέθηκαν απομεινάρια πτωμάτων

23 στρατιωτών. Στο απόμερο χωριουδάκι Γιελένγια - Γιάμα που βρίσκεται μεταξύ Κόμεν και Κρουτσέβιτσα βρέθηκαν άλλα 156 πτώματα μεταξύ των οποίων 96 ανήκαν σε πολίτες ενώ τά υπόλοιπα σε Γερμανούς στρατιώτες οι οποίοι αναγνωρίσθηκαν. Σε μία άλλη σπηλιά, στην περιοχή της Όπτσιν, ανέκάλυψαν τους σκελετούς 22 Γερμανών στρατιωτών που υπήρξαν αιχμάλωτοι των παρτιζάνων. Τά πτώματα έφεραν ίχνη βλημάτων στον αυχένα.

Στην περιοχή του χωριού Προτσέκο, οι συνεργάτες του Γκεόργκι βρήκαν σε μία χαράδρα 32 πτώματα δεμένα με συρματοπλέγμα. 25 από αυτά τά πτώματα αναγνωρίσθηκαν. Οι στρατιώτες αυτοί εκτελέσθηκαν από τους κομμουνιστές άμέσως μετά τον πόλεμο και τά πτώματά τους τά έκρυσαν τότε μέσα στην χαράδρα.

Ως τά μέσα του 1948, οι συνεργάτες του Γκεόργκι κατάφεραν να ανακαλύψουν ένα μεγάλο αριθμό ομαδικών τάφων. Ένα μέρος αυτών των νεκρών είναι αναμφισβήτητα Γερμανοί στρατιώτες.

Στην συνέχεια ο Ουμπέρτο ντί Γκεόργκι έλαβε ένορκες καταθέσεις, σύμφωνα με τις οποίες πολλά θύματα, που είχαν δολοφονήσει οι κομμουνιστές ήταν θαμμένα στο εγκαταλελειμένο άνθρακωρυχείο του Βασόβιτσα. Τό βάθος των πηγαδιών ήταν περίπου 240 μέτρα. Στά 190 μέτρα οι Ιταλοί βρήκαν κάθε είδους απομεινάρια του πολέμου και κυρίως καμένα αυτοκίνητα και πολεμοφόδια που είχαν πεταχθεί εκεί μέσα. Κάτω από αυτό τό στρώμα, βρήκαν τά πρώτα πτώματα. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των Ιταλών 1.500 περίπου πτώματα ήταν πεταμένα σ' εκείνο τό σημείο. Η έξερεύνησις των πηγαδιών του ορυχείου του Βασόβιτσα διακόπηκε τότε και συνεχίσθηκε από άγγλικές μονάδες, με διοικητή τον στρατηγό Ουίντερτον.

Εκείνη την εποχή, επικεφαλής των παρτιζάνων του Τίτο στην ζώνη Β της Τεργέστης ήταν ο στρατηγός Βιρεσάλι Χόλιεβατς, ο οποίος αργότερα έγινε δήμαρχος του Ζάγκρεμπ. Σύμφωνα με τά στοιχεία που διαθέτομε και τις ένορκες καταθέσεις που βρήκαμε ο Ντούσαν Κβέντρ υπήρξε ο συνεργάτης του Χόλιεβατς σ' αυτές τις ομαδικές εκτελέσεις.

Υπογραφή: Σέττλερ
Δικηγόρος Ρέκλινγκχάουζεν

Από την έφημερίδα «National Zeitung» του Μονάχου, στο φύλλο της 10 Απριλίου 1965.

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΜΠΑΝΑΤΟ

«Στις 18 'Απριλίου 1945, ήρθαν να μᾶς συλλάβουν στο χωριό μας, τό Πάρντανς, μαζί με ὅλο σχεδόν τόν πληθυσμό, ιδιαίτερα τούς γέρους καί τά παιδιά καί μᾶς ὠδήγησαν στο Στέφανσφελντ. Εἴμασταν περίπου 450 ἄτομα. Ἀργότερα, τόν Σεπτέμβριο 1945, ἕνα μέρος ἀπό ἐμᾶς (100 γυναῖκες καί 26 ἄνδρες) μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο τοῦ Μόλιντορφ. Τόν Αὐγούστο 1946, ἀπό αὐτά τά 126 ἄτομα δέν ζοῦσαν παρά ἐννέα γυναῖκες καί ἕνας ἄνδρας. Ὅσο εἴμασταν στο Στέφανσφελντ, ἡ ἀδελφή μου κατώρθωσε νά βγῇ ἀπό τό στρατόπεδο γιά λίγες ὥρες γιά νά βρῇ λίγη τροφή στο γειτονικό χωριό γιά τά παιδιά της πού πέθαιναν ἀπό τήν πείνα. Βγῆκε με ἄλλες τέσσερις γυναῖκες καί τρία παιδιά γιά νά πᾶνε στο χωριό Τόβα. Ὁ διοικητής τοῦ στρατοπέδου τό ἔμαθε, καί ἔστησε μία ἐνέδρα γιά νά τίς συλλάβῃ. Ὅταν γύρισαν στο στρατόπεδο, 48 ὥρες ἀργότερα, τίς ὑποδέχθηκαν με πυρά· ἡ ἀδελφή μου ἔπεσε ἀμέσως στο ἔδαφος τραυματισμένη. Μὲ βρισιές ἕνας παρτιζάνος πῆγε κοντά της καί τήν πυροβόλησε με ἐκρηκτικό βλήμα στήν κοιλιά τό ὁποῖο τῆς ἔσκισε τό ὑπογάστριο με ἀποτέλεσμα νά βγοῦν τά ἐντόσθιά της ἔξω. Τήν ἄφησαν τότε ὅπως ἦταν, ἐπιτόπου, ὅπου χαροπάλευε ἕως τίς 4 π.μ. Ἐνῶ πέθαινε ὑποφέροντας, ἕνας νεαρός παρτιζάνος, ἡλικίας μόλις 14 ἐτῶν, κατευθύνθηκε πρός τό μέρος της καί τήν κτύπησε στο κεφάλι με μιά πέτρα. Ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταφερθεῖ λίγες μέρες πρίν στο Τσέρνγιε με ἄλλους 100 κατοίκους τοῦ Στέφανσφελντ, ἐξετελέσθη με 68 ἀπό αὐτούς. Στο Τσέρνγιε σέ ἄλλη περίπτωσι ἐκτελέσθηκαν ἐπίσης 85 κάτοικοι τοῦ Πάρντανς· ἀνάμεσά τους ἦταν ἡ δεύτερη ἀδελφή μου. Ἡ κόρη μου, πού εἶχε ἀρρωστήσει στο Στέφανσφελντ, μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο τοῦ Ρούντολφσγναντ, μαζί με τόν

ἄνδρα της. Καί οἱ δύο πέθαναν ἀπό πείνα. Ἡ δεύτερη κόρη μου ἔμεινε στο Στέφανσφελντ, ὅπου ἐκτελέσθηκε ὁ σύζυγός της. Ἐνας γιός ἐνός ἀπό τά ἀδέρφια μου σκοτώθηκε ἀπό τούς συνοριακοὺς φρουροὺς ἐνῶ προσπαθοῦσε νά περάσῃ στήν Ρουμανία καί ὁ γιός ἐνός ἄλλου ἀδελφοῦ μου σκοτώθηκε συγχρόνως στήν ἴδια ἀπόπειρα. Ἀπό ὁλόκληρη τήν οἰκογένεια τῆς ἀδελφῆς μου δέν ζοῦν σήμερα παρά μόνο τά μικρά παιδιά πού μπορέσαμε ἀργότερα νά στείλωμε στήν Αὐστρία».

Στις 20 Ὀκτωβρίου 1944, στο χωριό Σάναντ, στά βόρεια τοῦ Μπανάτου, ὅλοι οἱ ἄνδρες συνελήφθησαν ἀπό τούς παρτιζάνους, βασανίσθηκαν καί τήν ἐπομένη ἐκτελέσθηκαν. Μετά τούς ἄνδρες, ἦλθε ἡ σειρά τῶν γυναικῶν. Μιά πρώτη ὁμάδα ἐκτελέσθηκε ἀμέσως μετά τόν φόνο τῶν συζύγων τους. Οἱ ὑπόλοιπες γυναῖκες καί τά παιδιά μεταφέρθηκαν τόν Δεκέμβριο 1944 στο στρατόπεδο τῆς Κικίντα. Στις 17 Δεκεμβρίου, 64 γυναῖκες τοῦ στρατοπέδου ἐκτελέσθηκαν, μεταξύ τῶν ὁποίων 32 ἀπό τό Σάναντ. Σήμερα μόνο πέντε γυναῖκες ἀπό τό Σάναντ ζοῦν ἀκόμη. Τόν Μάρτιο 1945, οἱ νέες ἀρχές τοῦ Σάναντ ἀνακάλυψαν ὅτι εἶχαν ξεχάσει τέσσερις Γερμανίδες πού ζοῦσαν κρυμμένες σ' ἕνα σπίτι τοῦ χωριοῦ. Ἐπρόκειτο γιά τήν κυρία Κρέμερ πού ζοῦσε ἐκεῖ με τίς δύο της κόρες καί μία ἄλλη ἡλικιωμένη γυναῖκα. Τίς συνέλαβαν καί τίς τέσσερις καί τίς μετέφεραν στήν κωμόπολι τοῦ Νόι - Κάνισα γιά νά τίς τουφεκίσουν. Οἱ παρτιζάνοι πρότειναν σέ μία ἀπό τίς δύο κόρες τῆς κυρίας Κρέμερ νά τήν σώσουν· ἐκείνη δεχόταν μόνο ἂν τό ἴδιο συνέβαινε καί με τίς ὑπόλοιπες. Τελικά τίς ἐξετέλεσαν ὅλες.

Ἡ κωμόπολις Κινάντα εἶχε περίπου 20.000 κατοίκους. Ἀπό αὐτούς τό ἕνα τρίτο ἦταν Γερμανοί· στά γύρω χωριά -Σαίντ - Οὐμπέρ, Σαρζεβίλ καί Σολτούρ - κατοικοῦσαν Ἀλσατοί καί Λωρραῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ ἀπό τήν ἐποχή τῆς Μαρίας Θηρεσίας. Ἀρχικά, οἱ παρτιζάνοι συνέλαβαν ὅλο τόν πληθυσμό, ἄνδρες καί γυναικόπαιδα καί τούς μετέφεραν σέ ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ἀφοῦ προηγουμένως τούς εἶχαν πάρει τά προσωπικά τους εἶδη καί ὅ,τι ἄλλο ὑπῆρχε στά σπίτια τους, στά ὁποῖα ἐγκαταστάθηκαν οἱ ἴδιοι. Μετά ἄρχισαν νά ἐκτελοῦν ὁμαδικά τούς Γερμανοὺς μέσα στο στρατόπεδο. Ὅποτε τούς ἐρχόταν ἡ ὄρεξις, οἱ παρτιζάνοι διάλεγαν καμμιὰ ἐκατοστή καί τούς μετέφεραν ἔξω

από τό στρατόπεδο. Τίς περισσότερες φορές τούς βασάνιζαν, έπειτα τούς σκότωναν μέ μαχαιριές στόν λαιμό ὥπως τά γουρούνια, ἢ τούς τουφέκιζαν κατά ομάδες. Στό χωριό Νάκοβο, κοντά στήν Κινάντα, τόν Αὐγουστο 1944, συνελήφθησαν 68 Γερμανοί. Τούς βασάνισαν ἐπί τρεῖς ἡμέρες καί μετά τούς μετέφεραν ἔξω ἀπό τό χωριό. Στό κοιμητήριο, ἔξω ἀπό τόν περίβολό του τούς ἀνάγκασαν νά σκάψουν ἕνα μεγάλο τάφο. Τούς ὑποχρέωσαν νά γδυθοῦν γιά νά τούς πάρουν τά ὑπάρχοντά τους. Κατόπιν τούς ἔδεσαν καί μέ κτυπήματα τούς ἔφεραν στόν τάφο. Ἐκεῖ, τήν αὐγή, σφάχθηκαν ὅλοι ἀπό τούς παρτιζάνους μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο πού σφάζουν τά γουρούνια. Μετά τούς ἔρριξαν ὅλους μέσα στόν τάφο πού προηγουμένως εἶχαν σκάψει. Μόνο ἕνας μπόρεσε νά ξεφύγῃ, ἀφοῦ κατάφερε νά λύσῃ τά δεσμά του τήν τελευταία στιγμή· τό ἔσκασε ὁλόγυμνος καί εἶχε τήν τύχη νά διαβῇ τά σύνορα πρός τήν Ρουμανία.

Οἱ ἄνδρες τῶν Σαίντ - Οὐμπέρ, Σαρλεβίλ καί Σολτούρ μεταφέρθηκαν πρῶτα στό στρατόπεδο τῆς Κικίντα καί ὑποβλήθηκαν σέ καταναγκαστικά ἔργα. Τίς πρῶτες ἡμέρες, ὅταν ἐπέστρεφαν τό βράδυ στό στρατόπεδο, οἱ παρτιζάνοι διάλεγαν στήν τύχη μερικούς ἀπό αὐτούς καί τήν ἴδια νύχτα τούς τουφέκιζαν, ἢ τούς βασάνιζαν καί τούς ἄφηναν ἐκεῖ νά πεθάνουν. Οἱ πρῶτοι πού ἐκτελέσθηκαν ἦταν ὅλοι νέοι στήν ἡλικία κάτοικοι τῆς ὑπαίθρου, πού μεταφέρθηκαν πίσω ἀπό τό στρατόπεδο, ὅπου τούς γύμνωναν καί τούς βασάνιζαν μέ κτυπήματα ροπάλων καί ὑποκοπάνων, πρίν τελικά τούς σκοτώσουν.

Τήν ἐπομένη, 4 Νοεμβρίου, μία δεύτερη ομάδα 40 ἀνδρῶν ἀποσπάσθηκε ἀπό τό στρατόπεδο καί ἐξοντώθηκε μέ τόν ἴδιο τρόπο. Στίς 5 Νοεμβρίου συγκέντρωσαν ὅλους τούς κρατούμενους τοῦ στρατοπέδου στήν αὐλή καί τούς διέταξαν νά καθήσουν καταγῆς. Ἐβγαλαν ἔξω ἀπό τούς συγκεντρωμένους περίπου 120 ἄνδρες, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τόν ἱερέα τοῦ Σαίντ - Οὐμπέρ πού ὀνομαζόταν Ἀδάμ. Οἱ παρτιζάνοι τόν κτύπησαν λυσσαλέα μέ ὅλων τῶν εἰδῶν τά κτυπήματα καί τόν κλωτσοῦσαν φωνάζοντας ὅτι ἡ νέα Γιουγκοσλαβία δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπό ἱερεῖς καί ὅτι ὅλοι ἔπρεπε νά ἐκτελεσθοῦν. Ὑπέφερε ὅλους τούς βασανισμούς μέ τήν καρτερία ἑνός μάρτυρα. Τελικά, οἱ 120 ἄνδρες πού εἶχαν ξεχωρίσει, μαζί μέ μερικούς ἄλλους καί τόν ἱερέα Ἀδάμ, ὠδηγήθηκαν στούς λόφους,

ὅπου τούς διέταξαν νά γδυθοῦν. Τούς ἔδεσαν μεταξύ τους μέ σχοινιά καί τούς ἀνάγκασαν νά συρθοῦν ὁλόγυμνοι πάνω σέ συρματοπλέγματα, κτυπώντας τους συνέχεια μέ ὑποκόπανους καί ραβδιά στήν πλάτη. Τελικά τούς συγκέντρωσαν πίσω ἀπό τό στρατόπεδο καί τούς σκότωσαν ὅλους μέ αὐτόματα. Ἐνας ἀπό αὐτούς, πού δέν εἶχε σκοτωθεῖ ἀπό τίς σφαῖρες, κατάφερε νά κρυφθῇ ἀνάμεσα στά πτώματα καί νά τό σκάσῃ τήν νύχτα. Ἐπέστρεψε στό χωριό του, ἀλλά ἀνακαλύφθηκε δέκα μέρες ἀργότερα καί ἐκτελέσθηκε.

Μία ἐβδομάδα ἀργότερα, στό στρατόπεδο τῆς Κικίντα ἔγινε μία ἐκτέλεσις ἰδιαίτερα ἀπάνθρωπη. Ἦταν ἡ ἐκτέλεσις τραυματιῶν, ἀναπήρων πολέμου, ἡλικιωμένων καί ἀτόμων πού δέν μπορούσαν νά ἐργασθοῦν. Τούς εἶχαν ὅλους μαζί σ' ἕνα εἰδικό κελλί τοῦ στρατοπέδου. Ἐκείνη τήν ἡμέρα τούς ἔδεσαν, τούς κτύπησαν καί ἔπειτα τούς μετέφεραν πίσω ἀπό τό στρατόπεδο. Ἐκεῖ τούς ὑποχρέωσαν νά σκάψουν ἕνα μεγάλο λάκκο καί ἔπειτα τούς διέταξαν νά γδυθοῦν καί νά παραδώσουν τά ροῦχα καί τά παπούτσια τους. Τούς ἄφησαν ὁλόγυμνους μέσα στό κρύο πολλές ὥρες, ἐνῶ μερικοί τραυματίες πολέμου παρακαλοῦσαν τούς παρτιζάνους νά πάψουν γά βασανίζουν πιά τούς γέρους καί νά τούς ἐκτελέσουν ἀμέσως. Ἀφοῦ τούς ἄφησαν νά περιμένουν ἀκόμα λίγο, οἱ παρτιζάνοι τούς διέταξαν νά ξαπλώσουν στό λάκκο. Ὑστερα τούς τακτοποίησαν τόν ἕνα δίπλα στόν ἄλλο, ἀλλά καί τόν ἕνα πάνω στόν ἄλλο ἐπειδή ὁ λάκκος ἦταν μικρός. Ἀμέσως μετά ἄρχισαν νά πυροβολοῦν στήν τύχη. Τελικά σκέπασαν τόν λάκκο, ἀδιαφορώντας γιά τό ἂν τά θύματά τους ἦταν ζωντανά ἢ νεκρά. Τήν ἐπόμενη ἡμέρα συνέχισαν τήν ἐπιχείρησι, μέ ἄλλους 100 Γερμανούς ἀπό τά χωριά Μπαρσάιντ καί Κινάντα πού ἐκτελέσθηκαν μέ τόν ἴδιο τρόπο. Οἱ γυναῖκες, καί ἰδίως οἱ ἡλικιωμένες, ἐκτελέσθηκαν τόν Δεκέμβριο 1944. Αὐτές οἱ ἐκκαθαρίσεις συνεχίσθηκαν γιά πολλές ἐβδομάδες καί ἀκόμη καί ὅταν ἔπαψαν - ἐλλείπει θυμάτων - παρέμειναν ἕνας θεσμός γιά ὅλους ἐκείνους πού ἦταν ἄρρωστοι ἢ ἀνίκανοι νά ἐργασθοῦν. Ὑπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουν 1.000 περίπου θαμμένοι στήν τύχη στούς ἀγρούς γύρω ἀπό τό γαλακτοκομεῖο τῆς Κινάντα, τό ὁποῖο χρησίμευε γιά στρατόπεδο. Πολλούς μήνες ἀργότερα, ἔβρισκαν συχνά ὅστᾳ στό ἔδαφος. Πότε - πότε γουρούνια ἢ σκύλοι ξέθαβαν κομμάτια ἀπό πτώματα.

Ἀπό τό χωριό Χόιφελντ, τῆς ἴδιας περιοχῆς, δέν ἔμειναν ζωντανοί παρά μόνο τρεῖς ἄνδρες. Στό Ρούσκοντορφ - ὅπου ζοῦσαν 120 γερμανικές οἰκογένειες, ὅλοι ἀγρότες - ὁ πληθυσμός ἐξοντώθηκε μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ βασανίσθηκαν ἰδιαίτερα πολύ. Στίς ἀρχές Νοεμβρίου 1944, μερικοί ἀπό αὐτούς συνελήφθησαν ἀπό τούς παρτιζάνους, οἱ ὁποῖοι τούς ἀκρωτηρίασαν μέ μαχαίρια καί ὕστερα μέ τσεκούρια τούς ἔκοψαν χέρια καί πόδια, ἐνῶ ἦταν ἀκόμη ζωντανοί. Οἱ γυναῖκες καί οἱ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ βασανίσθηκαν καί βιάσθηκαν μπροστά στούς συζύγους καί τούς γονεῖς τους. Σέ πέντε ἀπό αὐτές ἔκοψαν τά δάκτυλα κι ὕστερα τά χέρια καί τά πόδια μέ μπαλντάδες καί σ' αὐτήν τήν κατάστασι βιάσθηκαν καί κακοποιήθηκαν, ἕως τήν στιγμή τοῦ θανάτου τους.

Στό χωριό Μόλιντορφ, ὅπου κατοικοῦσαν 1.000 περίπου Γερμανοί, σκότωσαν μικρά ἀγόρια ἡλικίας 12 ἕως 14 ἐτῶν. Στό χωριό Τσέρνγιε, στά βορειοανατολικά τοῦ Μπανάτου ζοῦσαν 3.000 περίπου Γερμανοί ἐνῶ 10.000 ζοῦσαν στούς γύρω συνοικισμούς. Ἀπό τίς 3 Ὀκτωβρίου, οἱ περισσότεροι Γερμανοί συνελήφθησαν καί φυλακίσθηκαν ὅλοι μαζί: «ἓνα βράδυ, οἱ παρτιζάνοι ἦρθαν καί πήραν μία νέα κοπέλλα, ἀρκετά ὁμορφη. Στήν ἀρχή ὑπέφερε κάθε εἶδους ἐξευτελισμούς· ἔπειτα τήν ἐγδυσαν καί προσπάθησαν νά τήν βιάσουν. Αὐτή ἀντιστάθηκε κι ἐκεῖνοι ἀγρίεψαν. Τήν γύμνωσαν τότε τελείως καί τῆς ἔκαψαν ὅλο τό σῶμα μέ ἓνα καυτό σίδερο. Ὑστερα, σ' αὐτήν τήν κατάστασι, τήν ὠδήγησαν πίσω στό κελλί της. Ἐπί δύο ἡμέρες ἡ ἄτυχη γυναῖκα ὑπέφερε μπροστά στα μάτια τῶν συγκρατούμένων της. Μετά πέθανε. Στίς 8 Ὀκτωβρίου, μία ὁμάδα μεθυσμένων παρτιζάνων μπῆκαν στά κελλιά. Μαζί τους ἦταν κι ἓνας μεθυσμένος ἀξιωματικός πού κρατοῦσε ἓνα αὐτόματο περίστροφο. Οἱ κρατούμενοι σηκώθηκαν ὀρθιοι κι ἔβαλαν τά χέρια τους στόν τοῖχο τοῦ στενοῦ κελλιοῦ. Ὁ μεθυσμένος ἀξιωματικός ἄρχισε τότε νά πυροβολῇ ἀδιάκριτα ἐναντίον τους χωρίς καμμιά δικαιολογία. Ἀμέσως μερικοί Γερμανοί ἔπεσαν αἰμόφυρτοι. Πολλοί ἀπό αὐτούς, πχ. οἱ καλλιεργητές Α. Κάμπφ καί Τζ. Μάγιερ ἀπό τό Τσέρνγιε, ὁ ἓνας μέ τρυπημένο πνεῦμονα κι ὁ ἄλλος τραυματισμένος στά γόνατα, ἔζησαν λίγες ἀκόμη ἡμέρες, χωρίς φάρμακα καί χωρίς ἰατρική περίθαλψι. Τέσσερις ἡμέρες ἀργότερα, στίς 12 Ὀκτωβρίου,

οἱ παρτιζάνοι ἦρθαν καί πήραν τούς δύο τραυματίες καί τούς ἐξετέλεσαν. Ὅλο αὐτό τό χρονικό διάστημα, οἱ βασανισμοί κι οἱ ἐκτελέσεις τῶν κρατουμένων συνεχίζονταν χωρίς διακοπή.

Στίς 22 Ὀκτωβρίου, ἡμέρα Κυριακή, ὅλοι οἱ Γερμανοί τοῦ Τσέρνγιε πού δέν εἶχαν φυλακισθεῖ ὑποχρεώθηκαν νά σκάσουν ἓνα μεγάλο ὁμαδικό τάφο στήν πλατεία τῆς ἀγορᾶς. Ὁ τάφος αὐτός εἶχε μήκος 25 μέτρα, πλάτος 26 καί βάθος 3 μέτρα. Στίς 24 Ὀκτωβρίου, ἡμέρα Τρίτη, οἱ νέες τοπικές ἀρχές γνωστοποίησαν στόν πληθυσμό, σέ ὅλο τό Τσέρνγιε καί τά γύρω χωριά, ὅτι ἔπρεπε νά συγκεντρωθοῦν ὅλοι οἱ Γερμανοί. Ὁ σλαβικός πληθυσμός καί οἱ Τσιγγάνοι εἶχαν προσκληθεῖ στήν πλατεία, γιά νά παρακολουθήσουν τήν τελετή τῆς σφαγῆς τῶν Γερμανῶν· καί πράγματι, τήν ἴδια ἡμέρα, στίς 2 μ.μ., 174 Γερμανοί, μεταξύ τῶν ὁποίων 50 γυναῖκες μέ δεμένα τά χέρια, βγῆκαν ἀπό τά κελλιά ὅπου εἶχαν παραμείνει πολλές ἐβδομάδες καί δεμένοι ὁ ἓνας μέ τόν ἄλλον ὑπό τά κτυπήματα καί τίς βρισιές, ὠδηγήθηκαν στό μέρος ὅπου ἦταν ὁ τάφος. Τούς εἶχαν τόσο πολύ κτυπήσει ὥστε πολλοί ἀπό αὐτούς καθ' ὁδόν ἔχασαν τίς αἰσθήσεις τους. Ἐκεῖ τούς ἐγδυσαν καί ὁλόγυμνους μπροστά στό πλῆθος Σέρβων καί Τσιγγάνων, τούς ἐξετέλεσαν. Τά ροῦχα τους στοιβάχθηκαν σέ καμιόνια καί μέ κλῆρο μοιράσθηκαν στούς Σέρβους καί στούς Τσιγγάνους. Τήν ἐπομένη τῆς σφαγῆς, κυκλοφοροῦσαν ὅλοι μέ τά ροῦχα τῶν Γερμανῶν, πού μόλις εἶχαν σκοτώσει...

Μόλις τελείωσε ἡ ὁμαδική αὐτή σφαγή, οἱ νέες ἀρχές γνωστοποίησαν στίς περιοχές ὅπου ἔμεναν ἀκόμη Γερμανοί, ὅτι τό βράδυ ὅλοι ὅσοι ἦταν ἀκόμη ζωντανοί θά ἐκτελοῦνταν. Ὀπλισμένοι Τσιγγάνοι πήγαν ἀπό σπίτι σέ σπίτι καί εἶπαν στίς γυναῖκες καί τά νέα κορίτσια ὅτι οἱ ἀρχές τούς εἶχαν δώσει τό δικαίωμα νά τίς ἀρπάξουν γιά νά τίς βιάσουν, νά τίς κακοποιήσουν καί νά τίς σκοτώσουν. Οἱ βιασμοί καί οἱ θάνατοι, πού μέ τόσο ἐπίσημο τρόπο εἶχαν ἀναγγεῖλει οἱ Τσιγγάνοι, ἔδωσαν στούς Γερμανούς νά καταλάβουν τί τούς περίμενε: τό βράδυ τῆς 24 Ὀκτωβρίου, στό χωριό Τσέρνγιε, περίπου 75 γυναῖκες καί νέες κοπέλλες αὐτοκτόνησαν. Ὀλόκληρες οἰκογένειες ἐπέλεξαν ἐθελοντικά τό θάνατο. Οἱ γυναῖκες πετοῦσαν τά παιδιά τους μέσα σέ πηγάρια καί μετά ἔπεφταν καί ἐκεῖνες. Ἀλλες, βρήκαν τό θάρρος νά κρεμάσουν τά παιδιά τους

καί νά κρεμασθοῦν κι αὐτές ὕστερα. Ὁ ἡλικιωμένος δήμαρχος Πήτερ Στάιν, αὐτοκτόνησε μαζί μέ τήν γυναῖκα του. Ὁ Τζόαν Τζόλντισικ πέθανε μέ τόν ἴδιο τρόπο. Ἡ γυναῖκα κι ἡ ἀνηψιά του βιάσθηκαν ἀπό τοὺς Τσιγγάνους μπροστά στά μάτια τῶν δύο παιδιῶν τους. Ἡ γυναῖκα τοῦ Γκάσπαρ Ρότερμπαχ πού ὀνομαζόταν Εὐα, ἡ γυναῖκα τοῦ γιοῦ του πού ὀνομαζόταν Μαρία καί οἱ κόρες τους πού ἦταν 20 καί 22 ἐτῶν, βιάσθηκαν μέ τόν ἴδιο τρόπο ἀπό τοὺς Τσιγγάνους. Ἀργότερα καί οἱ ἔξι αὐτοκτόνησαν· κρεμάσθηκαν ὅλοι μαζί στήν στέγη τοῦ σπιτιοῦ τους...

Ὅλα αὐτά δέν εἶναι παρά μερικά μόνο παραδείγματα. Δείχνουν ἀπλῶς καί μόνο τίς τρομερές ὠμότητες πού ἐπέβαλε στά χωριά τό καθεστῶς τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῶν κομμουνιστῶν παρτιζάνων καί τῶν Τσιγγάνων.

Στό Γκροσπετσκερέκ, τήν κυριώτερη πόλι τοῦ Μπανάτου, ζοῦσαν 35.000 ἄνθρωποι ἀπό τοὺς ὁποίους τό ἕνα τρίτο ἦταν Γερμανοί. Στίς 2 Ὀκτωβρίου, οἱ παρτιζάνοι μπῆκαν στίς συνοικίες τῶν Γερμανῶν. Πήγαιναν στά σπίτια καί ρωτοῦσαν ἀπλᾶ «εἶσαι Γερμανός;». Ἄν ἄκουγαν «ναί», ἔλεγαν μόνο «θάνατος». Αὐτή ἦταν ἡ μόνη τους ἔρευνα. Σέ ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, ἕνα γερμανόπουλο, ὁ Βάλτερ Μίνγκες, γερμανικῆς ὑπηκοότητος καί ὄχι γιουγκοσλαβικῆς, βασανίσθηκε καί θανατώθηκε μπροστά σέ ὅλους τοὺς κρατούμενους καί εἰδικώτερα στίς γυναῖκες πού ἦταν περίπου 400 καί πού ὑποχρεώθηκαν νά δοῦν, ὅπως στό τσίρκο, πῶς σκοτώνουν ἕνα γερμανόπουλο. Στήν ἀρχή οἱ ἐκκαθαρίσεις ἀφοροῦσαν τίς ἀνώτερες τάξεις τοῦ πληθυσμοῦ: διανοομένους, ἐπιχειρηματίες, ἐμπόρους, ἀνθρώπους μέ κάποια περιουσία. Ἀμέσως μετά σκότωσαν ὅσους δέν μποροῦσαν νά ἐργασθοῦν. Καί στίς δύο περιπτώσεις χρησιμοποίησαν τίς ἴδιες μεθόδους. Στά στρατόπεδα ἔλεγαν στοὺς διανοομένους καί στοὺς ἀνικάνους γιά ἐργασία νά παρουσιασθοῦν δῆθεν γιά νά τοὺς ἀναθέσουν ἐλαφρότερες ἐργασίες. Ὅταν παρουσιάζονταν, τοὺς ξεχώριζαν καί τοὺς ἐκτελοῦσαν τήν ἐπομένη ἢ λίγες ἡμέρες ἀργότερα. Συχνά οἱ ὁμαδικές σφαγές ἦταν ἡμέρες γιορτῆς, ὅπου ὁ πληθυσμός ἦταν καλεσμένος στό θέαμα· συνέβη μάλιστα πολλές φορές Γερμανοί κρατούμενοι νά μεταφερθοῦν σέ γειτονικά χωριά, γιά νά ἔχουν τήν εὐκαιρία οἱ κάτοικοί τους νά παρακολουθήσουν καί αὐτοὶ τέτοιου εἶδους γιορτές. Στά στρατόπεδα

συγκεντρώσεως, ἔγραψαν στά μητρώα ὅτι οἱ δολοφονημένοι εἶχαν πεθάνει ἀπό τύφο... Ἕνας κρατούμενος ἀπό τό Γκροσπετσκερέκ πού κατάφερε νά διαφύγῃ, γράφει: «Μπόρεσα νά διαπιστώσω ὅτι τόν χειμῶνα 1944 - 45, περίπου 4.000 ἄτομα ἐξαφανίσθηκαν μυστικά καί στά μητρώα ἀναφέρονται σάν θανόντες ἀπό τύφο. Ἐγώ ὁ ἴδιος εἶδα τίς ἐγγραφές... Ἕνας γέρος δάσκαλος, ἡλικίας 65 ἐτῶν, ὀνόματι Κόλερ δάρθηκε μέσα σέ μιά νύχτα τρεῖς φορές χωρίς καμμία ἔστω πρόφασι. Ὁ γέρος δέν ἔβγαλε ἄχνα καί τό πρωί ἦταν νεκρός. Μέτρησα 285 τραύματα στό κορμί του. Μία μέθοδος πού ἄρρεσε ιδιαίτερα στίς γυναῖκες παρτιζάνους ἦταν νά ξεριζώνουν τή γλώσσα τῶν κρατουμένων. Ἐκοψαν ὅλες τίς τρίχες τῶν γυναικῶν, ἀκόμα κι ἐκεῖνες τῶν γεννητικῶν ὀργάνων».

Στό χωριό Ἑρνστχαουζεν, 38 Γερμανοί - 34 ἄνδρες καί 4 γυναῖκες - σχεδόν ὅλοι ἡλικιωμένοι καί ἄρρωστοι, τοὺς ὁποίους εἶχαν μεταφέρει στό στρατόπεδο τοῦ Μπετσκερέκ, πέθαναν μέ τόν ἐξῆς τρόπο: τοὺς ἔκλεισαν στό δωμάτιο ἐνός ξενοδοχείου, ὅπου δέν εἶχαν ἐπικοινωνία μέ κανένα. Μόνο μία κοπέλα πού εἶχε σχέσεις μέ τόν διοικητή τοῦ χωριοῦ κατάφερε νά βγάλῃ τόν πατέρα της. Τό βράδυ τῆς 29 Δεκεμβρίου, οἱ παρτιζάνοι προμηθεύτηκαν τσεκούρια καί ἄλλα ἐργαλεῖα καί τά ἐγκατέστησαν σέ ἕνα μεγάλο τραπέζι στήν κεντρική αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου· ἐκεῖνο τό βράδυ ἐγίνε μιά γιορτή ὅπου εἶχαν προσκληθῇ παρτιζάνοι καί Γιουγκοσλαῶι στρατιωτικοί. Ἦπιαν πολύ, χόρεψαν καί διασκέδασαν σέ ὅλα σχεδόν τά δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου. Ὅταν ἔφτιαξε ἡ διάθεσί τους, πῆγαν νά βροῦν τοὺς Γερμανούς καί τοὺς ὠδήγησαν στήν κεντρική αἴθουσα ἡ ὁποία εἶχε προετοιμασθεῖ κατάλληλα καί ὅπου, πάνω σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι, ἦταν ἀπλωμένα μεγάλα μαχαίρια, τσεκούρια καί ἄλλα ἐργαλεῖα. Πῆραν ἕνα - ἕνα ὅλους τοὺς Γερμανούς, ἄνδρες καί γυναῖκες καί ἄρχισαν νά τοὺς μεταχειρίζονται σάν κρέατα κρεοπωλείου, λές καί εἶχαν στά χέρια τους γουρούνια· κι αὐτά ἐνῶ ὅλοι ἦταν παρόντες. Πρῶτα ἄρχισαν νά τοὺς κοροϊδεύουν καί νά τοὺς σαρκάζουν. Σέ πολλοὺς ἀπό αὐτοὺς, γιά παράδειγμα, πρόσφεραν ἕνα τελευταῖο ποτήρι κρασί καί τήν στιγμή πού τό θῦμα ἔφερνε τό ποτήρι στά χεῖλη, τοῦ τρυποῦσαν τόν λαιμό, μ' ἕνα μεγάλο μαχαίρι. Γιά νά διασκεδάσουν, ἔκοβαν κομμάτια κρέας πάνω στά σώματα τῶν ἀνδρῶν καί τῶν γυναικῶν ἢ τοὺς ἔκοβαν τό

χέρι καί μερικά δάχτυλα πρίν τούς κόψουν τό κεφάλι. Τήν επομένη, τά πτώματα τῶν Γερμανῶν βρέθηκαν κατακρεουργημένα. Κάποιος πού δέν εἶχε πεθάνει ἀπό τά τραύματά του, σκοτώθηκε λίγο ἀργότερα μέ μία τσεκουριά στό κεφάλι. Ὅλο αὐτό τό διάστημα ἡ μουσική δέν εἶχε σταματήσει νά παίζει. Ἡ γιορτή αὐτή κράτησε ἕως τό πρωί καί στοίχισε τήν ζωή 38 ἀνθρώπων. Τούς ἔθαψαν τήν επομένη, ἀλλά αὐτό ἔγινε τόσο κακότεχνα, ὥστε οἱ περαστικοί ἔβρισκαν στούς δρόμους ἕνα χέρι ἢ ἕνα μάτι, ἕνα αὐτί, ἕνα πόδι ἢ κάτι ἄλλο. Ὅταν τό ἀντιλήφθηκαν, μάζεψαν ὅλα αὐτά τά ἀπομεινάρια στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Β. Τίλλ, ὅπου καί τά ἔκαψαν. Ὅσο γιά τούς παρτιζάνους καί τούς καλεσμένους τούς, χρησιμοποίησαν ζεστό νερό γιά νά ξεπλυθοῦν. Ἐπειτα ἔφαγαν ἕνα καλό πρωινό καί τελικά πῆγαν σπίτι τους.

(Μαρτυρία τῆς Κας Ἀπολλόνια Σούτς, ἀπό τό Πάρντανς).

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

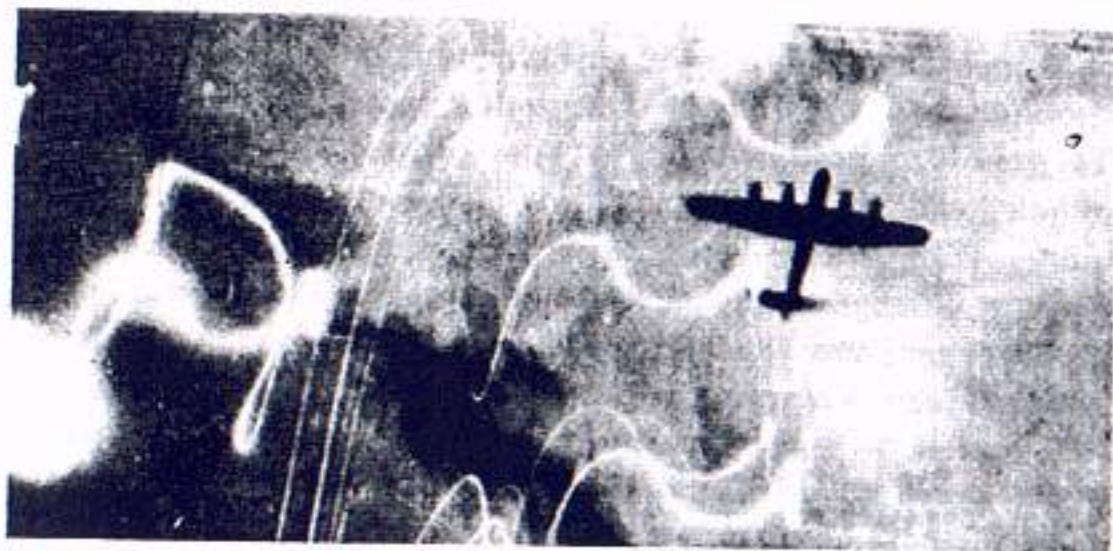
1. Οἱ βομβαρδισμοί «τρόμου» κατά τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ

Οἱ βομβαρδισμοί τοῦ Ἀμβούργου καί τῆς Δρέσδης

ὑπό R. A.

Τό 1943, τό Ἀμβούργο εἶχε 1.760.000 κατοίκους. Ἦταν ἡ δεύτερη πόλις τῆς Γερμανίας, τό μεγαλύτερο λιμάνι τῆς Εὐρώπης καί μοναδικό βιομηχανικό κέντρο. Ἡ πόλις εἶχε κεφαλαιώδη σημασία γιά τήν γερμανική οἰκονομία. Ἐπρεπε ἐπομένως νά προστατευθῇ ἀπό τίς ἀεροπορικές ἐπιδρομές. Πάρθηκαν λοιπόν ὅλα τά ἀναγκαῖα μέτρα, τίποτα δέν ἔμεινε στήν τύχη. Κινητοποιήθηκε τόσο τό διαθέσιμο ὑλικό ὅσο καί τό ἀνθρώπινο δυναμικό. 61.279 ἀπό τά 79.907 κτίρια τά ὁποῖα εἶχαν ὑπόγεια, ἐνισχύθηκαν γιά νά προστατεύωνται ἀπό τίς ἐκρήξεις. Κτίσθηκαν καταφύγια, ὑπόγειοι διάδρομοι συνδέσεως καί καταπακτές ὅπου ἀποθηκεύθηκαν τρόφιμα, ἐνῶ ὅλες οἱ σοφίτες ἀδειασαν ἀπό τά εὐφλεκτα ὑλικά. Τοῖχοι ἀπό μπετόν χώριζαν ἀντιπυρικές ζῶνες. Τέλος, ἐξασφαλίσθηκε ἡ προμήθεια μεγάλων ποσοτήτων νεροῦ γιά τό ἐνδεχόμενο μιᾶς μεγάλης πυρκαϊᾶς (δεξαμενές, πηγάδια, κλπ.). Ἀκόμη καί ὑπόγεια μετατράπηκαν σέ ἀποθήκες νεροῦ. Ἐγκαταστάθηκαν περισσότερες ἀπό 700 ἀποθήκες ἄμμου. Οἱ κύριοι στόχοι καμουφλαρίσθηκαν, ἡ ναυτική βάση ὑποβρυχίων μποροῦσε νά ἐξαφανισθῇ μέσα σέ σύννεφα καπνῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τήν ἀεράμυνα, ἀστυνομικοί καί πολῖτες πέρασαν ἀπό εἰδική ἐκπαίδευσιν καί ἀποτελοῦσαν ἕνα ἐπίλεκτο σῶμα. Στίς προηγούμενες ἀεροπορικές

Στους βομβαρδισμούς του 'Αμβούργου η θερμοκρασία έπλησίασε τους 750 βαθμούς (!). Δεξιά: άπανθρακωμένα πτώματα παιδιών, σέ έρειπωμένο δρόμο της πόλεως. Κάτω: Στο κατάφωτο από τις έκρηξεις ούρανό του 'Αμβούργου, διαγράφεται ή σιλουέττα ενός βομβαρδιστικού «Λανκάστερ»

έπιδρομές είχαν καταφέρει νά αντιμετώπισουν αποτελεσματικά τό 93% των έκρήξεων βομβών. «Είναι αδύνατον νά ληφθούν πιό αποτελεσματικά μέτρα» είχε δηλώσει ό άρχηγός της άστυνομίας.

Κάθε ήμέρα, βομβαρδιστικά πετούσαν πάνω από τίς γερμανικές άκτές. Γύρω στίς 15 'Ιουλίου 1943, οί έπιδρομές σταμάτησαν. Κατά τήν διάρκεια των 10 ήμερών της άνάπαυλας όμως ή έντασις δέν σταμάτησε νά αύξάνη. Κάτι έτοιμαζόταν. Πράγματι, οί Βρετανοί προσπαθοῦσαν νά αϊφνιδιάσουν. Είχαν μόλις υίοθετήσει τήν τεχνική «Wondow», πού συνίστατο στό πέταμα μεταλλικών αντικειμένων τά όποια μπερδευαν τά γερμανικά ραντάρ. 'Η έπιχείρησις «Γόμορρα» είχε άρχίσει. Στο 'Αμβούργο περίμεναν. Οί κάτοικοι είχαν καταφέρει νά όργανωθούν γιά νά προστατεύσουν τό λιμάνι, τά εργοστάσια, τό παρελθόν και τό μέλλον, ό,τι τούς συνέδεε μέ τήν ζωή, άκόμη και τήν ίδια τους τήν ζωή. 'Αλλά αυτά τά μέτρα έκαναν άκόμη πιό έκδικητικούς τούς Συμμάχους. 'Απεφάσισαν νά τά καταστρέψουν όλα. 'Από τ' άεροπλάνο, ό άνθρωπος φαίνεται τόσο μικρός, ώστε δέν άξίζει τίποτα. 'Ο χρόνος, ή άπόστασις, μās άναισθητοποιούν και πολλές φορές οί προσπάθειές μας νά φαντασθούμε τό δράμα δέν είναι παρά άσκήσεις φαντασίας πού μās συγκινούν τόσο, όσο περισσότερο είναι έπιτυχημένες. Μπορούμε άραγε νά προσεγγίσωμε τήν εικόνα του ανθρώπου πού άγωνίζεται μέσα στά έρείπια και τρέχει, τρελλός από φόβο, ανάμεσα σέ άνδρες, γυναίκες και παιδιά, άπελπισμένους, παραμορφωμένους, έτοιμους νά πεθάνουν; Ένα πρόσωπο γεμάτο τρόμο, μέ ό,τι άνθρωπινο του έχει άπομείνει, κάποιον κατηγορεί ..

Στίς 24 'Ιουλίου 1943, ό πρώτος συναγερμός έγινε τό μεσημέρι. 'Η έπιδρομή άναμένεται σέ μισή ώρα. Δέκα λεπτά άργότερα, ή προειδοποίησις έπαναλαμβάνεται. Έπειτα άρχίζουν οί σειρήνες νά ούρλιάζουν. Οί άνθρωποι κατευθύνονται στά καταφύγια. Δέν έμφανίζεται τίποτα. 'Ο συναγερμός σταματά. Έρχεται ή νύχτα. Στίς 21.15 ό συναγερμός ξανακτυπά, οί άνθρωποι τρέχουν στά καταφύγια αλλά πάλι επιστρέφουν σπίτι τους. 'Η νύχτα είναι φωτεινή, ύπάρχουν άστρα στόν ούρανό, ύπάρχει άγωνία.

Τά μεσάνυχτα όλα ξαναρχίζουν. Οί σειρήνες ούρλιάζουν μέχρι θανάτου και καλύπτουν τίς κραυγές τρόμου των ανθρώπων, ενώ οί πρώτες βόμβες σκάνε πάνω στους στόχους τους.

«Υπάρχουν 1.000 βομβαρδιστικά πάνω από τό 'Αμβούργο. 1.000 βομβαρδιστικά! Είναι πάνω από την πόλι!» Μιά απελπισμένη φωνή αναγγέλλει την τρομερή καταστροφή. 740 βομβαρδιστικά ρίχνουν 2396 τόννους βομβών, επί διόμισυ ώρες...

Τά ραντάρ έχουν τρελλαθεί, ή αεράμυνα είναι ανίσχυρη: οί δβίδες πέφτουν στην πόλι. Σέ λίγο διακόπτονται οί διάφορες παροχές ρεύματος, νεροῦ, οί τηλεφωνικές επικοινωνίες. Τό αρχηγείο τῆς 'Αστυνομίας καί τό κέντρο ἐλέγχου αεραμύνης ἐξαφανίζονται μέσα στίς φλόγες. Τεράστιες πυρκαϊές θά μαίνονται γιά ἡμέρες· ὁλόκληρες ἐβδομάδες θά καίγονται τά καύσιμα στά ὑπόγεια.

Στά γραφεῖα τῆς 'Αστυνομίας ἀμέσως ἐπεβάσσεως ἀναδιοργανώνουν τήν ἀντιαεροπορική ἄμυνα καί ἀγγελιοφόροι ὑποκαθιστοῦν τίς τηλεφωνικές γραμμές. 'Αλλά, ἐρείπια καί πυρκαϊές ἐμποδίζουν τίς ἀρχές νά ἀντιληφθοῦν τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς. Μόνο 12 ὥρες ἀργότερα κατάφεραν νά ἔχουν μία πρώτη εἰκόνα. "Ἐπρεπε πρῶτα νά ἐλευθερωθοῦν οί δρόμοι, νά μαζευθοῦν οί πέτρες, νά σβήση μέ κάθε θυσία ἡ φωτιά. 'Ο ἀπολογισμός ἦταν 1500 νεκροί· ἀπίστευτο, τόσα πτώματα σκορπισμένα παντοῦ.

Σέ λίγο οί πυροσβέστες εἶχαν ἐξαντληθεῖ. Οἱ παροχές εἶχαν διακοπεῖ. Κάτω ἀπό τά ἐρείπια ἡ φωτιά τρεμόσβηνε, ἐνῶ βραδυφλεγείς ἐμπρηστικές βόμβες ἔσκαγαν, ἀναζωπυρώνοντας τίς πυρκαγιές. Χιλιάδες ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τήν πόλι, πηγαίνοντας ὅπου νᾶναι.

Στίς 25 'Ιουλίου, 68 ἱπτάμενα φρούρια B 17 ξανάρθαν, ἀλλά αὐτή τήν φορά οἱ στόχοι ἦταν εἰδικοί. «ὁ βομβαρδισμός ἦταν θεαματικός», γράφει ἡ ἔκθεσις τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας. «Οἱ λιμενικές ἐγκαταστάσεις ἔπαθαν πολλές ζημιές, ἐνῶ πολλά πλοῖα βυθίσθηκαν». Τά κατοικημένα προάστια γλύτωσαν, ἐνῶ ἡ αεράμυνα ἐξουδετέρωσε ἕνα ὁλόκληρο σμήνος βομβαρδιστικῶν τῶν ΗΠΑ. "Ἐπειτα, οἱ ἐπανελλημένοι συναγερμοί ἀλάφιαζαν τόν πληθυσμό καί διατηροῦσαν ἀμείωτη τήν ἔντασι.

«'Η συνέχισις τῆς πρώτης ἐπιδρομῆς καί κατά τήν διάρκεια τῆς ἡμέρας, καθώς κι ἐκεῖνες πού ἔγιναν ἕως τό πρωῒνό τῆς 27 Αὐγούστου ἀπεκάλυψαν τίς προθέσεις τοῦ ἐχθροῦ», γράφει ὁ στρατηγός τῶν SS Κέρλ, διευθυντής τῆς 'Αστυνομίας. «"Όταν ἐσήμανε ὁ πέμπτος συναγερμός, κατά τήν διάρκεια τῆς νύχτας τῆς

Δεξιά: 'Αμερικανικό χιούμορ ἡ δόσις πραγματικότητος, 'Αμερικανός ἀεροπόρος πού ἔλαβε μέρος στούς βομβαρδισμούς τῆς Γερμανίας γράφει πίσω στό ἐπανωφόρι τοῦ «'Ανώνυμος 'Εταιρεία δολοφονιῶν» Κάτω: Δεκάδες ἀπανθρακωμένα πτώματα στήν Δρέσδη περιμένουν πάνω σέ μιᾶ ἀμαξοστοιχία τήν μεταφορά τους σέ ὁμαδικούς τάφους ἐκτός πόλεως

27 πρὸς 28 'Ιουλίου 1943, δέν ἐκπλαγήκαμε, ἀλλά ἡ ἐπιδρομή ξεπέρασε ἀκόμη καί τίς πιό ἀπαισιόδοξες προβλέψεις».

Πολλοί ἄνθρωποι, κουρασμένοι, ἀλαφιασμένοι ἢ ἀπλῶς τρομοκρατημένοι, ἐγκαταστάθηκαν στά καταφύγια γιά νά περάσουν τήν νύχτα. 'Υπῆρξε ἡ τρομερώτερη νύχτα ὅλου τοῦ πολέμου.

Εἴκοσι λεπτά πρὶν τά μεσάνυχτα οἱ ἐμπρηστικές καί οἱ βραδείας

αναφλέξεως βόμβες πέφτουν στά κτίρια καί τὰ διαλύουν. Σέ λιγότερο από 15 λεπτά, ρίχνονται 2.382 τόννοι βομβών καί μεταβάλλουν τό 'Αμβούργο σέ θάλασσα φωτιάς. Μιά δεύτερη ομάδα βομβαρδιστικών επιτίθεται κατά τών λαϊκών συνοικιών τοῦ 'Αλστερ, ὅπου ἔχουν καταφύγει πρόσφυγες, τό 1/4 τοῦ πληθυσμοῦ. Ὅλες πέφτουν στήν πιό πυκνοκατοικημένη περιοχή τοῦ 'Αμβούργου. Οἱ βόμβες ἀπελευθερώνουν τό ἐμπρηστικό ὑλικό τους πού ρέει καίγοντας ὀρόφους, τοίχους κι ὁλόκληρα κτίρια, ἐνῶ τὰ βομβαρδιστικά ἀποθαρρύνουν τούς πυροσβέστες.

Σέ μισή ὥρα 2 κτίρια στά 3 καίγονται πάνω σέ μία ἐπιφάνεια 15 χλμ² καί πλέον. Τό ὥστικό κύμα ἐκτοξεύει τό ἐμπρηστικό ὑγρό· καί ἄλλα κτίρια καίγονται. Χιλιάδες μικροφωτιές ἐνώνονται σ' ἓναν κύκλο διαμέτρου δύο χιλιομέτρων.

Ἡ θερμοκρασία πλησιάζει τούς 750 βαθμούς. Στά κενά πού δημιουργεῖ ξεχύνεται ὁ ἀέρας φουντώνοντας τίς φλόγες. Ἀέρια ἐκτοξεύονται σέ ὕψος 12 000 μέτρων πάνω ἀπό τήν πόλι. Τό ρεῦμα ἀέρος μετατρέπεται σέ μαινόμενη θύελλα· 40 λεπτά ἀργότερα θά ἔχη ταχύτητα 150 ἕως 200 χιλιομέτρων τήν ὥρα. Εἶναι ἓνας σίφουνας φωτιάς, εἶναι ἡ κόλασις.

«Δύο ὥρες μετά τόν βομβαρδισμό, ἡ εἰκόνα προβάλλει σέ ὅλο της τό μέγεθος. Εἶναι πέρα ἀπό κάθε φαντασία... Οἱ φλόγες φθάνουν σέ ὕψος 5 χλμ., δημιουργώντας ἓνα πύρινο σῶμα πού σαρώνει τὰ πάντα στό πέρασμά του», διηγεῖται ὁ Μ. Καϊντίν στό «Ἡ νύχτα πού κάηκε τ' 'Αμβούργο». Μεταφέρει ἐπίσης τήν ἀναφορά ἐνός πιλότου «Μερικά ἀπό τὰ Lancaster πέρασαν πάνω ἀπό τήν φωτιά, σέ ὕψος 5 χλμ. Οἱ πιλότοι τούς ἐνοιωσαν σάν καρυδότσουφλα στήν θάλασσα· μερικοί ἀπό αὐτούς ἔχασαν τόν ἔλεγχο ἢ ἔφυγαν ἀπό τὰ καθίσματά τους».

Τό 'Αμβούργο ἀργοπέθαινε μόνο του, ἀποκομμένο ἀπό παντοῦ, μέ τούς κατοίκους του νά ἀντιμετωπίζουν τό πεπρωμένο.

Ἀνάμεσα στίς ἐκρήξεις τών βομβών, μερικοί τρέχουν νά γλυτώσουν· οἱ φλόγες, σπρωγμένες ἀπό τόν ἀέρα, τούς φθάνουν. «Εἶδα νά πέφτη κάποιος», λέγει ὁ καθηγητής Γκρέφ. «Προσπάθησε νά σηκωθῇ ἀλλά τόν σκέπασαν οἱ φλόγες· κάηκε σέ πέντε λεπτά, χωρίς νά μετακινηθῇ καθόλου». Χιλιάδες πτώματα γέμισαν τούς δρόμους, παραμορφωμένα, χωρίς νά εἶναι δυνατόν νά ἀναγνωρισθοῦν.

Μέσα στά ἰσοπεδωμένα ἐρείπια τῆς Δρέσδης, τὰ καμμένα ἀπό φώσφορο πτώματα εἶναι ἀραδιασμένα περιμένοντας τήν μεταφορά τους

Ἄλλοι τρέχουν στά καταφύγια ἀλλά ἡ ζέστη εἶναι ἀφόρητη, πρέπει νά πέσουν στό ἔδαφος γιά νά ἀναπνεύσουν. Ἀργότερα, ὅταν κατάφεραν νά ἀνοίξουν αὐτά τὰ «μπούνκερς», βρῆκαν λιμνίτσες μετάλλου πού ἦταν κάποτε κύπελλα, κατσαρόλες ἢ τασάκια. Τά πτώματα ἦταν καμμένα καί ζαρωμένα· ὀρισμένα μέλη ἔλειπαν ἔχοντας καεῖ μέ τὰ ροῦχα.

Πάρα πολλά θύματα πέθαναν ἔτσι, μέσα σ' αὐτή τήν κόλασι τῆς φωτιάς, κάτω ἀπό τὰ ἐρείπια, ἢ ἀπό ἀσφυξία. Τὰ καταφύγια ἦταν γεμάτα ὡς καί 95%.

«Στήν διάρκεια τῆς σειρᾶς ἐπιθέσεων τόν Ἰούλιο καί τόν Αὐγουστο 1943, 58 ἕως 60% τῆς πόλεως καταστράφηκε. Σέ μία ἐπιφάνεια 75 χλμ², τὰ 30 κάηκαν ὁλοσχερῶς καί καταστράφησαν 300.000 κατοικίες. Οἱ Γερμανοί ὑπολογίζουν τούς νεκρούς σέ 60

έως 100.000, πολλοί πέθαναν στά καταφύγια από τό διοξειδίο του άνθρακος», λέει ή έκθεσις τής άμερικανικής έπιτροπής για τό 'Αμβούργο. 'Υπαινίχθηκαν τήν βόμβα φωσφόρου 30 λιβρών: «τό ψυχολογικό αποτέλεσμα αυτών των βομβών, ήταν πολύ μεγαλύτερο από τίς καταστροφές πού προκάλεσαν. Έγκαύματα έπαθαν και όσοι ήρθαν σέ έπαφή μέ βόμβες πού δέν έξερράγησαν». Οί έπίσημες γερμανικές έκθέσεις κατεστράφησαν...

«Οί Βρεττανοί χρησιμοποίησαν τόν φωσφόρο», σημειώνει ό Μ. Καϊντίν, «διότι γνώριζαν τό καταστροφικό του αποτέλεσμα στό ήθικό των βομβαρδισμένων πληθυσμών. 'Ο άγώνας έναντίον μιās έμπρηστικής βόμβας είναι διαφορετικός από εκείνον έναντίον μιās μηχανής πού ανατροφοδοτείται συνεχώς. 'Ο φωσφόρος κολλάει επίμονα όπου άγγίζει: μέταλλο - ξύλο, τσιμέντο, ρούχα, ανθρώπινη σάρκα. Συνεχίζει νά καίγεται όσο βρίσκεται σέ έπαφή μέ τό όξυγόνο».

Τό μηχάνημα αυτό άναβε μόλις άγγιζε τήν γή και πότιζε τούς ανθρώπους πού προσπαθοῦσαν νά διαφύγουν. «'Αν ό φωσφόρος έπεφτε στά μαλλιά κάποιου», λέει ό Μ. Καϊντίν, «αυτός ήταν καταδικασμένος. 'Ηταν αδύνατο νά κοποῦν τά μαλλιά, τά χημικά συστατικά έκαιαν όλο τό κεφάλι. Τό θῦμα τότε πέθαινε από τούς πόνους». 'Όσοι έπεφταν έτσι, έγκατελείποντο στήν τύχη τους, έκτός αν βουτούσαν στόν 'Αλστερ, αλλά οί φλόγες άναβαν ξανά μόλις έβγαζαν τό κεφάλι για νά αναπνεύσουν. Μερικοί δέν είχαν φωσφόρο παρά μόνο στά χέρια ή στά πόδια, τό κεφάλι ήταν άνεπαφο. Αυτοί πού μόρεσαν νά βουτήξουν στό νερό, παρέμεναν εκεί, τρελλοί από τούς πόνους, πυορροώντας, μάλλον νεκροί παρά ζωντανοί. 'Εσπρωχναν βίαια όσους προσπαθοῦσαν νά τούς σώσουν, ξέροντας τί τούς περίμενε αν έβγαιναν από τήν λίμνη.

Στό τέλος τής νύχτας, πλοιάρια έπλευσαν ανάμεσα στά κεφάλια. Μερικοί πυροβολισμοί και όλα τελείωσαν. 'Εκεί κοντά ή «ζώνη του θανάτου» έκλεισε: οί δρόμοι πού ώδηγοῦσαν στήν έρημη πόλι κλείσθηκαν μέ συρματοπλεγμα. Στό έσωτερικό, άπειρα πτώματα συγκεντρωμένα. Τό 'Αμβούργο ψυχορραγοῦσε.

«'Η ιστορία δέν μπορεί παρά νά κλίνη τό κεφάλι ένώπιον αυτών των άθώνων θυμάτων, πού έπесαν βορά στίς φονικές όρέξεις ενός σαδιστή έχθρου», δήλωσε ό άρχηγός τής 'Αστυνομίας του 'Αμβούργου.

Τό έρώτημα αν ό βομβαρδισμός του άμαχου πληθυσμού του 'Αμβούργου είναι **έγκλημα πολέμου**, μπορεί νά συζητηθῇ τεχνικώς. Τό γεγονός ότι ή πόλις ήταν ένα σημαντικό βιομηχανικό κέντρο, συγκοινωνιακός κόμβος και τό μεγαλύτερο λιμάνι τής χώρας, τήν καθιστοῦσε άναμφισβήτητα στρατιωτικό στόχο. 'Αλλά πρέπει νά είπωθῇ ότι ό βομβαρδισμός δέν έγινε για νά καταστραφούν οί στρατιωτικές ή βιομηχανικές εγκαταστάσεις του 'Αμβούργου, αλλά ότι κατευθύνθηκε ευσυνείδητα και έσκεμμένα έναντίον του πληθυσμού, μέ σκοπό νά τόν έξοντώση. Μ' αυτή τήν έννοια, είναι αντίθετος στους νόμους του πολέμου πού επιδιώκουν νά έξαιρέσουν τούς άμαχους πληθυσμούς από τά πλήγματα πού πλήττουν άναγκαστικώς τούς έμπολέμους. Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι αν μιá χώρα πού ήττήθηκε, είχε διαπράξει τέτοιου είδους βομβαρδισμούς, σύμφωνα μέ τήν νομολογία τής Νυρεμβέργης, θά διώκονταν οί υπεύθυνοι των διαταγών. Τό γεγονός ότι οί Σύμμαχοι έξαφάνισαν κάθε έπίσημο γερμανικό στοιχείο πού άφοροῦσε τό 'Αμβούργο, άποδεικνύει ότι δέν έπιθυμοῦσαν ή ιστορία νά καταγράψῃ αυτά τά άναμφισβήτητα ντοκουμέντα για τό μέγεθος των καταστροφών και των ανθρωπίνων άπωλειών. Πάντως, οί συνέπειες, όπως τυχαίνει νά τίς γνωρίζωμε, αξίζουν νά έκτεθοῦν σαν ένα χρήσιμο σημείο αναφοράς

«'Η Δρέσδη είναι πανέμορφη, θά ήθελα πολύ νά τήν χαρῶ πío πολύ», γράφει ένας 'Αγγλος αϊχμάλωτος γι' αυτήν τήν πόλι. Σκεπτόταν νά ξαναπάῃ όταν θά τελείωνε ό πόλεμος.

'Ο πόλεμος είναι άγριος. Αυτοί πού τόν διεξάγουν τό γνωρίζουν, οί άλλοι τό μαθαίνουν. Τό 1940, στό Ρότερνταμ, πού βομβαρδίσθηκε από τούς Γερμανούς, όταν σκοτώθηκαν χίλιοι άμαχοι, οί ύπηρεσίες προπαγάνδας θεώρησαν καλό νά ανεβάσουν τόν αριθμό αυτόν σέ 30.000, για νά συντηρήσουν τήν ιδέα μιās «διαβολικής επιθέσεως». Στήν Δρέσδη, υπήρξαν πράγματι 135.000 νεκροί, αλλά πέντε χρόνια άργότερα. 'Επρεπε νά πεισθοῦν οί άνθρωποι για τήν φρίκη του πολέμου διότι «αν έξαφανισθῇ μιá μέρα - μās λέει ό Σέρ Σάντμπαῦ - θά είναι διότι θά έχῃ γίνει τόσο καταστροφικός ώστε νά μήν μπορῇ νά χρησιμοποιηθῇ έπωφελῶς πλέον».

Μερικοί άποροῦν όμως για τήν σιωπή πού καλύπτει τήν τραγωδία τής Δρέσδης. Πόσο καλό προηγούμενο στήν ύπηρεσία τής

Ειρήνης! Οί ίδιοι οί σύμμαχοί μας, ίκανοί για τίς χειρότερες σφαγές! Πολλοί άνθρωποι σίγουρα θά διερωτώνται για πολλά.

Στίς 22 Σεπτεμβρίου 1940, οί σειρήνες αντήχησαν στην Δρέσδη· σιδηροδρομικές γραμμές ἐπλήγησαν καθώς και ἓνα τραῖνο ἐμπορευμάτων. Αυτό ἦταν ὅλο. Τήν νύχτα τῆς 10 πρὸς 11 Νοεμβρίου 1940, ἡ RAF βομβάρδισε τήν Δρέσδη γιά πρώτη φορά. Ἐπλήγησαν οί κύριες σιδηροδρομικές συνδέσεις καθώς κι οί ἐγκαταστάσεις νεροῦ, ἀερίου καί ἡλεκτρικοῦ. Ἡ πόλις δέν ἔπαθε τίποτα. Στίς 7 Ὀκτωβρίου 1944, 30 βρεττανικά βομβαρδιστικά ἔρριξαν ἀδιάφορα μερικές βόμβες στην βιομηχανική περιοχή τῆς Δρέσδης, δευτερεύοντα στόχο μετά τό διυλιστήριο πετρελαίου τῆς Ρούχλαντ. Τά πληρώματα ἀπόρησαν μέ τήν παθητική συμπεριφορά τῆς πόλεως. Ὑπῆρξαν 376 θύματα, μεταξύ τῶν ὁποίων ἓνας Βρεττανός ἀξιωματικός πού ἐτάφη μέ ὅλες τίς στρατιωτικές τιμές ἀπό μία ἀγγλο-γερμανική τιμητική φρουρά, ὅπως ἔγραψε ὁ φρούραρχος τοῦ στρατοπέδου αἰχμαλώτων στό συλλυπητήριο γράμμα στούς γονεῖς του.

Τό ἱπποτικό πνεῦμα κυριαρχοῦσε ἀκόμη σ' αὐτήν τήν πόλι, πού ἔπαιρνε μέρος στόν πόλεμο χωρίς νά παύη νά πιστεύη στό πεπρωμένο της. Χαμογελοῦσε ὅταν τῆς ἔδειχναν τά δόντια.

Τί θά μπορούσε νά φοβηθῇ, Δέν εἶχε μέγала βιομηχανικά συγκροτήματα, ὅπως ἐκεῖνα τοῦ Ἀμβούργου γιά παράδειγμα. Λίγο πρὸς τά βόρεια, ἓνα ἐργοστάσιο κατεσκεύαζε ἐξαρτήματα ἀντιαεροπορικῶν πυραύλων γιά τό ναυτικό. Σέ ἀπόστασι 14 χλμ. ἀπό τό κέντρο, 5.000 ἐργάτες δούλευαν σέ ἓνα ἐργοστάσιο παραγωγῆς ραντάρ καί ἡλεκτρονικῶν ὀργάνων. Ὁκτώ χλμ. πρὸς τά βόρεια ὑπῆρχε ἄλλοτε ἓνα ὀπλοστάσιο ἀλλά τό 1916 ἓνα τραῖνο μέ πυρομαχικά πού ἐξερράγη τό κατέστρεψε ἐντελῶς· στην θέσι ὑπῆρχαν τώρα ἐργοστάσια κονσερβῶν. Ἡ Δρέσδη ὥφειλε τά πλούτη της στούς καλλιτεχνικούς θησαυρούς της. Στά θεάτρά της (στήν Ὀπερα εἶχαν παιχθεῖ πρεμιέρες τοῦ Βάγκνερ καί τοῦ Στράους), στά μουσεῖα καί στά πανεπιστήμιά της. Τό 1943, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως στρατιωτικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἡ πόλις ἔγινε τό καταφύγιο διοικητικῶν καί ἐμπορικῶν ὑπηρεσιῶν. Τό ράδιο - Μπρέσλαου ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ τήν παραμονή τῆς μοιραίας ἡμέρας. Τά πολιτικά νοσοκομεῖα καθώς καί στρατιωτικές νοσηλευτικές μονάδες συ-

γκεντρώνονταν ἐκεῖ. Στά μέσα Ἰανουαρίου 1945, δέν ὑπῆρχαν στήν Δρέσδη παρά τά στηρίγματα τοῦ μπετόν πού ἔδειχναν τήν ἄλλοτε θέσι τῶν ἀντιαεροπορικῶν, τά ὁποῖα μεταφέρθηκαν καί διεσπάρησαν σέ ὅλη τήν λοιπή ἐπικράτεια, ἰδιαίτέρως στό μέτωπο τοῦ Ὀντερ. Στήν Δρέσδη, ἡ ἄμυνα ἦταν σχεδόν ἄγνωστη. Κι αὐτές οί διευθετήσεις στό «καλύτερο ἀντιαεροπορικό καταφύγιο τοῦ Ράιχ», ἐπιβεβαίωναν τήν σιωπηρή συμφωνία μεταξύ Ὑ Αγγλίας καί Γερμανίας, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ Δρέσδη θά ἐξαιρῆτο ἀν τό ἴδιο συνέβαινε μέ τήν Ὁξφόρδη, ὅπως σημείωνε τό 1947 ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τοῦ ἀγγλικοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν.

Ὅταν ἐκδηλώθηκε ἡ σοβιετική εἰσβολή στό Ἀνατολικό μέτωπο, οί πρόσφυγες κατέκλυσαν τήν εὐλογημένη πόλι παρά τίς προσπάθειες τῶν ἀρχῶν, πού δέν μπορούσαν νά δεχθοῦν τόσον κόσμο. Οἱ ἐπιχειρήσεις διασώσεως τέθηκαν ἐπί ποδός. Στίς 26 Ἰανουαρίου ὀργανώθηκαν ἐπίσημα σιδηροδρομικές ἀποστολές γιά τήν μεταφορά προσφύγων στην Δρέσδη. Ἐκεῖ, οἱ πρόσφυγες εὑρισκαν λίγο κουράγιο, πολλές ἐλπίδες, νέες κοπέλες καί μαθητές ἐτοιμοὺς νά βοηθήσουν. Ἀπό 630 000 οἱ κάτοικοι ἔγιναν 1.200.000. Ἡ πόλις ἔσφυζε ἀπό κόσμο καί πρόσφερε τήν γοητεία της παντοῦ. Στίς 13 Φεβρουαρίου ἦταν τό τέλος τοῦ Καρναβαλιῦ. Κανείς δέν κοιμάται. Τά παιδιά εἶναι μεταμφιεσμένα, οἱ δρόμοι γεμάτοι ἀνθρώπους νά γυρνοῦν ἀπό τά θεάματα. Ὁλος ὁ κόσμος συμμετέχει σ' αὐτό τό ὄνειρο καί θέλει νά ξεφύγῃ ἀπό τήν στυγνή πραγματικότητα, 150 χλμ. πιο πέρα ἀπό τό ρωσικό μέτωπο.

«Ἡ συνδιάσκεψις τῆς Κριμαίας ἔπρεπε νά ἀρχίσῃ μέ μία τεράστια ἐπίθεσι τῶν σοβιετικῶν δυνάμεων, καί σέ σύγκρισι μέ τοὺς στρατάρχες Κόνιεβ καί Ζούκωφ, στην Ἀνατ. Πρωσσία καί στην Σιλεσία ἀντίστοιχα, οἱ ἐπιχειρήσεις τῶν δυτικῶν συμμάχων στην Ἰταλία καί ἡ πρόσφατη μάχη τῶν Ἀρδεννῶν φαίνονταν στην πραγματικότητα πολὺ ἀσήμαντες» παρατηρεῖ ὁ Ντ. Τρβινγκ στό βιβλίο του γιά τήν καταστροφή τῆς Δρέσδης.

Ἐπρεπε λοιπόν νά φανοῦν ἐνισχυμένοι στην Γιάλτα. Ἡ μικτή ἐπιτροπή πληροφοριῶν πρότεινε «ὅτι θά μπορούσε νά εἶναι πολιτικῶς συμφέρον νά ἀποδειχθῇ στοὺς Ρώσους ἡ ἐπιθυμία μας νά βοηθήσωμε τήν ἐπίθεσί τους».

Οί ένεργειακοί στόχοι έθεωρούντο πάντα άμέσου προτεραιότητας και ή έκθεσις της CMR, της 25 'Ιανουαρίου 1945, επέμενε σ' αυτό τό σημείο. 'Αλλά, ένώ ό πτέραρχος Σέρ Ρίτσαρντ Πήρς δήλωνε ότι τό άδύνατο σημείο του έχθρου ήταν τό ήθικό και τό σύστημα μεταφορών του, ό σέρ 'Αντονι 'Ηντεν τόν 'Απρίλιο του 1942 σέ ένα γράμμα του προς τόν 'Υπουργό 'Εξωτερικών έγραφε ότι «οί ψυχολογικοί αντίκτυποι τών βομβαρδισμών είχαν ελάχιστη σχέση με την στρατηγική και οικονομική σημασία του στόχου· προσδιορίζονται», έγραφε, «από την σημασία της προξενθείσης καταστροφής».

Τόν Αύγουστο 1944, ό Σέρ Τσάρλς Πόρταλ υπέβαλε στους άρχηγούς τών συμμάχων τό σχέδιο επιθέσεως τό όποιο θά κατέληγε στον βομβαρδισμό της Δρέσδης: όλόκληρη ή επίθεσις έπρεπε νά συγκεντρωθ ή σέ μία μόνο σημαντική πόλι, εκτός του Βερολίνου· τό αποτέλεσμα θά ήταν έντυπωσιακότερο άν μέχρι σήμερα αυτή ή πόλις είχε ελάχιστα πληγει.

Λίγο άργότερα έγραφε. «μπορεί νά γίνη επιθυμητό νά χρησιμοποιήσωμε τό σύνολο της ισχύος τών στρατηγικών βομβαρδισμών για νά πλήξωμε άμεσα τό γερμανικό ήθικό».

Τό μόνο πού απέμενε ήταν νά βρεθ ή αυτή ή πόλις πού νά έξυπηρετ ή αυτούς τους προγραμματισμένους σκοπούς, αγιάζοντας τά μέσα...

Κατά την διάρκεια τών βομβαρδισμών του Ρούρ, τό 1943, ό εργατικός βουλευτής Μ. Ρ. Στόουκς ρώτησε άν οί Βρεττανοί πιλότοι «βομβάρδιζαν περισσότερο την περιφέρεια, αντί νά συγκεντρώνουν τή προσοχή τους σέ στόχους καθαρά στρατιωτικούς». 'Ο ύπουργός αεροπορίας Σέρ Σινκλαίρ, άπάντησε ότι «οί στόχοι ήταν πάντοτε στρατιωτικοί. Καλύτερα όμως θά ήταν νά δοθ ή λιγότερη σημασία στην κριτική» προσέθεσε.

Τελικά, έγινε αποδεκτή ή ιδέα ότι ή Δρέσδη ήταν βιομηχανική πόλις και κυρίως την σημείωσαν στον χάρτη σαν σημαντικό κέντρο επικοινωνιών και κλειδί του επικοινωνιακού συστήματος της Γερμανίας.

Διατάχθηκε μία «σοβαρή καταστροφή». Οί 6.000 πιλότοι πού άνέλαβαν νά την πραγματοποιήσουν, άρνήθηκαν νά μεταφέρουν και νά πετάξουν πάνω από τίς πόλεις κομμάτια μπετόν ή μπουκα-

λιών· μ' αυτόν τόν τρόπο διαδήλωσαν την αποδοκιμασία τους.

Τά βομβαρδιστικά διέσχισαν άτιμώρητα την Γερμανία. Τήν τελευταία στιγμή μόνο ό πληθυσμός της Λειψίας είδοποιήθηκε και κλείσθηκε στά καταφύγια. 1.400 άεροπλάνα ρίχνουν μέσα σέ 14 ώρες στην πόλι χιλιάδες βόμβες. 2978 τόννους σύν 771 τόννους τών άμερικανικών ιπτάμενων φρουρίων. Καταστρέφονται 75.358 σπίτια και 11.500 έχουν σοβαρές ζημιές. Στό κέντρο της πόλεως από τίς 28.410 κατοικίες καταστρέφονται οί 24.866. 'Από τά 19 νοσοκομεία τά 3 διαλύονται ένώ τά υπόλοιπα παθαίνουν ζημιές. Μέσα σέ μία μόνο νύχτα ή πόλις έρημώνεται σέ άκτίνα 6 χλμ², έναντι μόνο 2 του Λονδίνου και μάλιστα σέ δλη την διάρκεια του πολέμου. Σέ κάθε κάτοικο, συμπεριλαμβανομένων τών νεκρών, αναλογούν 56 κυβικά μέτρα έρειπίων δηλαδή τό φορτίο 11 φορτηγών.

Μόνο ένα εργοστάσιο όπτικών κτυπήθηκε. Οί στρατιώτες έμειναν άνέπαφοι. 'Από τά 3 γκαράζ τραίνων μόνο ένα έχει λίγες ζημιές· στά υπόστεγα 400 βαγόνια είναι έντάξει. Στίς γραμμές 24 τραίνα περιμένουν νά φύγουν.

Καταλαβαίνει κανείς την αντίδρασι τών 'Αμερικανών πού θέλησαν νά «μπαλώσουν» την ιστορία, εϋνοϊκά για την RAF. «'Αν ό αριθμός τών νεκρών ήταν υπέρμετρα μεγάλος και οί ζημιές τών κατοικιών πολύ σημαντικές, είναι προφανές ότι οί βιομηχανικές και μεταφορικές εγκαταστάσεις, επλήγησαν εξ ίσου»...

Οί σύμμαχες κυβερνήσεις υπεστήριξαν ότι ήθελαν νά διακόψουν την επικοινωνία μέσω Δρέσδης. 'Αλλά ένας άρθρογράφος της «Süddeutsche Zeitung» του Μονάχου έγραφε.

«Κανένας στρατηγός δέν μπορεί σοβαρά νά υποστηρίξη ότι τά γερμανικά στρατεύματα θά προωθούντο, μέσω Δρέσδης, προς τό 'Ανατολικό Μέτωπο. 'Απεναντίας, μένομε κατάπληκτοι για την μεγάλη ακρίβεια με την όποία επλήγησαν οί κατοικημένες περιοχές, ένώ οί σημαντικές εγκαταστάσεις έμειναν άνέπαφες».

'Ο στρατηγός Χάμπε πού διηύθυνε την βοήθεια στην Δρέσδη παρατήρησε τότε. «ή σημασία της Δρέσδης σαν σιδηροδρομικού κέντρου ήταν κεφαλαιώδης και δέν μειώθηκε για περισσότερο από 3 ήμέρες από τίς 3 αυτές αεροπορικές επιδρομές». Πράγματι, σέ

τρεις μέρες και τρεις νύχτες ο στρατηγός Χάμπε και οι βοηθοί του κατάφεραν να ανοίξουν μία δεύτερη σιδηροδρομική γραμμή για την όμαλή κυκλοφορία.

Σέ τί χρησίμευσε λοιπόν όλη αυτή ή αίματοχυσία σέ μία τόσο εύάλωτη πόλι, δέν χρειάζεται νά τό πούμε. Ή συμμαχική αεροπορία είχε αποφασίσει νά υποσκάψη τό ήθικό τοῦ πληθυσμοῦ. Όλη ή στρατηγική της αποσκοπούσε στην ολοκληρωτική καταστροφή τής πόλεως. Ή προσεκτική δοσολογία βομβών, 75% έμπρηστικές και φωσφόρου και 25% έκρηκτικές βόμβες, τό υπολογισμένο σέ 3 ώρες διάλειμμα - ανάμεσα στις συνεχείς επιθέσεις - πού έπρεπε νά παγιδεύσει και όσους είχαν σπεύσει νά βοηθήσουν, οι βραδυφλεγείς βόμβες πού προκαλούσαν τόν πληθυσμό νά βγή από τά καταφύγια, τό σχέδιο επιθέσεως σχήματος V πού αφάνιζε τά πάντα. 135.000 πολίτες έχασαν τήν ζωή τους από τήν ασφυξία και από τίς πυρκαϊές, πού προκλήθηκαν ήθελημένα από τήν τεράστια διαφορά θερμοκρασίας, τής τάξεως τών 800 έως 1.000 βαθμών.

Μέσα στην σύγχυση, όσοι επέβισαν προσπαθούν νά διαφύγουν. Τά άμερικανικά καταδιωκτικά Mustang έφορμούν και πολυβολούν, ή τινάζουν μέ όβιδες κάθε ίχνος κινήσεως. Για νά βεβαιωθούν ότι κανείς δέν θά γλυτώσει, μερικοί σχηματισμοί βομβαρδιστικών τής RAF έλαβαν τήν διαταγή νά κατευθυνθούν προς τό Σέμνιτς, σέ απόστασι 30 μιλίων από τήν Δρέσδη για νά πλήξουν τούς πρόσφυγες πού είχαν καταφύγει εκεί. «Οί λόγοι πού σās ώδήγησαν εκείνο τό βράδυ εκεί, ήταν νά αποτελειώσετε όσους πρόσφυγες είχαν ένδεχομένως διαφύγει από τήν Δρέσδη». Ή συνήθεια είχε πιά παρθει και κανείς δέν έξεπλήσσετο. Όταν ένας Βρετανός πτέραρχος μίλησε άφελως για «βομβαρδισμούς τρόμου», ό όρος καθιερώθηκε πλέον επισήμως.

«Γιά πρώτη φορά στην ιστορία», γράφει ό Ντ. Τρβινγκ, «μία αεροπορική επιδρομή προκάλεσε τέτοιες καταστροφές σ' έναν στόχο, ώστε δέν υπήρχαν αρκετοί επιζώντες για νά θάψουν τούς νεκρούς». Μέσα στις κάπνες και τήν δυσοσμία, μερικοί γύπες, πού είχαν φύγει από τόν ζωολογικό κήπο, ήταν τά μόνα όντα πού απέλάμβαναν τό θέαμα.

Στήν Άγγλία άντάλασαν συγχαρητήρια για τό αποτέλεσμα όποιαδήποτε λύσις ώδηγοῦσε στόν τερματισμό τοῦ πολέμου, ήταν

Όταν άρχισε ή εισβολή τών συμμάχων στην Εύρώπη, οι Γερμανοί προσπάθησαν νά έκμεταλλευθούν στό έπακρο τά συναισθήματα πού είχαν δημιουργηθεί από τίς αφάνταστες καταστροφές πού είχαν προξενήσει οι βομβαρδισμοί τών άμάχων. Στην χαρακτηριστική άφίσσα πού είχε κυκλοφορήσει εκείνη τήν περίοδο βλέπομε πού έπαρουσιάζοντο οι «άπελευθερωτές».

ήθικως αποδεκτή. Έν τῷ μεταξύ ὁμως, ὁ Μ. Στόουκς ξεσκέπαζε τὴν ὑποκρισία καὶ στιγματίζε τοὺς βομβαρδισμοὺς, πού θά ἔμεναν σάν «μιά κηλίδα στό λάβαρό μας». Ἐπιπλέον, «γιατί οἱ Ἕλληνοι ἦταν οἱ μόνοι, πού δέν γνώριζαν τί γινόταν ἐν ὀνόματί τους». Ἀλλά ἡ πολιτική τοῦ τρόμου ἡ ὁποία διαμορφώθηκε ἀπό τοὺς ἀρχηγούς τῶν μεγάλων κρατῶν, ἦταν ἡ ἐνδείκνυόμενη γιά νά ριχθοῦν οἱ τυχόν εὐθύνες στίς πλάτες τους καί τελικά ὁ Ἕλληνας, σύμβουλος τοῦ πρωθυπουργοῦ, θυμίσε στόν Σέρ Χάρρις ὅτι «θά μπορούσε νά εἶχε κατευθύνει ἀπό τὴν ἀρχή τίς ἐπιθέσεις σέ στρατιωτικούς στόχους». Ὅμως ὁ ἀνώτατος διοικητής δέν εἶχε τὴν ἐξουσία νά παίρνη τέτοιες ἀποφάσεις. Ὁ Σέρ Χάρρις τοῦ ἀπάντησε: «ἡ στρατηγική τῶν βομβαρδισμῶν, πού κατηγορεῖται ἀπό τόν κύριο Ἕλληνα, ἀποφασίσθηκε ἀπό τὴν κυβέρνησι, τῆς ὁποίας ὁ κύριος Ἕλληνας ἦταν μέλος, καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου».

Καί ὁ πρωθυπουργός ἐξοργίσθηκε. Ἐγραφε λοιπόν:

«Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔφθασε ἡ ὥρα νά συζητηθοῦν οἱ βομβαρδισμοὶ τῶν γερμανικῶν πόλεων, πού στηρίχθηκαν στήν ἀπλή πρόθεσι νά ἐξαπλωθῇ ὁ τρόμος, ἂν καί διατυπώνονται ἄλλες προφάσεις». Ἀλλά ἐκείνη τὴν ἐποχή, παρατηρεῖ ὁ σέρ Σόντμπυ, «ὁ πρωθυπουργός ἀρχίζε νά ἀντιμετωπίζῃ τίς συνέπειες τοῦ πολέμου». Τὰ ὑπονοούμενα δυσσαρέστησαν τοὺς στρατιωτικούς. Ὁ πρωθυπουργός ἔγραφε σ' ἓνα σημείωμα τὴν 1 Ἀπριλίου: «Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔφθασε ἡ ὥρα νά ἐπανεξετάσωμε τό ζήτημα τοῦ λεγόμενου "βομβαρδισμοῦ ζώνης" τῶν γερμανικῶν πόλεων, ἀπό τὴν ἀποψὶ τῶν δικῶν μας, προσωπικῶν συμφερόντων. Ἄν καταλαβάνουμε τὴν χώρα ὅλως διόλου ἐρημωμένη, θά ὑπῆρχε μεγάλη ἔλλειψις καταλυμάτων γιά μᾶς καί τοὺς συμμάχους μας καί δέν θά μπορούσαμε νά προμηθευθοῦμε ὑλικά οἰκοδομῶν στήν Γερμανία, ἀφοῦ θά ἔπρεπε πρῶτα νά συνδράμωμε τίς ἀνάγκες τῶν ἰδίων τῶν Γερμανῶν».

Ἀργότερα, στά ἀπομνημονεύματά του, ὁ πρωθυπουργός ἀναφέρει τὴν τραγωδία τῆς Δρέσδης ὡς ἑξῆς:

«Τόν ἐπόμενο μῆνα, κατευθύνουμε μία σημαντική ἐπίθεσι κατὰ τῆς Δρέσδης, κέντρο ἐπικοινωνιῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ Μετώπου».

Ὁ βομβαρδισμός τῆς Δρέσδης, θέτει νομικά τό ἴδιο ἐρώτημα, μέ ἐκεῖνο τοῦ Ἀμβούργου, μέ δυσμενέστερες ὁμως προϋποθέσεις. Ἡ Δρέσδη ἦταν ἓνα πρῶην κέντρο παραγωγῆς καί ἦταν ἀδύνατον

Στό Βερολίνο ἡ κανονική ζωή ἄργησε πολύ νά βρῇ τόν ρυθμό της. Ἀκόμα καί τόν Μάρτιο τοῦ 1948 ἡ κυριώτερη ἀπασχόλησις τῶν κατοίκων ἦταν ὁ καθαρισμός ἀπό τὰ ἐρείπια πού εἶχαν προξενήσει οἱ βομβαρδισμοί.

νά θεωρηθῇ στόχος, ἐκτός τοῦ σιδηροδρομικοῦ τῆς δικτύου ἸΑλλά αὐτό δέν καταστράφηκε, ἐνῶ ἡ ἐπιλογή τῶν ἐκρηκτικῶν καί οἱ προσπάθειες γιά ὀλοκληρωτική καταστροφή ἀπέδειξαν, ὅτι στόχος ἦταν ἡ ἐξόντωση τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, κατά τό ἡμισυ προσφύγων. Οἱ δηλώσεις τῶν Βρεττανῶν ἰθυόντων ἀποδεικνύουν ἄλλωστε, ὅτι εἶχαν ἐπίγνωση τῆς εὐθύνης τους καί διερωτῶντο γιά τόν ἀπάνθρωπο χαρακτήρα τῶν ἐπιδρομῶν τρόμου, γιά τίς ὁποῖες τίθεται ζήτημα εὐθύνης, μέ τήν ἔννοια τοῦ ἐγκλήματος κατά τῆς ἀνθρωπότητος.

ἽΟ βομβαρδισμός ἀνοχύρωτων πόλεων

ἸΑκολουθοῦν ὀρισμένα ντοκουμέντα πού ἀφοροῦν τοὺς βομβαρδισμούς τοῦ Κάσελ, τοῦ Ντάρμστατ καί τοῦ Πφόρτσαϊμ.

Στίς 22 ἸΟκτωβρίου 1943 ἐγινε ἀεροπορική ἐπιδρομή στό Κάσελ. Σέ λίγες μόνο ὥρες, ὁ ἀριθμός τῶν θυμάτων ἐφθασε τίς 8 000 περίπου. Οἱ νεκροί στοιβάχθηκαν σέ 45 φορτηγά καί τάφηκαν ὅλοι μαζί σέ ἓναν κοινό τάφο. ἸΗ ἐκθεσις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας γράφει «70% τῶν νεκρῶν πέθαναν ἀπό ἀσφυξία, 15% ἀπό τραύματα καί 15% ἀπανθρακώθηκαν».

Τήν νύχτα τῆς 11 πρὸς 12 Σεπτεμβρίου 1944, βομβαρδίσθηκε τό Ντάρμστατ. ἸΟ ἀριθμός τῶν νεκρῶν κυμαίνόταν μεταξύ 12.000 καί 15 000. ἸΗ πόλις αὐτή δέν παρουσίαζε κανένα στρατιωτικό ἐνδιαφέρον, οὔτε ἦταν κέντρο βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Σύμφωνα μέ βρεττανικές ἐκθέσεις, στόχος τῶν βομβαρδισμῶν ἦταν κάτι ἐργοστάσια παραγωγῆς φακῶν ἀκριβείας γιά τό ναυτικό καί τήν ἀεροπορία.

ἸΗ κωμόπολις Πφόρτσαϊμ κατεστράφη τό βράδυ τῆς 23 Φεβρουαρίου, κατά τήν διάρκεια μιᾶς ἐπιδρομῆς 22 λεπτῶν, πού προξένησε 17.000 θύματα. Τό μέγεθος τῶν καταστροφῶν φαίνεται ἀπό τά ἀκόλουθα συμπεράσματα. ἸΗ συνοικία τῆς λαϊκῆς ἀγορᾶς, ἡ ὁποία κατά τήν ἀπογραφή τοῦ 1939 εἶχε 4112 κατοίκους, δέν εἶχε τώρα οὔτε ἓναν, σύμφωνα μέ τήν ἀπογραφή τοῦ 1945. ἸΗ συνοικία τῆς Παλαιᾶς Πόλεως, ἡ ὁποία τό 1939 εἶχε 3859 κατοίκους, δέν εἶχε πλέον παρά 2 κατοίκους τό 1945. ἸΗ συνοικία τῆς πλατείας Λεοπόλδου πού εἶχε 4.400 κατοίκους τό 1939, δέν εἶχε παρά 13 τό

1945. Τέλος ἡ συνοικία τοῦ Σεντάν, πού τό 1939 εἶχε 4220 κατοίκους, εἶχε μόνο 582 τό 1945.

Ντοκουμέντα γιά τοὺς βομβαρδισμούς τρόμου κατά τῶν ἀμάχων πληθυσμῶν τῆς Γερμανίας

Ι. Ἀνθρώπινες ἀπώλειες (ἀναφορά στήν ἀπογραφή τοῦ 1939)

Πολίτες νεκροί ἀπό ἀεροπορικές ἐπιδρομές	410.000
Πολίτες νεκροί κατά τήν διάρκεια μαχῶν	20.000

Οἱ ἐκτιμήσεις πού ἐγιναν μετά τόν πόλεμο ἀπό τόν Δρα Χάνς Σπέρλιγκ, ὑπολόγιζαν τοὺς τραυματίες ἀπό 600.000 ἔως 800.000. ἸΟ πρῶτος ἐπίσημος ἀπολογισμός πού ἐγινε μετά τόν πόλεμο, κάνει λόγο γιά 525.000 νεκρούς (συνολικός ἀριθμός τῶν θυμάτων τῶν βομβαρδισμῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων 450.000 πολίτες). Εἶναι πολύ δύσκολο νά ἐκτιμηθοῦν οἱ πραγματικοί ἀριθμοί, διότι ἡ ἐθνικοσοσιαλιστική κυβέρνηση εἶχε ἀποκρύψει τόν πραγματικό ἀριθμό τῶν θυμάτων.

ΙΙ. Ἀνθρώπινες ἀπώλειες (ἀναφορά στήν ἀπογραφή τοῦ Δεκεμβρίου 1941)

Πολίτες νεκροί ἀπό ἀεροπορικές ἐπιδρομές	570.000
Ξένοι καί αἰχμάλωτοι πολέμου	39.000
Ἀστυνομικοί καί στρατιῶτες	26.000
Ἀριθμός τραυματιῶν	879.000

Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ ἀπώλειες τῶν Γερμανῶν σέ νεκρούς στρατιῶτες ὑπολογίζονται ἐπισήμως σέ 3.760.000.

ἸΟ πραγματικός ἀριθμός τῶν νεκρῶν καί ἀγνοουμένων εἶναι ἴσως πολύ μεγαλύτερος ἀπό αὐτήν τήν ἐπίσημη ἐκδοχή.

Dokumente deutscher Kriegsschaden, Bonn, 1958
(Ντοκουμέντα γιά τίς Γερμανικές ἀπώλειες, Βόννη, 1958).

Υλικές καταστροφές από βομβαρδισμούς στην Όμοσπονδιακή Γερμανία

Μόνο για την Όμοσπονδιακή Γερμανία, ο αριθμός των καταστραφέντων κτιρίων υπολογίζεται σε 433.000 και εκείνων που υπέστησαν μερική καταστροφή σε 207.000. Επιπλέον, στο Βερολίνο 586.000 κτίρια κατεστράφησαν ολοσχερώς.

Ο κατάλογος των καταστροφών στις μεγάλες πόλεις καθορίζεται ως εξής:

Κολωνία	70%
Ντόρτμουντ	65,8%
Ντούισμπουργ	64,8%
Κάσσελ	63,9%
Κίελο	58,1%
Άμβουργο	53,5%
Λούντβιχσχαφεν	55%
Δρέσδη	60%
Μπόχουμ	51,9%
Μπράουνσβαϊκ	51,9%
Βρέμη	51,6%
Άννόβερο	51,6%
Γκελσεκίρχεν	51%
Ντύσσερντορφ	50,9%
Έσσεν	50,5%

Μερικές μικρές πόλεις επλήγησαν ακόμη περισσότερο. Ακολουθεί ο κατάλογος των καταστροφών για τις πόλεις με πληθυσμό μικρότερο των 50.000 κατοίκων:

Ντοϋρεν	99,2%
Πάντερμπορν	95,6%
Μπόχολτ	89%
Χανάου	88,6%
Γκίσσεν	76,5%
Μέρς	75,7%
Σίγκεν	75,3%
Βόρτσμπουργκ	74,1%

Έμντεν	73,9%
Πίρμασενς	70,1%
Νόρστεν	69,6%
Μπιούελ	62,6%
Πφόρτσαϊμ	62,1%
Ντάρμστατ	61,6%
Κόμπλεντς	61%
Χάμ	60,3%
Βίλχελμσβαεν	60,2%
Βόρμς	59%
Όσναμπρούκ	54,6%
Μπάντ Κρέζναχ	54,4%
Χάιλμπρον	54,3%
Μέιενς	54%
Ρέμσαϊντ	50,6%
Βίττεν	50,4%

II ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ

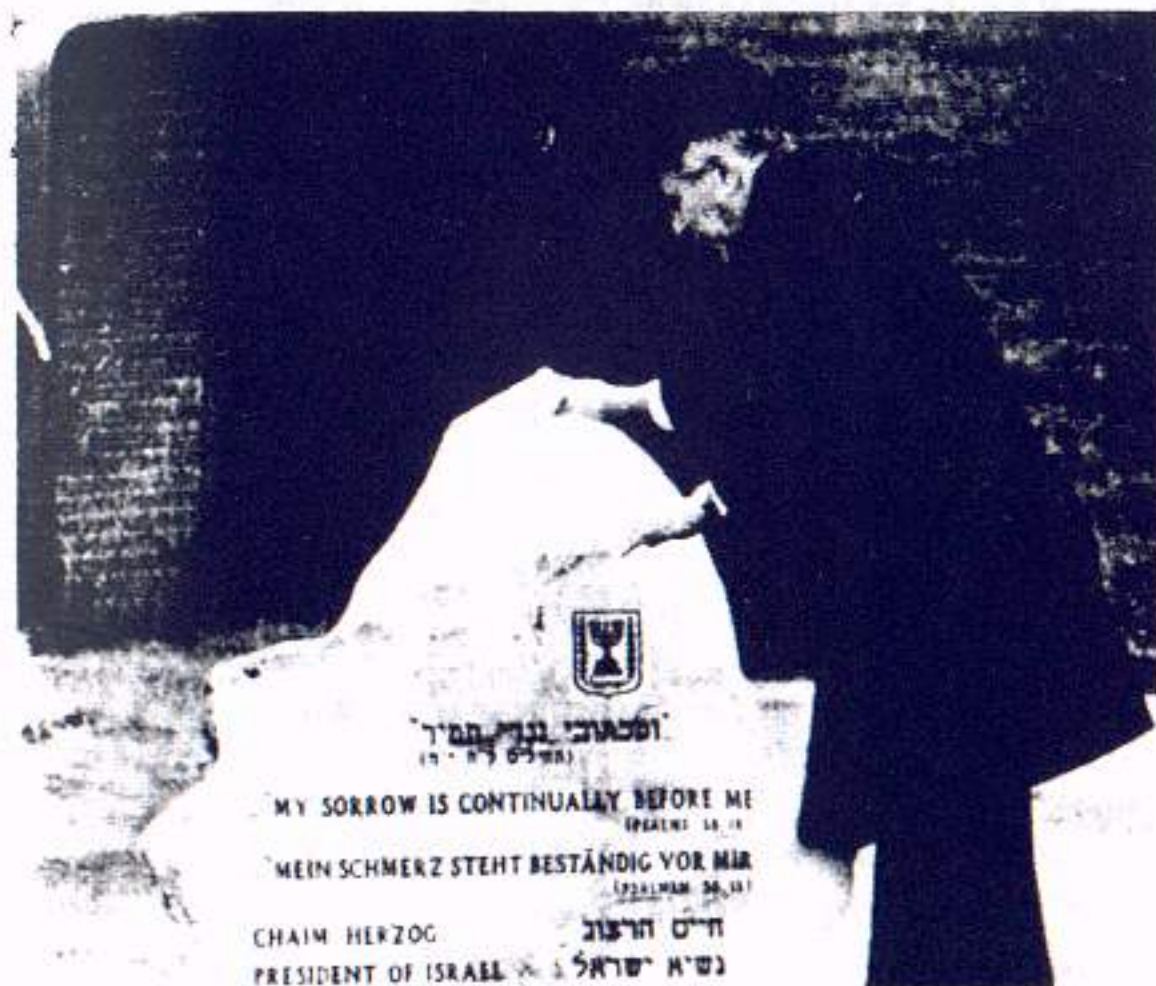
Τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως της Τσεχοσλοβακίας

Ο Άγγλος βουλευτής Μ. Στόουκς, ό όποιος ήδη κατά τήν διάρκεια του πολέμου είχε έναντιωθει στην άχαλίνωτη εξέπλωσι του μίσους, επισκέφθηκε τό στρατόπεδο πού είχε δημιουργηθεί στην τοποθεσία του έβραϊκού άθλητικού συλλόγου του Χάγκιμπορ, κοντά στην Πράγα, 16 μήνες μετά τήν έναρξι της εξέγερσεως. Η άφήγησίς του, πού δημοσιεύθηκε στην «Manchester Guardian», έδειξε στους όπαδούς του Μπένες στην Άγγλία καί τήν Άμερική, μέ τί ένοχές είχε φορτωθει αυτός ό διακεκριμένος άνθρωπος, μαζί μέ τήν χώρα του.

«Οί παράγκες», γράφει ό Μ. Στόουκς, «ήταν ίδιες μ' εκείνες των στρατοπέδων συγκεντρώσεως. Κουκέτες τριών όρόφων, χωρίς στοιχειώδεις άνέσεις, ένω οί συνθήκες ύγιεινής, πού επικρατούσαν ήταν οί χειρότερες. Συνάντησα κάθε είδους άνθρωπους. Μερικοί ήταν εκεί μόνο λίγες ήμέρες, άλλοι όλόκληρους μήνες· κανείς άπ' όσους μίλησα δέν είχε τήν παραμικρή ιδέα για τήν αίτία της συλλήψεώς του.

Στήν Τσεχοσλοβακία υπήρχαν 51 τέτοια στρατόπεδα, όπου χιλιάδες άνθρωποι πέθαιναν κυριολεκτικά άπό τήν πείνα. Έδιναν στόν καθένα 200 γραμμάρια ψωμί τό βράδυ. Υπήρχε μόνο ένα μαγειρείο για 700 άτομα, μεγέθους τρία επί τρία μέτρα, μέσα σέ ένα υπόγειο. Ξαφνιασθηκα πού ήταν τόσο μικρό, ώσπου κατάλαβα ότι δέν υπήρχε σχεδόν τίποτα νά μαγειρέψουν...

Δέν πρέπει νά μās έκπλήσση τό γεγονός ότι οί κρατούμενοι προσφέρονταν για όποιανδήποτε εργασία, διότι, έξω άπό τό στρατόπεδο, ό εργοδότης ήταν υποχρεωμένος νά τούς ταΐζη για νά μπορούν

Όλη ή ύφήλιος μαθαίνει για τήν ύπαρξι του στρατοπέδου Μπέλσεν στην Γερμανία. Ό Χαΐμ Χέρτζοκ - σημερινός πρόεδρος του Ισραήλ - καταθέτει στεφάνι (Μάρτιος 1987). Για τήν άλλη πλευρά - αυτή των ήττημένων - άπειροελάχιστοι θά μάθουν ότι υπήρξαν καί γι' αυτούς στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Καί έδω ύπερισχύει ή αλήθεια των νικητών.

νά εργασθουν. Τό γεγονός αυτό εξηγεί γιατί τό στρατόπεδο αυτό ήταν σχεδόν πάντοτε έρημο κατά τήν διάρκεια της πρώτης επισκέψεώς μου. Δέν υπήρχαν παρά μόνο ήλικιωμένοι καί "έπικίνδυνα" άτομα, σέ ειδικό θάλαμο.

Είδα πώς επέλεγαν τούς εργάτες, πηγαίνοντας στό στρατόπεδο στις 5.30 τό πρωί... πρός μεγάλη έκπληξι του διοικητού του στρα-

τοπέδου. Στίς 6 ξφθαναν οί έργοδότες, μέ αὐτοκίνητα καί καμιόνια, γιά νά διαλέξουν τούς σκλάβους τῆς ἡμέρας. Τούς ὠδηγοῦσαν στόν προθάλαμο μιᾶς παράγκας, ὅπου τούς παρουσίαζαν 400 κρατουμένους ἀπό τούς ὁποίους γινόταν καί ἡ τελική ἐπιλογή. Οἱ ἐργολάβοι ὑπέγραφαν καί χρεωστικό γιά ὅσους ἐργάτες ἔπρεπε νά παραδώσουν τό βράδυ...

Κατά τήν διάρκεια τῆς τελευταίας μου ἐπισκέψεως, παρατήρησα ὅτι δέν ὑπῆρχε κανένας ἔξω ἀπό τό εἰδικό ὑπόστεγο, ἄν καί ἡ ἡμέρα ἦταν πολύ ὁμορφη. Μπήκα μέσα κι εἶδα ὅτι ἦταν σχεδόν γεμάτο. Οἱ κρατούμενοι, ἐκτός ἀπό δώδεκα περίπου, ἦταν ζαρωμένοι στίς κουκέττες τους καί, ὅπως κατάλαβα, ἀργοπέθαιναν. Ἦταν τά "ἐπικίνδυνα ἄτομα". Ἔτρωγαν μόνο τό φαγητό τοῦ στρατοπέδου, ἀφοῦ δέν ἐπιτρεπόταν νά ἐργασθοῦν ἔξω ἀπό αὐτό. Ἐκτιμῶ ὅτι ἡ τροφή αὐτή περιεῖχε 750 περίπου θερμίδες ἡμερησίως, δηλαδή ἦταν χειρότερη ἀπό ἐκείνη τοῦ Μπέλσεν*.

Ἐποθέτω ὅτι ἴδιες ἦταν οἱ συνθήκες καί στά ὑπόλοιπα στρατόπεδα. Οἱ ὑπεύθυνοί τους μέ πληροφόρησαν γι' αὐτά, χωρίς ἔχνος ντροπῆς. Μ' ἐνδιέφερε νά μάθω ἐάν ὁ Κορς Μπένες ἦταν ἐν γνώσει ὅλων αὐτῶν. Δέν κατώρθωσα νά τόν συναντήσω, ἐπειδὴ ἔλειπε τότε ἀπό τήν Πράγα. Ὑπέβαλα ὅμως ἐκθέσεις στά Ὑπουργεῖα Ἐξωτερικῶν καί Ἐσωτερικῶν».

(Manchester Guardian, 1946)

* Σημείωσις Ἐλ. Σκέψεως: Τό Μπέλσεν ἦταν ἓνα ἀπό τά πιό φημισμένα «στρατόπεδα θανάτου» τῶν Γερμανῶν

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ἡ μαρτυρία ἑνός ἱατροῦ:
Τό στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Χοντόλανυ

Σημείωσις: Ἡ μαρτυρία πού ἀκολουθεῖ δόθηκε ἐνόρκως καί ἀνήκει σέ μία ἱατρό· εἶναι μία ἀπό τίς πιό ἀνησυχητικές πού ἔλαβα μέχρι σήμερα. Γνωρίζω τό ὄνομα καί τήν διεύθυνσι τῆς ἱατροῦ. Πρέπει ὅμως νά παραμείνουν μυστικά γιά λόγους ἀσφαλείας. Ἐνδέχεται ὅμως νά τά ἀποκαλύψω ὅταν χρειασθῇ ἐνώπιον ἀντιπροσώπων τοῦ ΟΗΕ, ἢ κοινοβουλίων.

Ἱερέας Ράιχενμπεργκ

(Πρόκειται γιά μία μαρτυρία, πού ἀναφέρεται στό στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Χοντόλανυ. Ἡ ἱατρός ἦταν ἀπεσπασμένη σ' αὐτό τό στρατόπεδο πού περιελάμβανε ἄνδρες, γυναῖκες, νέα κορίτσια καί παιδιά. Σύμφωνα μέ τήν μαρτυρία αὐτή, ἡ καθημερινή τροφή περιεῖχε 500 ἕως 600 θερμίδες. Στήν διάρκεια λίγων μηνῶν οἱ νεκροί ἦταν 2000 περίπου, ἐπὶ συνόλου 17.000 κρατουμένων. Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἀποσπάσματα ἀπό τήν ἀναφορά αὐτή).

«Ἐνας κρατικός λειτουργός, ὁ Δρ. C., πέθανε μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο, ἀφοῦ πρώτα τόν κτύπησαν μέχρις αἵματος: τοποθέτησαν στόν πρωκτό του ἓνα μολυβδένιο σωλήνα καί ἐν συνεχείᾳ γέμισαν τά ἔντερα του μέ πεπιεσμένο κρύο νερό ἕως ὅτου πεθάνη...

Τόν μηχανικό H., δύο φορές τόν ἀπαγχόνισαν καί δύο φορές τόν ἔλυσαν· ἔπειτα τόν κτύπησαν μ' ἓνα πέτσινο μαστίγιο, τό ὁποῖον εἶχε στίς ἄκρες του σφαιρίδια μολύβδου. Τόν κτυποῦσαν

από τόν μηρό έως τόν Ἀχιλλεῖο τένοντα κατά τέτοιον τρόπο ὥστε σέ λίγο ὅλη ἡ περιοχή αὐτή εἶχε μεταβληθεῖ σ' ἓναν ἄμορφο σωρό σάρκας καί ὀστέων, πάνω ἀπό τόν ὁποῖο πετοῦσαν χιλιάδες μυῖνες· ἦταν ἄλλωστε καλοκαίρι. Ἡ ἔλλειψις τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων καί ἡ δυσεντερία πού ἐπακολούθησε ἔθεσαν τέρμα σ' αὐτό τό μαρτύριο. Τίς τελευταῖες μέρες - πού προηγήθηκαν τοῦ θανάτου - πῆγα στό ἱατρεῖο ἔχοντας στά χέρια μου τόν ἀσθενή· δέν ζύγιζε περισσότερο ἀπό τριάντα κιλά.

Αὐτή ἡ μέθοδος, νά ἀφήνουν δηλαδή τούς ἀνθρώπους νά ἀργοπεθαίνουν, ἦταν πολύ διαδεδομένη. Ἐπί τρεῖς μῆνες οἱ θάλαμοι τῶν ἀσθενῶν ἦταν γεμάτοι ἀπό δυστυχεῖς πού εἶχαν τήν ἴδια τύχη. Λόγω τοῦ μεγέθους τῶν τραυμάτων καί τῆς ὀλοσχεροῦς καταστροφῆς τῶν μυῶν, κάθε εἶδους θεραπεία ἦταν ἀδύνατη. Ὅλοι κατέληγαν στόν θάνατο.

Μία ἀπό τίς πιό φρικιαστικές περιπτώσεις εἶναι μιᾶς νεαρῆς Γερμανίδας, 13 ἐτῶν, πού βιάσθηκε παρά φύσιν πολλές φορές· 30 ἑκατοστά ἐντέρου προεξείχαν ἀπό τόν πρωκτό της. Ὅμως ὁ ἱατρός - γυναικολόγος Β., κατάφερε νά τήν ἐγχειρήσῃ ἀργότερα καί σήμερα ἡ κοπέλλα ζεῖ... Σύμφωνα μέ τήν ἐκθεσί τοῦ ἱατροῦ Β., πού δέν ζεῖ πιά, ἔνοχος ἦταν ἓνας λοχαγός τοῦ τσεχικοῦ στρατοῦ.

Γιά ἐξύβρισι ἐνός φρουροῦ, ὁ μηχανικός Κ. ἀπό τήν Σιλεσία, καταδικάσθηκε, χωρίς κάποια προηγούμενη ἀνάκρισι, σέ θάνατο δι' ἀπαγχονισμό. Ἡ ἐκτέλεσις ἦταν διαταγή τοῦ ταγματάρχη ST τῆς ταξιαρχίας "Μοραβία", ὁ ὁποῖος ποτέ στό παρελθόν δέν εἶχε πατήσῃ τό πόδι του στό στρατόπεδο καί δέν εἶχε καμμία σχέσι μέ τήν διοίκησι τοῦ στρατοπέδου. Ἐνας τσέχος κρατούμενος πού ἦταν στό ἴδιο κελλί μέ τόν μηχανικό, ὑποχρεώθηκε νά ἐκτελέσῃ τόν ἀπαγχονισμό. Ὅλοι οἱ κρατούμενοι τοῦ στρατοπέδου, ἀκόμη καί τά παιδιά, ὑποχρεώθηκαν νά παρελάσουν μπροστά ἀπό τήν ἀγχόνη. Τό πτώμα ἔμεινε κρεμασμένο ἐπὶ πέντε ἡμέρες καί μπροστά ἀπό τό σῶμα τοῦ ἄτυχου μηχανικοῦ, δύο Γερμανοί ὑποχρεώθηκαν ἐναλλάξ νά κάθωνται γονατιστοί ἐπὶ δύο ὥρες, μέ τά χέρια ὑψωμένα γιά νά συγκρατοῦν τό πτώμα. Ὅταν κατά τύχη, ὁ ἓνας ἀπό αὐτούς ἄφηνε ἀπό κούρασι τό κεφάλι του νά γείρῃ στό στήθος του, τότε τόν κτυποῦσαν ἀλύπητα.

Σέ διάστημα δύο ἡμερῶν, 68 γέροντες ἀπό τό γηροκομεῖο τοῦ

Ὁλμιτς, πού εἶχαν συλληφθεῖ μετά τίς 8 Μαΐου, μεταφέρθηκαν στό στρατόπεδο μέ βαγόνια μεταφορᾶς ζώων καί ἐκτελέσθηκαν ὅλοι μαζί ἀπό ὁμάδες νεαρῶν φρουρῶν, 18 καί 19 ἐτῶν, διότι ὅπως ἔλεγαν ἦταν "γέροι καί ἄχρηστοι". Ἐχῶ ἀκόμη στ' αὐτιά μου τίς σπαρακτικές κραυγές τῶν 13 τελευταίων γυναικῶν (ἡ πιό ἡλικιωμένη ἦταν 90 ἐτῶν καί τυφλή), καθὼς τίς μετέφεραν διὰ τῆς βίας ἔξω ἀπό τά ὑπόστεγα πρὸς τόν τόπο τῆς ἐκτελέσεώς τους.

Μία ἡμέρα, μετέφεραν ὅλο τόν πληθυσμό τοῦ γερμανικοῦ χωριοῦ Μπέννις, συνολικά 85 ἄτομα. Γυναικόπαιδα καί βρέφη ὑποχρεώθηκαν νά ξαπλώσουν στό ἔδαφος καί νά μείνουν ἐκεῖ. Πολλά παιδιά πέθαναν ἀπό ἔλλειψι γάλακτος, διότι ὅπως σέ ὅλους, ἔτσι καί σ' αὐτά, μοίραζαν μόνο λίγο μαῦρο καφέ, ἀκόμα κι ἂν λίγες ἡμέρες ἀργότερα οἱ μητέρες τους δέν εἶχαν γάλα.

Ἐναν ἀπό τούς πιό κρύους μῆνες τοῦ χειμῶνα 1945 - 46, ἔτυχε ἐπτά ἄνδρες νά κλέψουν λίγες φοῦχτες κάρβουνο. Γι' αὐτόν τόν λόγο τούς ἐκλείσαν σέ ἓνα κελλί ὀλόγυμνους, ἐπὶ 4 ἡμέρες. Ἐπεί- στρεψαν ὅλοι μέ κρυοπαγήματα, τούς ἀκρωτηρίασαν, καί πέθαναν λίγο ἀργότερα ὅλοι τους...

Ὅσον ἀφορᾷ τά πτώματα ἐκείνων πού πέθαναν ἀπό ἀρρώστεια ἢ δολοφονημένοι, τούς πετοῦσαν ἐντελῶς γυμνούς στούς θάμνους, πίσω ἀπό τήν ἀπομόνωσι, στήν ἄκρη τοῦ στρατοπέδου· ἔπειτα τούς ἔβαζαν σέ ἀνώνυμους σάκκους καί τούς ἔθαβαν σέ ὁμαδικούς τάφους ἔξω ἀπό τό κοιμητήριο.

Δέν θέλω τίποτα νά πῶ γιά τίς δικές μου ἐμπειρίες. Δέν ὑπέφερα τίποτα περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους συγκρατούμενους μου. Θέλω ὅμως νά ἐπισημάνω τό ἐξῆς: ἡ διεύθυνσις τοῦ στρατοπέδου θέλησε νά μέ ἀναγκάσῃ, λόγω τῆς ιδιότητός μου, νά ὑπογράψω τά πιστοποιητικά θανάτου τῶν κρατουμένων πού δολοφονήθηκαν, μέ τήν διάγνωσι καρδιακή ἀνεπάρκεια. Ἀρνήθηκα σε ὅλες τίς περιπτώσεις. Για τήν συνείδησί μου καί μέ σεβασμό στόν ὄρκο τοῦ Ἱπποκράτους...»

Ἱατρός F.

Μαρτυρία του ιερέα Φράντς Μπρέννερ:
Τό στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Σόνιμπεργκ

«Λόγω της θέσεώς μου στην γραμματεία του στρατοπέδου, είχα την δυνατότητα να δω τί περίπου συνέβαινε· ως ιερέας, παραβρέθηκα σε πολλές σκηνές και πολλές φορές προσέφερα τις υπηρεσίες μου· επίσης μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι είναι δύσκολο να φαντασθώ κάτι που να μην συνέβη σ' αυτήν την κόλασι.

Μέσα στα κελιά τους, οι κρατούμενοι ήταν αναγκασμένοι να κοιμούνται στο πάτωμα, με σκέπασμα μόνο το παλτό τους, όποτε βέβαια κατάφερναν να κοιμηθούν· διότι τις περισσότερες φορές, κατά την διάρκεια της νύχτας, ένας από τους βαθμοφόρους υπαξιωματικούς, ο Κίρτετς, κατέφθανε μεθυσμένος με μερικούς πολιτοφύλακες, όπλισμένους με μπαστούνια, ρόπαλα και άλλα εργαλεία και κτυπούσαν τους φυλακισμένους με τέτοια δύναμι και μίσος, που τα ούρλιαχτά τους έφθαναν μέχρις εμάς και μάς εμπόδιζαν να κοιμηθούμε.

Νά μία σκηνή που συνέβαινε συχνά μέσα στα υπόγεια: οι δυστυχείς κρατούμενοι έπρεπε να βάζουν το κεφάλι τους στο άνοιγμα της πόρτας για να πάρουν την τροφή τους· τότε τους κτυπούσαν στον αυχένα επανειλημμένως, τόσο πολύ, που έπεφταν αναίσθητοι. Τότε τους συνέφερναν μ' έναν κουβά νερό και μετά τους ξανακτυπούσαν. Τό επόμενο πρωί, τά πρόσωπα αυτών των κρατουμένων δεν είχαν τίποτε τό ανθρώπινο· αυτό μπορώ να τό βεβαιώσω, διότι ήμουν παρών, σάν διερμηνέας, στίς ανακρίσεις τους.

Μετά από τέτοιου είδους κακοποιήσεις και βασανιστήρια, πολλοί από τους κρατουμένους έχασαν τά λογικά τους. Τότε τους μετέφεραν εκτός στρατοπέδου, με την ένδειξι “μεταφορά σε φρενοκομείο”. “Αν έφθασαν ποτέ πραγματικά εκεί, είναι κάτι που δεν μπορώ να βεβαιώσω.

“Όταν επρόκειτο να γίνη κάποια επιθεώρησης, απομάκρυναν έσπευσμένα όλους τους κρατουμένους που είχαν υποστεί βασανιστήρια, καθάριζαν τά αίματα και όλα έπρεπε να δείχνουν φυσιολογικά.

“Όσον αφορά την διατροφή, έδιναν στους κρατουμένους την

ποσότητα εκείνη που έγγυατο την φθορά της υγείας τους και την αδυναμία τους να ζήσουν μ' εκείνο τό συσσίτιο. Κάθε ημέρα, λαβαίναμε λίγο ψωμί τό πρωί, τό βράδυ ένα μικρό κύπελλο καφέ και τό μεσημέρι μία πατατόσουπα, που πολλές φορές ήταν τόσο διάφανη, ώστε βλέπαμε μέσα. Μ' αυτήν την διατροφή έπρεπε να δουλεύουμε πολύ σκληρά· πολλοί έπεφταν από την πείνα και τούς σήκωναν άμέσως μέ κτυπήματα.

Είχα επίσης την ευκαιρία να εργασθώ στην αποθήκη τροφίμων και είδα ότι οι μερίδες του προσωπικού ήταν 200 φορές μεγαλύτερες από εκείνες των κρατουμένων. Για παράδειγμα, οι 36 χωροφύλακες που άποτελούσαν την φρουρά, έλάμβαναν κάθε μήνα 350 έως 380 κιλά κρέας, 3.000 μικρά άσπρα ψωμάκια επιπλέον του συνηθισμένου ψωμιού και πολλά άλλα τρόφιμα.

Κατά την διάρκεια του πολέμου μόρεσα, σάν ιερέας, να κρίνω άμερόληπτα την ζωή όλου του κόσμου· μπορώ λοιπόν να πω δημοσία, ότι οι συνθήκες διαβιώσεως των Τσέχων ήταν εξίσου καλές μ' εκείνες των Γερμανών, αν όχι καλύτερες. Αυτό όμως δεν φάνηκε να έμπόδισε αυτήν την αίματηρή και άπαίσια εκδίκηση μετά τόν πόλεμο.

Οί άνθρωποι, που εκείνη την τόσο δραματική, για μάς τούς Γερμανούς και Σουδήτες έποχή, επέδειξαν αυτήν την “άτρόμητη και γενναία” συμπεριφορά, ήταν εκείνοι που, την έποχή του 3ου Ράιχ δεν είχαν πει σχεδόν ούτε λέξι κατά της έθνικοσοσιαλιστικής διακυβερνήσεως. Άλλά στους ιερατικούς κύκλους έμεις οι Γερμανοί ιερείς ήμασταν εκείνοι που από καθέδρας είχαμε καταγγείλει ό,τι ήταν άδικο για τούς Τσέχους. Κι ως μην τολμήση κανείς να μάς πη σήμερα ότι πρόκειται για την κι εγώ δεν ξέρω ποιά ψευδή προπαγάνδα, διότι θά τόν ξαποστείλωμε μέ τόν χειρότερο τρόπο. Πώς θά μπορούσαμε να άνεχθούμε, χωρίς να λέμε ούτε λέξι, ανθρώπους να βασανίζονται και να έξοντώνονται χωρίς λόγο, έως την όριστική έξαφάνισί τους; πώς θά μπορούσαμε να βλέπουμε ανθρώπους να πεθαίνουν από πείνα, ενώ από την άλλη πλευρά ζούσαν μέ ευτυχία και χλιδή κι όχι μόνο τώρα μετά τόν πόλεμο, αλλά και καθ' όλη την διάρκειά του; “Αν ήταν δυνατό να δη ό κόσμος πώς οι σύντροφοί μας στα στρατόπεδα μάζευαν τά τσόφλια από τις πατάτες, ή τά αποφάγια από τά σκουπίδια και τις άκαθαρσίες, μέ τις όποιες προ-

σπαθοῦσαν νά καταλαγιάσουν τήν πείνα τους, θά καταλάβαιναν πῶς οἱ Τσέχοι ἥρωες ἐκδικήθηκαν τούς Γερμανούς στρατιῶτες πού ἐπέστρεφαν σπίτι τους μέ ρωσικές ἄδειες διελεύσ- στα χέρια τους. Δέν ἔχομε ἄραγε τό δικαίωμα νά ἐξαγριωθοῦμε, ὅταν γνωρίζουμε ὅτι αὐτοί οἱ ἄνδρες πέρασαν ὅλο τόν πόλεμο μέσα στά σπίτια τους, ἐνῶ τώρα προσπαθοῦν νά παραστήσουν τούς ἥρωες; καί ὅταν μάλιστα βλέπουμε αὐτούς, πού ἐπὶ χρόνια συνάντησαν πολλές φορές τόν θάνατο, τούς πάγους, τήν πείνα καί ἑκατοντάδες νύχτες χωρίς ὕπνο καί πού ἐπέστρεφαν στά σπίτια τους, ἐπιθυμώντας μόνο νά βροῦν τήν μητέρα, τήν γυναῖκα καί τά παιδιά τους, νά ὑποβάλωνται στήν αὐθαιρεσία ὅλων αὐτῶν τῶν Τσέχων πού ἔγιναν ξαφνικά ἥρωες!»

Μαρτυρία ἐνός ἱερέα:

Τό στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Μπρούν

«Στό στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Μπρούν, ὅπου ἤμουνα, ὑπῆρχε ἓνα μπλόκ Α, ἓνα μπλόκ Β, καί ἐπιπλέον ἓνα εἰδικό μποῦνκερ.

Εἶχα τήν τύχη νά βρίσκωμαι στό μπλόκ Α.

Στό μπλόκ Β, ἔβαζαν τούς Ἐθνικοσοσιαλιστές καί τούς S.A.. Εἶναι ἀδύνατον νά περιγραφοῦν μέ λίγες λέξεις οἱ ὁμότητες καί τά ἀποτρόπαια ἐγκλήματα πού διεπράχθησαν στό μπλόκ Β. Ποιός θά μπορούσε νά μᾶς δώσῃ μία ἰδέα, ἀπό ὅσους κατάφεραν νά διαφύγουν ἀπό αὐτήν τήν κόλασι; τά βογγητά καί οἱ κραυγές ἐκείνων πού μαρτυροῦσαν ἀντηχοῦν καί σήμερα ἀκόμη στ' αὐτιά μας. Οἱ κτηνώδεις φυσιολογίες τῶν φρουρῶν τους βρίσκονται ἀκόμη καί σήμερα στά μάτια μας καί τά μαρτύρια αὐτῶν τῶν θυμάτων θά παραμείνουν πάντοτε στήν μνήμη μας.

Γιά ὅ,τι ἔγινε στό μποῦνκερ, τό μόνο πού μπορῶ νά πῶ εἶναι ὅτι ὅσοι ἐπέζησαν, πέθαναν ὅλοι, χωρίς ἐξαίρεσι, σέ λίγο καιρό.

Ὅμως μία ἐρώτησις τίθεται πάντοτε, ἄθελά μας: πῶς εἶναι δυνατόν στήν "φρικτή" ἐποχή τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ οἱ κρατούμενοι τῶν ναζιστικῶν στρατοπέδων νά μπόρεσαν νά ἐπιβιώσουν, ἐνῶ στά τσεχικά στρατόπεδα οἱ περισσότεροι κρατούμενοι νά πεθαίνουν τίς πρώτες ἐβδομάδες, ἀπό τά βασανιστήρια καί τίς στερήσεις;

Ἐλπίζομε ὅτι κάποτε θά δοθῇ μία ἀπάντησις σ' αὐτήν τήν ἐρώτησι κι ὅτι αὐτή ἡ ἀπάντησις θά εἶναι ἐπαρκής, δίκαιη καί ἀνάλογη τῶν γεγονότων. Καί ἐρωτῶ: γιατί ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες δέν ἦρθαν ξένοι δημοσιογράφοι νά φωτογραφήσουν τά πτώματα, πού ἀνῆκαν ἀποκλειστικά σέ Γερμανούς καί νά δείξουν στήν κοινή γνώμη, πού γνώριζε μόνο γιά τά γερμανικά στρατόπεδα, τί γινόταν καί ἄλλοῦ;»

(Ἀπό τόν ἱερέα J.H.).

Μαρτυρία ἐνός ἱατροῦ:

Τό πολωνικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως Λάμσντορφ

Τό χωριό Λάμσντορφ βρίσκεται στά βόρεια τοῦ Φρήντλαντ, στήν Ἄνω Σιλεσία. Ἐκεῖ, κατά τήν διάρκεια τοῦ πολέμου, εἶχε κτισθεῖ ἓνας χώρος ὑποδοχῆς γιά ξένους ἐργάτες. Ἡ πολιτοφυλακή μετέτρεψε αὐτόν τόν χώρο σέ στρατόπεδο ἐξοντώσεως τῶν Γερμανῶν. Τό προσωπικό του ἀποτελεῖτο ἀπό τόν σαδιστή διοικητή Γκιμπόρσκι, ἡλικίας 23 ἐτῶν καί ἀπό 50 καθάρματα. Κανένα ἐπίσημο ἔγγραφο δέν ἀναφέρει αὐτό τό στρατόπεδο. Ἡ πολωνική κυβέρνησις ἀρνήθηκε ὁποιαδήποτε συνδρομή γιά τίς συνθήκες διαβιώσεως τῶν κρατουμένων, ἀλλά ἀνέχθηκε τίς πράξεις τοῦ Γκιμπόρσκι καί τῶν συνενόχων του...

Στήν εἴσοδο, 30 πολιτοφύλακες, ὅπλισμένοι μέ ρόπαλα καί μαστίγια ἐπιτίθενται στόν δόκτορα Ἑσσερ καί τούς συντρόφους του. Ὁ σιδηροδρομικός ὑπάλληλος F., δέχεται ἓνα κτύπημα ξιφολόγχης, ἔπειτα ὑποχρεώνεται νά σηκώνεται καί νά ξαπλώνῃ στό ἔδαφος μέ προστάγματα ἕως ὅτου γεμίσει αἷματα.

«Εἶναι τό ἴδιο, ὅπως καί στά γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως ἀπό τά ὁποῖα θέλατε νά μᾶς ἐλευθερώσετε» φωνάζει ἓνα ἀπό τά θύματα.

«Τό ἴδιο;» ἀπαντᾷ μέ μῖσος ὁ Γκιμπόρσκι. «Θά γνωρίσετε ἐδῶ ἓνα στρατόπεδο, ὅπου μπροστά του τά γερμανικά δέν εἶναι τίποτα! Τά SS σας δέν εἶναι παρά παιδάκια χορωδίας μπροστά στοὺς ἄνδρες μου».

Τούς ἐπόμενους μήνες, ὁ δόκτωρ Ἑσσερ θά δῇ ὅτι δέν πρόκειται γιά κενές ἀπειλές. Τό Λάμσντορφ εἶναι πράγματι μία κόλασις, πού

μπροστά του ώχριούν τά γερμανικά στρατόπεδα.

Ο Έσσερ διορίζεται ιατρός του στρατοπέδου. Διαθέτει ένα ιατρείο χωρίς έργαλεία, χωρίς φάρμακα και χωρίς επιδέσμους. Τό ιατρείο διαθέτει 8 ξύλινα κρεβάτια και άχυρένια στρώματα. Ένας φοιτητής και μία καλόγρια φροντίζουν τούς άρρώστους. Επισήμως, απαγορεύεται οποιαδήποτε βοήθεια προς τούς τραυματισμένους...

Ο άριθμός τους όμως υπερβαίνει κατά πολύ εκείνον τών άρρώστων, άν και οί επιδημίες μαίνονται στό στρατόπεδο. Στίς 5 τό πρωί γίνεται προσκλητήριο για «σωματική άγωγή», στην όποία συμμετέχουν και γέροι, πάνω από 80 έτών.

Τά προστάγματα γίνονται στά πολωνικά. Όποιον δέν τά κατανοεί και δέν τά έκτελεί, τόν δέρνουν μέ ρόπαλα και τόν κλωτσούν μέ τίς μπότες τους. Πολλοί επιζώντες μαρτυρούν ότι, κατά τούς πρώτους τέσσερις μήνες έμειναν - μετά άπ' αυτήν την σωματική άγωγή - επί τόπου, καθημερινά, νεκροί έξι έως όκτώ κρατούμενοι πού στην συνέχεια αποτεφρώνονταν.

Σέ έξωτερικές εργασίες, κατά τίς όποιες οί κρατούμενοι ήταν δεμένοι ανά δέκα πέντε, σέ κάρρα, άροτρα ή βωλοκόπους, οί φρουροί έξασκοούνταν στην σκοποβολή μέ ζωντανούς στόχους. Μιά φορά, ένας γέρος πυροβολήθηκε μέσα στό στρατόπεδο από έναν Πολωνό 15 έτών, πού ήθελε νά αποδείξει ότι σκοπεύει καλά...

Μερικές φορές, οί φρουροί υποχρέωναν μερικούς κρατουμένους νά σκαρφαλώνουν στά δένδρα, ένώ συγχρόνως ανάγκαζαν άλλους νά τά πριονίζουν. Γελούσαν λοιπόν βλέποντας αυτούς τούς δυστυχείς νά πέφτουν και νά σπάνε τά κόκκαλά τους...

Μιά ήμέρα, ένας φρουρός θέρισε μέ τό πολυβόλο του την πρόσοψη τών γυναικείων αποχωρητηρίων. Πολλές γυναίκες τραυματίσθηκαν στην κοιλιά και στό στήθος και μεταφέρθηκαν στό ιατρείο, όπου όμως απαγορεύθηκε ή νοσηλεία τους...

Οί διανοούμενοι κατεδιώχθησαν ιδιαίτερα· σχεδόν όλοι κατέληγαν στους όμαδικούς τάφους. Ο καθηγητής Κρ... από τό Νόισταντ, δολοφονήθηκε πέντε λεπτά μετά την άφιξί του στό στρατόπεδο, διότι φορούσε «γυαλιά διανοούμενου»...

Οί γυναίκες δέν είχαν καλύτερη μεταχείρησι. Μέ τό παραμικρό τίς μαστίγωναν, γεμίζοντάς τες αίματα. Από τά 800 περίπου παιδιά πού πέρασαν από τό Λάμσντορφ στά δύο χρόνια της λειτουργίας

του, περισσότερα από 600 χάθηκαν. Τά όρφανά είχαν χειρότερη τύχη, διότι δέν υπήρχε κάποιος νά τούς δώση λίγο περισσότερη τροφή...

Οί κρατούμενοι της «κολάσεως του Λάμσντορφ» είχαν για καθημερινή τροφή τρείς ή τέσσερις πατάτες και σέ έξαιρετικές περιπτώσεις μία ή δύο φέτες ψωμί.

Τά παιδιά - ζωντανοί σκελετοί - ζητιάνευαν από παράθυρο σέ παράθυρο, έχοντας συνήθως στόν λαιμό τό κομπολόι προσευχών τών νεκρών ή δολοφονημένων γονέων τους. Οί περισσότεροι κρατούμενοι υπέφεραν και πέθαιναν από οίδήματα.

Ένας ιερέας βρισκόταν ανάμεσά τους, αλλά ποτέ δέν του επέτρεψαν νά προσφέρη τίς υπηρεσίες του. Ο πολωνός ιερέας του Λάμσντορφ άρνήθηκε πάντα την βοήθειά του· τέτοιο ήταν τό μίσος πού καλλιεργούσαν συστηματικά.

* * *

Συνολικά 7.000 Γερμανοί, από τά χωριά Νόιλαϊπε, Μπίλιτςφέλντε, Έλγκουθ - Χάμμερ, Στάϊναου, Λίπεν, Γιάτσντορφ, Γκρόντιτς, Κλέουσνιτς, Γιάκομπσντορφ, Μάνγκερσντορφ, Γκόλντμυρ, Χίλμπερντορφ, Άρνσντορφ και Λάμσντορφ, πέρασαν από αυτό τό στρατόπεδο. Οί Πολωνοί ισχυρίζονται ότι 3292 από αυτούς πέθαναν. Άλλά ο δόκτωρ. Έσσερ, ο όποιος είναι ο μόνος πού είχε την δυνατότητα για μία συνολική έκτίμησι, υπολογίζει ότι δέν επέζησαν περισσότεροι από 400. Έπομένως έξοντώθηκε ο πληθυσμός 14 χωριών, άνδρες, γυναίκες και παιδιά... Ο κόσμος άγνοεί ακόμα...

(Μαρτυρία του δόκτορα Έσσερ, στρατιωτικού ιατρού για τό στρατόπεδο του Λάμσντορφ).

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΒΙΑΣΜΟΙ, ΛΕΗΛΑΣΙΕΣ, ΦΟΝΟΙ

Βιασμοί γυναικῶν στήν κατεχόμενη Γερμανία

“Οστιν Τζ. “Αππ

“Όταν ἡ Ρωσία θέλησε νά καταλάβῃ τίς περσικές πετρελαιοπηγές, ἀκούσαμε μερικούς νά φωνάζουν γιά πρώτη φορά: «“Ας φανοῦμε δυναμικοί κι ἄς ἀντισταθοῦμε στούς Ρώσους». Καί ὁμως αὐτοί εἶναι ἐκεῖνοι πού ἐπέτρεψαν στούς Ρώσους νά ἀτιμάσουν ἓνα ἑκατομμύριο χριστιανές γυναῖκες. “Όταν πρόκειται γιά τά πετρέλαια τῆς Ἀσίας, εἶναι ἔτοιμοι νά προσφύγουν στά ὅπλα· ἐδῶ ὁμως πρόκειται γιά κάτι ὁλωσδιόλου διαφορετικό...

Οἱ βιασμοί γυναικῶν εἶναι ἡ πιό βάρβαρη ἐνέργεια πού μποροῦν νά διαπράξουν στρατεύματα κατοχῆς· εἶναι λυπηρό, ἀλλά πρέπει νά τονίσωμε ὅτι αὐτές οἱ βαρβαρότητες διεπράχθησαν ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπό τούς συμμάχους· ποτέ δέν ἔγιναν ἀπό Γερμανούς.

Οἱ «συνεργάτες» μας στήν συνθηκολόγησι τῆς Γερμανίας, οἱ Ρῶσοι σύμμαχοί μας, μῆηκαν στό Δάντσιχ στίς 24 Μαρτίου 1945· μία καθηγήτρια, ἡλικίας 50 ἐτῶν, κάτοικος τοῦ Δάντσιχ, μοῦ διηγήθηκε ὅτι τήν ἐπομένη τῆς ἀφίξεως τῶν Ρώσων, ἡ ἡλικίας 15 ἐτῶν ἀνηψιά της βιάσθηκε ἑπτά φορές καί μία ἄλλη νέα κοπέλλα, ἡλικίας 22 ἐτῶν, βιάσθηκε δέκα πέντε φορές. “Ένας Ρῶσος ἀξιωματικός συνέστησε στίς γυναῖκες νά καταφύγουν στόν καθεδρικό ναό· ὅταν πῆγαν ἐκεῖ, οἱ «ἐν ὅπλοις ἀδελφοί» μας κατευθύνθηκαν πρὸς τήν ἐκκλησία καί, ὑπό τούς ἤχους τοῦ ἁρμονίου καί τῶν

καμπανών, διέπραξαν όργια χωρίς προηγούμενο, πού διήρκεσαν όλη τήν νύχτα· αὐτήν τήν συγκεκριμένη νύχτα ύπῆρξαν γυναῖκες πού βιάσθηκαν ἔως καί 30 φορές (**ἀποσπάσματα ἀπό τό «American Order», τῆς 6 Δεκεμβρίου 1945, σελ. 1).**

Αὐτοί εἶναι οἱ ἄνθρωποι, τούς οποίους καλέσαμε νά παρακαθήσουν στό πλάι μας, γιά νά κρίνουν τήν ἐνοχή τῶν Γερμανῶν στήν Νυρεμβέργη...

Ὁ δόκτωρ Ο., καθολικός ἱερέας ἀπό τό Δάντσιχ, μοῦ εἶπε: **«Βίασαν ἀκόμη καί μικρά κορίτσια, ἡλικίας 8 ἐτῶν καί σκότωσαν μικρά ἀγόρια πού προσπαθοῦσαν νά προστατεύσουν τίς μητέρες τους...».**

Μόνο στήν Βιέννη, οἱ Ρῶσοι βίασαν, ὁμαδικῶς καί πολλές φορές, πολλές ἑκατοντάδες χιλιάδες γυναῖκες, μεταξύ τῶν οποίων μικρά κορίτσια κάτω τῶν δέκα ἐτῶν καί ἡλικιωμένες γυναῖκες. Αὐτά εἶπε ὁ Ἀγγλος ἀρχιεπίσκοπος Μπ. Γκρίφιν, σήμερα καρδινάλιος, μετά ἀπό ἓνα ἡμιεπίσημο ταξίδι πού πραγματοποίησε στήν Εὐρώπη, γιά νά μελετήσει τήν κατάστασι.

Ἀκόμη καί τίς καλόγριες, νέες ἢ ἡλικιωμένες δέν τίς σεβάσθηκαν.

Τήν ἡμέρα κατά τήν οποία, χάρι στήν δική μας συμμετοχή σ' αὐτήν τήν «σταυροφορία», κατελήφθη ἡ μικρή πόλις Νάισε τῆς Σιλεσίας, βιάσθηκαν 182 καθολικές καλόγριες· στήν ἐπισκοπή τοῦ Κάρτοβιτς μέτρησαν 66 ἔγκυες καλόγριες. Σέ ἓνα μοναστήρι ἡ ἡγουμένη καί ἡ βοηθός της, πού προσπαθοῦσαν νά προστατεύσουν τίς νέες καλόγριες, δολοφονήθηκαν.

Ὁ ἱερέας, πού μᾶς ἔκανε αὐτές τίς δηλώσεις, μᾶς δήλωσε ὅτι γνώριζε πολλά χωριά ὅπου ἐπὶ πολλές ἑβδομάδες οἱ Ρῶσοι ἐβίαζαν ὄχι μόνο τίς γυναῖκες ἀλλά καί παιδιά 10 ἐτῶν καί ἡλικιωμένους (βλ. τό **«American Order» τῆς 1ης Νοεμβρίου 1945).**

Πῆραμε τούς ἄνδρες γιά νά τούς χρησιμοποιήσωμε σέ ἐργασίες σάν σκλάβους, κλέψαμε ἀπό τούς Γερμανούς τό ἓνα τέταρτο τοῦ ἐδάφους τους καί κυρίως ἀγροτικές περιοχές, τούς πήραμε τά περισσότερα ἀγροτικά τους μηχανήματα καθῶς καί τά ἐργοστάσιά τους, ὁλόκληρο τόν στόλο τους, καί τώρα τούς συστήνομε νά ἀσχοληθοῦν μόνο μέ τήν γεωργία.

Ἐμεῖς εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιά τό γεγονός ὅτι στήν Γερμανία

περισσότερα παιδιά, ἀπό οποιαδήποτε ἄλλη ἐποχή στήν γερμανική ἱστορία, πέθαναν ἀπό πείνα· ἐμεῖς εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιά τίς ὁμότητες καί τά ἐγκλήματα, τῶν οποίων θύματα ὑπῆρξαν χιλιάδες γυναῖκες καί νέα κορίτσια, Γερμανίδες, Αὐστριακές, Οὐγγαρέζες, ἡλικίας ἀπό 8 ἔως 80 ἐτῶν.

Σύμφωνα μέ τόν Ἑ Μπέβιν, Ὑπουργό Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας, οἱ σύμμαχοι πραγματοποίησαν τήν ἐκτόπισι ἑνός πληθυσμοῦ 15 ἑκατομμυρίων Γερμανῶν πού εἶχαν ἐκδιωχθεῖ ἀπό τίς ἐστίες τους· ὁ ἴδιος μάλιστα εἶπε στό ἀγγλικό κοινοβούλιο **«στήν πραγματικότητα ὑπῆρξε ἓνα ἀποκορύφωμα ἀνθρώπινης τρέλλας, ἦταν ἓνα θέαμα πέρα γιά πέρα φρικτό»** (Times 5 Νοεμβρίου 1945, σελ. 30). Ἀλλά ὁ Μπέβιν δέν εἶχε τό δικαίωμα νά ἀποκαλέσῃ αὐτά τά γεγονότα τρέλλα τῶν ἀνθρώπων... εἶναι ἓνα ἐγκλημα καί ὄχι μία τρέλλα.

Ἡ Ἀγιότης του, ὁ Πάπας Πῖος 12ος, σέ μία ἐπιστολή του πρὸς τόν καρδινάλιο Φολχάμπερ, διαμαρτυρήθηκε γιά τίς ἀτιμίες καί τά βάσανα, στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν οἱ Γερμανίδες. (Πόλις τοῦ Βατικανοῦ, 10 Ἰανουαρίου 1946).

Στίς 25 Ἀπριλίου 1946, ὁ ραδιοφωνικός σταθμός τοῦ Βατικανοῦ μετέδωσε, ὅτι στή ρωσική ζώνη κατοχῆς τῆς Γερμανίας πολλές γυναῖκες καί νέα κορίτσια πού ἔμειναν ἔγκυες, διαμαρτυρήθηκαν γιά τίς βάρβαρες ὁμότητες πού ἔγιναν, καθῶς καί γιά τήν φυσική καί πνευματική κατάστασι τῆς υἱείας τους, πού εἶχε πληγεῖ ἀνεπανόρθωτα.

Μποροῦμε νά φαντασθοῦμε τί θά ἔγραφε ὁ δημοκρατικός μας τύπος καί τί θά ἔλεγε τό ραδιόφωνο ἂν τέτοια πράγματα εἶχαν συμβεῖ π.χ. στίς Γαλλίδες κατά τήν διάρκεια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς· δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτούς, ὁ Πάπας ποτέ δέν εἶπε κάτι παρόμοιο, διότι αὐτά τά «ζῶα» οἱ Γερμανοί ἔκαναν πολύ λιγότερα ἀπ' ὅσα οἱ ἐκπρόσωποι τῆς χρυσῆς νεολαίας μας· ἐπίσης, οἱ ἀνταποκριτές τοῦ τύπου καί τοῦ ραδιοφώνου προτιμοῦν νά δίνουν πολλές λεπτομέρειες γιά τά γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ὅπου ὅμως καμμία γυναῖκα δέν βιάσθηκε καί νά σιωποῦν γιά τίς δικές μας ὁμότητες καί γι' αὐτό τό τεράστιο στρατόπεδο πού ὀνομάζεται Γερμανία, Αὐστρία καί Οὐγγαρία, ἐν ὀνόματι τοῦ

«σχεδίου Μόργκενταου».

Πρέπει να θυμηθούμε ότι μία από τις κύριες κατηγορίες κατά του Ίάπωνος στρατηγού Γιαμασίτα, για την οποία καταδικάστηκε σε θάνατο δι' απαγχονισμού, ήταν το γεγονός ότι οι μονάδες που διοικούσε είχαν βιάσει 25 «καλλονές» από την Μανίλλα, και μάλιστα σε μία στιγμή που οι Αμερικανοί είχαν διακόψει τις επικοινωνίες μεταξύ του στρατηγού Γιαμασίτα και των ανδρών του.

Στην Στουτγάρδη, πρωτεύουσα της Βυρτεμβέργης, τα στρατεύματα του στρατηγού Αιζενχάουερ, ο οποίος και είχε πλήρη επικοινωνία με όλες τις δυνάμεις του, βίασαν σε μία εβδομάδα και σε μία μόνο πόλη, περισσότερες γυναίκες από όσες είχαν βιάσει όλα τα γερμανικά στρατεύματα, στα τέσσερα χρόνια του πολέμου, σε όλη την έδαφική επικράτεια της Γαλλίας· αυτά είναι γεγονότα, έστω και εάν φαίνονται απίστευτα στους Αμερικανούς.

Μία μοίρα χειρότερη από το θάνατο είχε επιφυλαχθεί στις γυναίκες της Ευρώπης, λόγω της αμερικανικής νίκης. Ποτέ στην χριστιανική Ευρώπη οι βιασμοί γυναικών δεν είχαν πάρει τέτοιες διαστάσεις. Όταν το 1683 οι Τούρκοι - ήδη στά πρόθυρα της Βιέννης - προσπάθησαν να επιφυλάξουν παρόμοια τύχη στις Ευρωπαίες, όλη η Χριστιανική Ευρώπη ξεσηκώθηκε από αγανάκτηση και κατάρθωσε να εμποδίσει την πραγματοποίησή τέτοιου είδους ωμοτήτων.

Στην Αμερική λοιπόν επεφύλαξε η τύχη, όχι μόνο να βομβαρδίσει την Ρώμη και το Μόντε Κασσίνο, αλλά και να καταστρέψει εκκλησίες που οι επιδρομές των Βανδάλων είχαν αφήσει ανέπαφες, να κονιορτοποιήσει μία ολόκληρη πόλη γεμάτη γυναίκες και παιδιά για να δοκιμάσει τα αποτελέσματα ενός νέου όπλου, αλλά και ακόμη να ασκήσει μία πολιτική, που υποχρέωσε έναν ολόκληρο χριστιανικό λαό να συνθηκολογήσει χωρίς όρους, με αποτέλεσμα να εκτεθῇ σε λεηλασίες και προπηλακισμούς που όμοιους δεν είχε γνωρίσει ή ιστορία...

(Ο συγγραφέας των παραπάνω είναι αμερικανός καθηγητής του πανεπιστημίου του Σκράντον της Πενσυλβανίας. Τά εξέδωσε τό 1946 και έκαμε 7 εκδόσεις ως τό 1947).

Οι Ρώσοι στην Ανατολική Πρωσία

... Ο λοχαγός τούς διάβασε επίσης αποσπάσματα από μία σελίδα του Ήλια Έρενμπουργκ, του διάσημου σοβιετικού προπαγανδιστού. Ο αξιωματικός είχε μαζί του μία ολόκληρη σειρά από κείμενα του Έρενμπουργκ και κάθε ημέρα διάβαζε από ένα στους άνδρες του.

«Σκοτώστε, άνδρες του Κόκκινου Σταυρού, σκοτώστε! Δεν υπάρχει τίποτα τό άθώο στους φασίστες, ούτε στους ζωντανούς ούτε σ' αυτούς που δεν έχουν ακόμη γεννηθεί. Σκοτώστε!»

Οι στρατιώτες κατευθύνθηκαν προς τά σπίτια...

Ο υπαξιωματικός Κοσάρεβ μπήκε, με δέκα άνδρες, στο σπίτι του Άντον Ράις. Η πόρτα ήταν ανοικτή και είδαν τον νεαρό Γερμανό αξιωματικό να κοιμάται εξαντλημένος. Του άδεισαν έναν γεμιστήρα στο κεφάλι και άρχισαν να ψάχνουν τό ισόγειο. Ο Κοσάρεβ σήκωσε τό κεφάλι του Γερμανού και του έκοψε τό λαρύγγι. Οι άνδρες του άδειαζαν τά ντουλάπια και πετούσαν τά πιατικά στους τοίχους. Έπειτα ο Κοσάρεβ έβαλε άχυρα στά σκαλοπάτια. Έβαλαν φωτιά για να κάψουν τούς Γερμανούς στρατιώτες, που ένδεχομένως να κρύβονταν ακόμη στο σπίτι.

Η γυναίκα του Ράις, ή κόρη του και τά τέσσερα παιδιά της κρύφθηκαν στην κρεβατοκάμαρα. Είχαν ξυπνήσει απότομα και από τό παράθυρο είχαν δει τούς Ρώσους στον χιονισμένο δρόμο· άκουσαν ακόμη τούς πυροβολισμούς. Οι δύο Πολωνοί υπηρέτες προσπάθησαν να διαφύγουν από ένα παράθυρο, αλλά ένας σκοπός τούς άντελήφθη, πυροβόλησε και ένας από τούς δύο έπεσε στο χιόνι.

Οι φλόγες ύψώθηκαν γρήγορα. Είχαν την συνήθεια να καίνε όλα τά σπίτια, όπου είχαν καταφύγει Γερμανοί στρατιώτες. Οι γυναίκες και τά παιδιά πήγαν στά παράθυρα, αλλά άπ' έξω οι στρατιώτες πυροβολούσαν τά τζάμια...

Επικεφαλής αυτών που εισέβαλαν στο σπίτι του Πήτερ Χάουπτ - ενός Γερμανού της Πολωνίας, του οποίου ή οικογένεια κατοικούσε στην χώρα έδω και έναν αιώνα - ήταν ο λοχαγός Χάρκωβ. Αυτός είχε την δική του μέθοδο. Έβγαλε από τά κρεβάτια τους όλους τούς ένοίκους του σπιτιού και τούς συγκέντρωσε σ' ένα δωμάτιο.

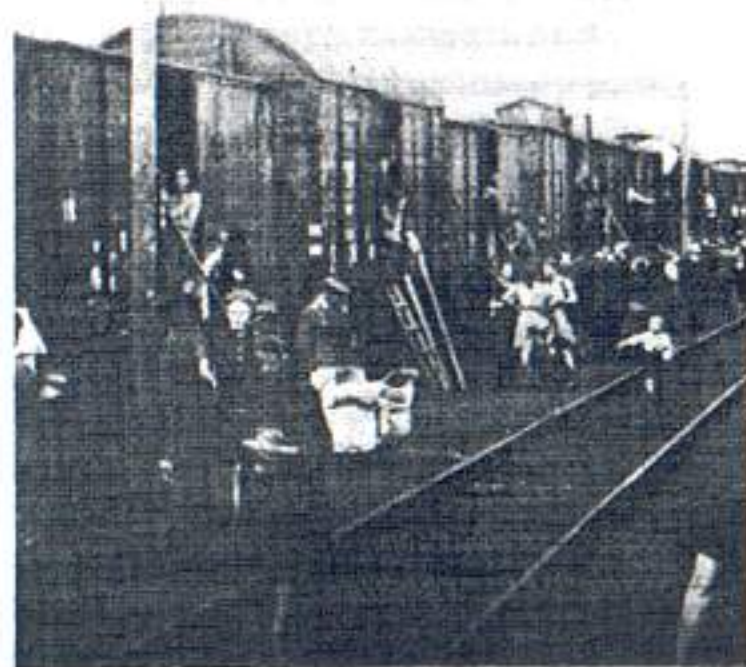

1945. χιλιάδες Γερμανοί, κάτοικοι περιοχών που έπρόκειτο να καταληφθούν από τους Ρώσους, φεύγουν μεταφέροντας τα λίγα υπάρχοντα που μπορούσαν να σώσουν (9.000.000 Γερμανοί έφυγαν μ' αυτόν τον τρόπο, πριν από την κατοχή. "Αλλά 9.000.000 έφυγαν με την βιαία εκτόπισί τους από την Σιλεσία, την Πομερανία και την Πρωσία που προσαρτήθηκαν στην Πολωνία)

"Επειτα έψαξε όλο τό σπίτι, ντουλάπια και έπιπλα και έσκισε τά στρώματα και τίς κουβέρτες για να δῇ μήπως υπήρχε τίποτα κρυμ-

"Έρχονται οί Ρῶσοι! 'Η προέλασις τῶν Σοβιετικῶν στρατευμάτων δημιουργεῖ φυγή τῶν πληθυσμῶν τῶν ἀνατολικῶν περιοχῶν πρὸς τὴν Δύσι Πάνω: 'Η φωτογραφία εἶναι ἀπὸ τό ἐπίσημο Σοβιετικό πρακτορεῖο Νοβότσι καί ἀποδεικνύει ὅτι πῶς ἡ φήμη εἶχε πραγματικά σχέσι μετὰ τὴν πραγματικότητα Δίπλα: τά τραίνα γεμᾶτα γυναικόπαιδα πᾶνε πρὸς δυσμᾶς

μένο. "Όλα τὰ ἀντικείμενα ἀπὸ χρυσό, ἀσήμι, ἢ ἄλλα μέταλλα, ἀπλώθηκαν μπροστά του σ' ἓνα τραπέζι. Περιμένοντας συγκεντρωμένοι στὸ δωμάτιο, Γερμανοὶ καὶ Πολωνοὶ, ἀπὸ τὸν Π. Χάουπτ ἕως τὸν τετράχρονο γιό του, παρατάχθηκαν μὲ τὰ χέρια ψηλά καὶ τὸ πρόσωπο στραμμένο πρὸς τὸν τοῖχο. Πότε - πότε ὁ λοχαγὸς τοὺς ἔβαζε στὸν κρόταφο τὴν κάννη ἑνὸς ὄπλου, ἢ πυροβολοῦσε στὸ ταβάνι. Ὁ ἴδιος ἔβγαλε ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους τὰ δαχτυλίδια τους καὶ πῆρε τὰ κοσμήματά τους. Καὶ ὅταν τὰ μάζεψε ὅλα, κράτησε ἐκεῖνα πού τοῦ ἄρεσαν γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ μοίρασε στοὺς ἄνδρες του...

Ἡ γιορτὴ ἄρχισε.

Μὲ νεῦμα διέταξε τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Πολωνοὺς νὰ γυρίσουν. Γνώριζε ὅτι σέ ὅλα τὰ χωριά ὑπῆρχαν Γερμανοὶ καὶ Πολωνοὶ κι ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπελευθερώσῃ τοὺς Πολωνοὺς. Ἄφησε λοιπὸν ἐλεύθερο τὸν ἐναπομείναντα Πολωνὸ ὑπηρέτη, ἀφοῦ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ὀρκισθῇ πολλές φορές ὅτι πράγματι ἦταν Πολωνός.

Ἐπειτα ἀνάγκασε τὸν Π. Χάουπτ καὶ τοὺς υἱοὺς του, ἡλικίας 16, 14 καὶ 4 ἐτῶν, νὰ γονατίσουν. Ἐπειτα ἔσκισε τὶς μπλοῦζες τῆς γυναῖκας τοῦ Π. Χάουπτ καὶ τῶν κοριτσιῶν, ἡλικίας 18 καὶ 12 ἐτῶν. Τὶς κοίταξε, τὶς διέταξε νὰ ξαπλώσουν καὶ ἔβαλε τοὺς ἄνδρες του νὰ τοὺς κρατοῦν χέρια καὶ πόδια. Ἰκανοποίησε τὶς ἐπιθυμίες του...

"Όταν ἄκουσε τὴν πρώτη κραυγὴ καὶ τὸ κλάμα τοῦ δωδεκάχρονου κοριτσιοῦ, ὁ Π. Χάουπτ οὐρλιαζε ἐνῶ ἡ γυναῖκα του δάγκασε τὰ χέρια πού τὴν κράταγαν. Φώναξε βοήθεια, μιά βοήθεια πού κανεὶς δέν μποροῦσε νὰ προσφέρῃ. Προσφέρθηκε στή θέσι τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ἀλλὰ ὁ λοχαγὸς δέν κατάλαβε καὶ δέν εἶχε τὸ χρόνο νὰ τὴν ἀκούσῃ· ἐξ ἄλλου αὐτό πού ἐκείνη προσέφερε, ἦταν ὑπερβέβαιος ὅτι θὰ τὸ εἶχε...

"Όταν ὁ λοχαγὸς πλησίασε τὴν μεγάλη του κόρη, ὁ Π. Χάουπτ οὐρλιαζε ξανά. Σηκώθηκε, ἔπιασε τὸ λοχαγὸ ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ κίνησίς του ἦταν τόσο γρήγορη, πού οἱ Μογγόλοι δέν πρόλαβαν νὰ πυροβολήσουν. "Όταν συνήλθαν καὶ πυροβόλησαν ὅλα εἶχαν τελειώσει! Ὁ λοχαγὸς σηκώθηκε ἐξαγριωμένος κι ἔφερε τὸ χέρι του στὸ πλάι, νὰ πιάσῃ τὸ περιστροφὸ του. Δέν πυροβόλησε ἀλλά, συνεπαρμένος φαίνεται ἀπὸ μία ξαφνικὴ

σκέψι, τράβηξε τὸν Π. Χάουπτ ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὸν σήκωσε καὶ εἶδε ὅτι εἶχε τραυματισθεῖ ἐλαφρά κι ὅτι ζοῦσε ἀκόμη. Μὲ τὰ μάτια γεμάτα μῖσος, ἀπευθύνθηκε σέ δύο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του. Αὐτοὶ ἔσκασαν στά γέλια, ἄρπαξαν τὸν Π. Χάουπτ καὶ τὸν ἔσυραν στὴν αὐλή. Ὁ λοχαγὸς ἦταν ὀρθιος στὸ μέσον τοῦ δωματίου· γύρω του οἱ γυναῖκες ξαπλωμένες στὸ πάτωμα, οἱ ἄνδρες του καὶ τὰ γονατισμένα ἀγόρια. Περίμενε. Ἄκουγε καὶ περίμενε. Ξαφνικά ἄκουσε τὰ οὐρλιαχτά. Κι ἡ φωνὴ αὐτὴ δέν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο. Ἦταν ἓνα οὐρλιαχτό γεμᾶτο ἀπάνθρωπο πόνο, ἀνυπόφορο καὶ τρελλό. Ἐνα οὐρλιαχτό πού συγκίνησε τὰ ἀνύπαρκτα αἰσθήματα μερικῶν Μογγόλων, παρά τὴ κατάστασι μέθης καὶ τὴν σεξουαλικὴ διέγερσι πού τοὺς κατεῖχε ἐκείνη τὴν ὥρα. Τὸ τετράχρονο παιδί ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἡ γυναῖκα νὰ οὐρλιάζῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ κἄν τί συμβαίνει. Δέν ἔβλεπε τί ἔκαναν στὸν ἄνδρα τῆς. Δέν τὸν εἶδε νὰ ἀνασηκώνεται γιὰ τελευταία φορὰ καὶ, παρά τὰ τραύματά του, νὰ σέρνεται στὸ χιόνι, διπλωμένος στά δύο, μὲ τὰ χέρια στὴν κοιλιά, μιά λάμπι τρέλλας στά μάτια, πρὶν τελικὰ καταρρεύσῃ. Καὶ τότε τὰ οὐρλιαχτά σταμάτησαν.

Ὁ λοχαγὸς συνέχισε αὐτό πού ἤθελε νὰ κάνῃ. "Όταν τελείωσε ἄφησε τὴ λεία του στοὺς ἀνυπόμονους ἄνδρες του.

Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτά, ἓνας στρατιώτης εἶχε παραμείνει στὸ δωμάτιο τοῦ Π. Χάουπτ. Εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὸν Χάουπτ, τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του. Καθόταν τώρα ἀνάμεσα στά σπασμένα ἐπιπλα, τὰ σκισμένα παπλώματα καὶ νανούριζε τὸν μικρότερο υἱό τοῦ Π. Χάουπτ, ἡλικίας μόλις ἑνὸς ἔτους. Καθόταν ἐκεῖ καὶ σκεπτόταν τὰ δικά του παιδιά πού εἶχε πολλὰ χρόνια νὰ δῇ, διότι στὸ στρατό του ἄδειες δέν ὑπῆρχαν. Τὸ παιδί δέν ἔκλαιγε πιά. "Όταν ἄκουσε τὰ οὐρλιαχτά ὁ στρατιώτης κατάλαβε ὅτι ἔχανε τὸ ἔπαθλο τῆς νίκης. Σηκώθηκε γιὰ νὰ πάῃ κάτω. Ἀλλὰ προηγουμένως ἔβαλε τὸ βρέφος στὸ κρεβάτι του καὶ τὸ σκέπασε προσεκτικά.

Κανένας Γερμανὸς αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ δέν γλύτωσε. Οὔτε μία γυναῖκα, οὔτε ἓνα νέο κορίτσι. Μερικὲς εἶχαν κρυφθεῖ μέσα στά ἄχυρα καὶ τὸ σανὸ τῶν στάβλων ἀλλά ἡ φωτιά τὶς ξεσκέπασε. Ἡ γυναῖκα τοῦ τοπικοῦ πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ (Bauernführer), πού οἱ Πολωνοὶ ἔδειχναν μὲ τὸ δάκτυλο, πέθανε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς βιασμούς. Ἀλλὰ κι ἄλλες γυναῖκες πέθαναν, διότι εἴκοσι Μογγόλοι, κι ἴσως

περισσότεροι, τίς βίασαν πολλές φορές, ο ένας μετά τον άλλο. Μεταξύ τους ήταν ένα κορίτσι 16 ετών. Όλοι οι άνδρες πέθαναν, εκτός από τέσσερις που σώθηκαν κατά τύχη...

('Απόσπασμα από την «Σοβιετική Εισβολή» του Γιούργκεν Θόρβαλντ).

Οι Ρώσοι στην Σιλεσία

Αυτό που συνέβη στο Στρίγκαου θά μπορούσε να καταγραφεί σ' έναν «όδηγό άκολασιών». Άξιωματικοί και στρατιώτες, κάτω από την επήρεια οίνοπνεύματος, αφέθηκαν για να ικανοποιήσουν τα ένστικτά τους στις γυναίκες και τις νέες κοπέλλες που άρπαζαν από τα σπίτια. Παντού υπάρχουν πτώματα μέ φανερά τα ίχνη του πιο άχαλίνωτου σαδισμού. Ένας τραυματίας πολέμου, μή μπορώντας να ανθέξει τό θέαμα της γυναίκας του να βιάζεται, σκότωσε μέ τσεκούρι τόν έννεάχρονο υιό του κι ύστερα κρεμάσθηκε μαζί μέ τήν σύζυγό του. Οι ωμότητες αυτές έγιναν μέ τα ραδιόφωνα και τούς φωνογράφους στην διαπασών και τίς γερμανικές ρβίδες να σκάνε στην πόλι. Οι δύστυχοι παύουν πλέον να πιστεύουν στην ύπαρξη ενός θεού, ίκανού να επιτρέψει τέτοιες θηριωδίες.

Ο ίδιος ο Ρώσος διοικητής δέν μπορεί να ανθέξει τέτοιες ακρότητες. Συγκεντρώνει τούς κατοίκους στην σχολή «Κριστιάν - Γκοϋντερ», αλλά όσοι δέν μπορούν να φύγουν αθήμερόν, γεύονται τίς περιβόητες «νύχτες τρόμου της σχολής Κριστιάν - Γκοϋντερ». Μεθυσμένοι στρατιώτες, τρεκλίζουν μέσα στις αίθουσες, διαλέγουν ελεύθερα μεταξύ εκατοντάδων γυναικών και τίς σέρνουν από τα μαλλιά μέσα στους διαδρόμους. Οι άξιωματικοί δέν συμπεριφέρονται καλύτερα. Μέσα σ' αυτές τίς φοβερές νύχτες, ή πόλις γεμίζει από τά ούρλιαχτά των νικητών και τίς απελπισμένες κραυγές των θυμάτων. Αυτές οι κραυγές ακούγονται στις γερμανικές γραμμές, διότι τό μέτωπο σχηματίζει γωνία μεταξύ των θέσεων πρός βορρά, πρός νότο και πρός ανατολή, της 208 μεραρχίας της Σιλεσίας, ή όποια, την νύκτα της 8 πρός 9 Μαρτίου, επιτίθεται ξαφνικά. Τό Στρίγκαου περικυκλώνεται και απελευθερώνεται μετά από όδομαχίες τριών ήμερών.

Η επέλασις των Ρωσικών στρατευμάτων είχε οδυνηρές συνέπειες, ιδιαίτερα για τίς Γερμανίδες. Καί ή μοναδική λύσις Φυγή δπως - δπως πρός τά Δυτικά

Οί στρατιῶτες βλέπουν φρικτά πράγματα. Χρειάζονται πολλές μέρες για να μαζευθούν και να αναγνωρισθούν τὰ πτώματα. Ἡ τύχη ἑνὸς δεκατετράχρονου κοριτσιοῦ προκαλεῖ ἰδιαίτερα τὸν πόνο: τὸ βρίσκουν γυμνό, στὴν κρύπτη μιᾶς ἐκκλησίας, νεκρὸ ἀπὸ πείνα...

Περίπου τριάντα Γερμανοὶ ἀνευρίσκονται μέσα στὰ ἔρειπια τῆς πόλεως, πού ἔχει καταστραφεί κατὰ τὸ ἥμισυ. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπιζῶντες ἔχουν ἤδη μεταφερθεῖ πίσω ἀπὸ τίς ρωσικὲς γραμμές. Τὸ Στρίγκαου εἶναι μία νεκρὴ πόλις. Οἱ κάτοικοί της χάθηκαν στους τέσσερις ἀνέμους. Περισσότεροι ἀπὸ 15.000 ἀπὸ αὐτοὺς ἀφέθηκαν στὴν κρίσι τοῦ νικητοῦ. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, χιλιάδες δὲν θὰ ξαναδοῦν ποτέ τὸ Στρίγκαου. Εἶναι τὸ τέλος τῆς πόλεως».

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἐξοδος 1945», τοῦ Γκ. Καρβάινα, ἐκδ. Cité).

Οἱ Ρῶσοι στὴν Πομερανία

Ἡ «Ὑπηρεσία Τεκμηριώσεως Στοιχείων γιὰ τίς ἐκτοπίσεις τῶν Γερμανῶν» δημοσίευσε μία ἔκθεσι, πού βρίσκεται σήμερα στὰ ἀρχεῖα τῆς Κόμπλενς καὶ ἔχει ἐπιβεβαιωθεῖ ἀπὸ τὴν κατάθεσι ἑνὸς ἱατροῦ ἀπὸ τὸ Γκούμπιννεν, ἐνώπιον τοῦ διεθνοῦς δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης. Αὐτὴ ἡ ἔκθεσις συντάχθηκε ἀπὸ κάποιον Κ. Ρ., ἀπὸ τὴν Πολιτοφυλακή:

«Ὁ λόχος μου, γράφει, ἔλαβε τὴν διαταγὴ νὰ προβῇ στὴν ἐκκαθάρισι τοῦ Νέμερσντορφ. Πρὶν φθάσωμε, συναντήσαμε αὐτοκίνητα προσφύγων ἀναποδογυρισμένα καὶ πεταμένες ἀποσκευές. Ἡ πομπή, πού ἀπετελεῖτο ἀπὸ πρόσφυγες τῶν περιοχῶν Ἐμπενροντ καὶ Γκούμπιννεν, γέμιζε τὴν περιοχή. Ὅλα τὰ ὀχήματα εἶχαν καταστραφεί ἀπὸ τὰ τεθωρακισμένα καὶ ἦταν ἐγκαταλειμμένα στοὺς δρόμους ἢ στὰ χαντάκια. Οἱ ἀποσκευές εἶχαν λεηλατηθεῖ. Ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει, συγκεντρώθηκε ἀπὸ ἐμᾶς στὴν ἐκκλησία. Δὲν ἀνακαλύψαμε κανένα ἵχνος τῶν κατοίκων...

Στὰ περίχωρα τοῦ χωριοῦ, στὴν κατεύθυνσι τοῦ Σόντενεν, ὑπάρχει ἓνα μεγάλο πανδοχεῖο, τὸ «Βάϊσερ Κρούγκ», στὰ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου πού ὁδηγεῖ στὰ γύρω κτήματα. Στὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ τὰ κτήματα, ἀνακαλύψαμε μία ἄμαξα πάνω στὴν ὁποία ἦταν σταυ-

Γιὰ τοὺς περισσότερους Γερμανοὺς κατοίκους τῶν ἀνατολικῶν περιοχῶν ἡ μεταβολὴ τῆς στρατιωτικῆς καταστάσεως ὑπῆρξε ὁδυνηρὴ ἐκπληξις. Ἀπὸ τὴν μία ἡμέρα στὴν ἄλλη βρέθηκαν νὰ εἶναι πρόσφυγες. Κανεὶς ὁμως δὲν εἶχε φαντασθεῖ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς πού ἐρχόταν.

ρωμένες, μέ τά χέρια καρφωμένα, τέσσερις γυναίκες. Πίσω από τό «Βάϊσερ Κρούγκ», πρός τήν κατεύθυνσι τοῦ Γκούμπινεν, ὑπάρχει μία πλατεῖα μέ τό μνημεῖο τῶν νεκρῶν καί λίγο πιο μακριά ἓνα ἄλλο πανδοχεῖο, τό «Ρότερ Κρούγκ», μ' ἓναν ἀχυρῶνα. Ὁ ἀχυρῶνας αὐτός ἔχει δύο πόρτες. Σέ κάθε μία ἀπό αὐτές ὑπῆρχε μία σταυρωμένη γυναίκα, μέ τά χέρια καρφωμένα. Στά σπίτια παρακάτω βρήκαμε 72 πτώματα γυναικῶν καί παιδιῶν καί ἓνα ἀκόμη, ἐνός γέρου 74 ἐτῶν, πού εἶχαν πεθάνει ἀπάνθρωπα, μέ ἐξαίρεσι μερικούς πού εἶχαν μία σφαῖρα στόν αὐχένα. Πολλά ἀπό τά παιδιά ἦταν ἀκόμη στά σπάργανα.

Μᾶς διέταξαν νά μεταφέρωμε τά πτώματα στό κοιμητήριον, ὅπου ἐπρόκειτο νά ἔρθῃ μία ἐπιτροπή ξένων ἰατρῶν γιά νά τά ἐξετάσῃ. Ἐμείναν τρεῖς μέρες, ἀλλά ἡ ἐπιτροπή δέν φάνηκε. Τήν τέταρτη ἡμέρα τοὺς θάψαμε σέ δύο μεγάλους τάφους. Τήν πέμπτη ἔφθασαν οἱ ἱατροὶ καί ἀναγκασθήκαμε νά τά ξεθάψωμε. Δήλωσαν ὅλοι ὁμόφωνα ὅτι ὅλες οἱ γυναίκες εἶχαν βιασθεῖ, ἀκόμα καί τά μικρά κορίτσια 12 ἕως 14 ἐτῶν....»

Ἀπό τά «Στοιχεῖα γιά τίς ἐκτοπίσεις τῶν Γερμανῶν».

«1.400.000 Γερμανοὶ κατοικοῦσαν μεταξύ Βιστούλα καί Ὀντερ. Μία προσεκτική ἀνάλυσις τῶν δεδομένων δείχνει, ὅτι 40 ἕως 60% ἀπό αὐτοὺς εἶχαν ἐγκαταλείψει τήν περιοχὴ πρὶν ἀπὸ τό τέλος τοῦ Ἰανουαρίου. Τοῦλάχιστον 600.000 συνελήφθησαν ἀπὸ τά σοβιετικά στρατεύματα, ἢ ἔπесαν στά χέρια τοὺς στόν τόπο τῆς κατοικίας τοὺς».

Αὐτό τό ἀπόσπασμα περιέχεται στόν πρῶτο τόμο μέ στοιχεῖα, πού δημοσιεύθηκε κατ' ἐντολήν τοῦ Γερμανικοῦ Ὑπουργείου Προσφύγων. Τί πόνοι καί τί βάσανα κρύβονται πίσω ἀπὸ αὐτές τίς φράσεις πού ἀφοροῦν τήν μοῖρα 1.400.000 ἀνθρώπων!

(Γκούντερ Καρβαίνα - Ἐξοδος 1945)

Οἱ Ρῶσοι στίς Βαλτικές Χῶρες

Τά σχέδια τοῦ 1940 - 41 περιελάμβαναν τήν σύλληψιν καί τόν ἐκτοπισμό στήν ΕΣΣΔ, κυρίως στήν Σιβηρία, τῶν δύο τρίτων τοῦ

Καί στίς Βαλτικές χῶρες, ὁ ἐρχομός τῶν Ρώσων δημιουργεῖ τίς ἴδιες εἰκόνες, ἢ ὅπως - ὅπως.

πληθυσμοῦ. Τόν Αὐγούστο - Σεπτέμβριο τοῦ 1944, ἡ ἐπιχείρησις αὐτή ἄρχισε ἀπὸ τήν ἐπαρχία Σουβαλκάι: πολλοὶ δημοδιδάσκαλοι, ἀγρότες καί παλαιά στελέχη μιᾶς παραστρατιωτικῆς ὁργανώσεως ἀπὸ τόν καιρό τῆς ἀνεξαρτησίας συνελήφθησαν ἀμέσως καί κατανεμήθηκαν σέ ὁμάδες στά στρατόπεδα συγκεντρώσεως στό Κόβνο καί στήν Βίλνα καί ἔπειτα μεταφέρθηκαν στήν ΕΣΣΔ.

Στά τέλη τοῦ 1944, ἐξοντώθηκαν ὅλοι οἱ διανοούμενοι πού εἶχαν ἀναπτύξει κάποια πολιτική δραστηριότητα καί πρῶτα ἀπ' ὅλα ἐκεῖνοι πού εἶχαν βοηθήσει τοὺς αὐτονομιστές νά πραγματοποιήσουν τήν ἐξέγερσι τῆς 23 Ἰουνίου 1941 γιά τήν λιθουανική ἀνεξαρτησία. Τό 1945, ἔγιναν μαζικές συλλήψεις πατριωτῶν πού εἶχαν λάβει μέρος στήν ἀντίστασι κατά τήν διάρκεια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Τό καλοκαίρι συνελήφθησαν κι ἄλλοι, καθηγητές, φοιτητές,

Δεκάδες Λευκορώσοι γνωρίζοντας τό τί θά ἐσήμαινε γι' αὐτούς ἡ «ἀπελευθέρωσις» ἀπό τά σοβιετικά στρατεύματα ἀκολούθησαν τόν Γερμανικό στρατό.

ιατροί. Τό λύκειο τοῦ Λαϊπανλίγκις ἔχασε μέ αὐτόν τόν τρόπο τά ἐννέα δέκατα τοῦ διδακτικοῦ του προσωπικοῦ.

Οἱ συλλήψεις ἀκολουθοῦνται ἀπό «ἔρευνες», πού διαρκοῦν συνήθως πολλούς μῆνες καί σπάνια ὁδηγοῦν στήν ἀθώωσι. Οἱ ἐκτοπισμοί γίνονται κατά ὁμάδες 800 ἕως 1.000 καταδίκων. Στά τέλη τοῦ 1946, ὁ συνολικός ἀριθμός ἔφθασε τίς 40.000. Ἡ Μόσχα συχνά παρεπονεῖτο γιά τήν νωθρότητα τῆς NKVD καί τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος: καθὼς οἱ ἐλεύθεροι σκοπευτές, πού ἦταν στά δάση δέν παρεδίδοντο, «καθάριζαν» τίς γύρω περιοχές, ἔσφαζαν τοὺς κατοίκους καί πετοῦσαν τά πτώματα στίς πλατεῖες τῶν πόλεων, γιά νά ἐκφοβίσουν τόν πληθυσμό... Ἔτυχε μάλιστα ἀνάμεσα στά πτώματα νά βρεθοῦν καί γονεῖς μπολσεβίκων πρακτόρων, πού εἶχαν δολοφονηθεῖ κατά λάθος...

Στά τέλη τοῦ 1945, σέ κάθε μία ἀπό τίς 309 λιθουανικές κοινότητες ὑπῆρχαν 50 ἕως 60 νεκροί. Οἱ ἐλεύθεροι σκοπευτές εἶχαν

μεγάλες ἀπώλειες (2.000 ἕως 3.000). Προσθέτοντας καί ἐκείνους πού δολοφονήθηκαν στό Κόβνο καί στήν Βίλνα, ὅταν ἔφθασε ὁ Κόκκινος Στρατός, μποροῦμε νά ὑπολογίσουμε σέ 100.000 τό σύνολο τῶν Λιθουανῶν πού ἐξοντώθηκαν, μεταφέρθηκαν στήν Σιβηρία ἢ κατέφυγαν στήν Γερμανία. Αὐτοί οἱ τελευταῖοι ἦταν περίπου 40.000. Ὅσοι ἀπό αὐτούς ἔπесαν στά χέρια τῶν Ρώσων, καταδικάσθηκαν σέ καταναγκαστικά ἔργα καί ἔπειτα μεταφέρθηκαν στήν ΕΣΣΔ. Οἱ περισσότεροι ἐκτοπισμένοι Λιθουανοί βρίσκονται εἴτε στά νέα ὀρυχεῖα, βόρεια τῶν Οὐραλίων, εἴτε στήν περιοχή τοῦ Ἀρχαγγέλου, στίς ὄχθες τῆς Μαύρης Θάλασσας καί τῆς Ἀρκτικῆς. Οἰκογένειες ὁλόκληρες διαλύθηκαν, ἄνδρες ποτέ δέν ξαναεῖδαν τίς γυναῖκες καί τά παιδιά τους. Τά ἔργα στά ὀρυχεῖα καί στά δάση εἶναι τόσο σκληρά, ὥστε ἡ θνησιμότητα φθάνει τό 50%. Οἱ γυναῖκες καί τά παιδιά ἀπασχολοῦνται στά κολχόζ ἢ μέ τήν ἀλιεία. Περίπου 1% μόνο ἀπό αὐτούς τοὺς δυστυχεῖς κατάφερε νά ἐπιστρέψῃ στήν Λιθουανία.

(Γερουσιαστής Γκούσταβ Γκοτερότ: «Πίσω ἀπό τό παραπέτασμα - Ὁ Γολγοθᾶς τῶν Βαλτικῶν Χωρῶν» Ἔκδοσις τοῦ συγγραφέα, 1945).

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Η ΜΕΤΑΧΕΙΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΦΟΠΛΙΣΜΕΝΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ

I

Ἐνα στρατόπεδο αἰχμαλώτων πολέμου

«... Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔφθασα στὴν ἀμερικανικὴ ζώνη. Μὲ συνέλαβαν ξανά καὶ μὲ μετέφεραν στὸ στρατόπεδο τοῦ Λούντβιχλουστ. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν περίπου 500 αἰχμάλωτοι, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ Φλαμανδοί. Τὸ Λούντβιχλουστ ἦταν ἓνα στρατόπεδο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ κτίζεται ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ποτὲ ὅμως δὲν ἀποπερατώθηκε· γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρχαν οὔτε μαγειρεῖα, οὔτε ἰατρεῖα. Μᾶς φρουροῦσαν Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες.

Ἦταν ἀπόγευμα ὅταν ἔφθασα στὸ στρατόπεδο. Προηγουμένως, οἱ Ἀμερικανοὶ μᾶς εἶχαν ξηλώσει κουμπιά, ἐπωμίδες, παράσημα καὶ διακριτικά, λέγοντας ὅτι τὰ ἔπαιρναν γιὰ ἐνθύμιο.

Μέσα στὸ στρατόπεδο ἡ ὀργάνωσις ἦταν τέλεια καὶ ἐποπτεύετο ἀπὸ Γερμανοὺς ἀξιωματικούς. Δύο κτίρια εἶχαν περίπου ἀποπερατωθεῖ καὶ στέγαζαν 200 αἰχμαλώτους τὸ καθένα. Δὲν μᾶς ἔδωσαν ἀπολύτως τίποτε νὰ πιοῦμε καὶ νὰ φᾶμε. Ἐπὶ ἑννέα ἡμέρες δὲν μᾶς προσέφεραν τίποτε ἀπολύτως.

Τίς δύο πρῶτες ἡμέρες μᾶς ἔβαλαν νὰ σκάψωμε τάφους γιὰ τὰ πτώματα τοῦ στρατοπέδου.

Ὁ κάθε κρατούμενος ἐφρουρεῖτο ἀπὸ ἓνα Ἀμερικανὸ στρατιώτη. Γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τίς ἐργασίες, οἱ φρουροὶ κτυποῦν συνέχεια μὲ τὰ κοντάκια τῶν ὅπλων τους, ἀλλὰ τὴν τρίτη ἡμέρα τὰ κτυπήματα δὲν ἔχουν κανένα ἀποτέλεσμα, διότι δὲν ἔχουμε πιά τὴν δύναμι νὰ

σκάψωμε. Μένουμε στὸ στρατόπεδο ξαπλωμένοι ὅλοι τὴν ἡμέρα. Οἱ περισσότεροι δὲν ἔχουν τὴν δύναμι οὔτε νὰ κινηθοῦν. Φυλάμε τίς ἐλάχιστες δυνάμεις μας γιὰ νὰ μετακινηθοῦμε ἕως τὰ ἀποχωρητήρια, πού οἱ ἴδιοι σκάψαμε, τὴν πρώτη ἡμέρα πού φθάσαμε. Ἔχομε προσβληθεῖ ὅλοι ἀπὸ δυσεντερία.

Τὸ ἀπόγευμα, οἱ νέγροι ἀπὸ τὰ παρατηρητήρια βρίσκουν τρόπο νὰ διασκεδάσουν. Φωνάζουν «τσιγάρο, τσιγάρο» καὶ πετοῦν πράγματι μερικά τσιγάρα μέσα στὸ στρατόπεδο. Οἱ λιγότερο ἀδύναμοι σηκώνονται καὶ πᾶνε νὰ τὰ μαζέψουν. Οἱ νέγροι τότε, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιδεξιότητά τους, ρίχνουν μία ἢ περισσότερες ριπές. Τὸ βράδυ ὑπάρχουν μερικά πτώματα ἐπιπλέον στὸ στρατόπεδο.

Ἀπὸ τὴν πέμπτη ἡμέρα, τὸ στρατόπεδο γίνεται ὑπέρμετρα σιωπηλό. Κανεὶς δὲν μιλάει, κανεὶς δὲν περπατάει. Μᾶς ἀπασχολεῖ μόνο νὰ συρθοῦμε ἕως τὰ ἀποχωρητήρια. Τὸν ὑπόλοιπο χρόνον μένουμε ἐντελῶς ἀκίνητοι. Τὸ παιγνίδι μὲ τὰ τσιγάρα ἔχει σταματήσει.

Τὴν ἑβδομὴ ἡμέρα ἔχομε τοὺς πρῶτους νεκρούς. Δὲν ἔχομε τὴν δύναμι νὰ τοὺς ἀπομακρύνωμε καὶ μένουν ἐκεῖ, δίπλα μας.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα πηγαίνω ἕως τὰ ἀποχωρητήρια. Βλέπω ἓναν κρατούμενον νὰ πέφτῃ μέσα στὸν βόθρο. Προσπαθεῖ νὰ ἀνασηκωθῇ καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ. Δὲν τὰ καταφέρνει καὶ πέφτει πάλι μέσα γεμίζοντας ἀκαθαρσίες. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βοηθήσω, δὲν ἔχω τὴν δύναμι. Ἀνώφελο νὰ φωνάξω, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κανεὶς μέσα στὸ στρατόπεδο.

Τίς ἐπόμενες ἡμέρες, τὸ ἓνα τρίτο τῶν κρατουμένων εἶναι νεκροί. Οἱ ὑπόλοιποι δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ ἀκολουθήσουν. Τίς τελευταῖες δύο ἡμέρες, ἀρκετοὶ ἄλλοι αἰχμάλωτοι πέφτουν μέσα στὸν βόθρο καὶ δὲν ξαναβγαίνουν.

Γι' αὐτές τίς δύο τελευταῖες ἡμέρες ἐλάχιστα θυμᾶμαι· οἱ δυνάμεις μου μὲ εἶχαν ἐγκαταλείψει τελείως. Δὲν σκεπτόμουν τίποτε καὶ δὲν ἤξερα τί γινόταν. Γύρω μου, οἱ σύντροφοί μου πέθαιναν ἀθόρυβα. Τὴν ἑνατὴ ἡμέρα, ξέρω ὅτι ἓνα φορτηγὸ ἦρθε στὸ στρατόπεδο καὶ μοίρασαν νερό καὶ 3 ἕως 5 μπισκότα σὲ κάθε ἐπιζῶντα κρατούμενον. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ νεκροὶ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ζωντανούς. Τὴν δέκατη ἡμέρα μᾶς ἔδωσαν τὸ ἴδιο φαγητό καὶ τὴν ἐνδέκατη μᾶς πρόσφεραν ἓνα γεῦμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ νερό, σούπα καὶ μπισκότα. Τότε ἀντιληφθήκαμε ὅτι ἀπὸ τοὺς 450 κρα-

τουμένους μόνο 200 ζούσαν ακόμη...

Στίς αρχές 'Ιουνίου, μās μετέφεραν στο 'Αμβούργο - Νόγιενγκαμ. Για ένα ταξίδι τεσσάρων ημερών, ή μόνη μας τροφή ήταν 10 μικρά μπισκότα και ένα μικρό κομμάτι ωμό κρέας.

Ήμουν ήδη μερικές ημέρες στο 'Αμβούργο - Νόγιενγκαμ, όταν με μετέφεραν μαζί με άλλους 7 Γερμανούς, όλους των Waffen SS, σέ ένα μεγάλο σύγχρονο κτίριο, συνοδεία Βέλγων στρατιωτών.

Τό κτίριο αυτό ήταν σημαιοστολισμένο με τά χρώματα των συμμάχων. 'Ο καθένας με τήν σειρά, αφού φώναζαν τό όνομά του, κατέβαινε σέ ένα υπόγειο. Ήμουν ό τέταρτος και οί προηγούμενοι τρείς δέν είχαν ακόμη ανέβει.

Συνοδεία τριών ενόπλων Βέλγων στρατιωτών μπήκα σέ μία αίθουσα, όπου πίσω από ένα τραπέζι, καθόταν ένας άξιωματικός με καμιά δεκαριά στρατιώτες.

'Ο άξιωματικός έλεγξε τήν ταυτότητά μου και στήν συνέχεια μου διάβασε μία δακτυλογραφημένη δήλωσι, με τήν όποία όμολογούσα ότι υπήρξα φρουρός στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Νόγιενγκαμ, για τό όποιο ποτέ στο παρελθόν δέν είχα άκούσει τό παραμικρό, πριν νά έγκλεισθώ εκεί ως αιχμάλωτος.

Φυσικά άρνήθηκα νά υπογράψω. Τότε ό άξιωματικός μου υπενθύμισε ότι δέν ήμουν παρά ένας αιχμάλωτος, χωρίς υπεράσπισι, πού δέν μπορούσε νά περιμένη βοήθεια από κανέναν. «'Υπόγραψε και δέν θά σέ πειράζωμε», μου είπε ό άξιωματικός, δείχνοντάς μου τούς γεροδεμένους, καλοντυμένους και καλοταϊσμένους στρατιώτες του, ενώ έγώ ήμουνα μόνος απέναντί τους, αδύναμος, πεινασμένος και κουρελιάρης. ('Ο υπογράφων αυτήν τήν κατάθεσι ήταν τότε 17 έτών).

Συνέχιζα νά άρνούμαι νά υπογράψω. Τότε ένας στρατιώτης έφερε έναν κουβά γεμάτο νερό. 'Ο άξιωματικός με διέταξε νά τόν σηκώσω στον άέρα και μου είπε ότι σέ περίπτωση πού θά έπεφτε έστω και μία σταγόνα νερό, οί στρατιώτες θά μ' έκαναν ό,τι ήθελαν. 'Αφησα νά πέση ό κουβάς αφού δέν είχα τήν δύναμι νά τόν κρατήσω.

'Αμέσως οί στρατιώται ήρθαν και με χτύπησαν με γροθιές και με τά κοντάκια των όπλων τους. Έπειτα άρχισαν νά με κλωτσούν. 'Ενας κουβάς κρύο νερό με συνέφερε. Μου είπαν πάλι νά υπογράψω, έγώ άρνήθηκα· συνέχισαν νά με κτυπούν. Αυτό έγινε πολλές φορές

κι έγώ συνέχιζα νά άρνούμαι.

Τότε ό άξιωματικός προσπάθησε νά με πείση νά υπογράψω, μιλώντας μου φιλικά για τήν οικογένειά μου, και τά νειάτα μου. Βλέποντας ότι συνέχιζα νά αντιστέκωμαι, με άφησαν ύστερα από δύο ώρες. Δυστυχώς ένας από τούς 7 συντρόφους μου δέν κράτησε μέχρι τέλους κι αναγκάσθηκε νά υπογράψη, με άπειλές και κτυπήματα, ότι υπήρξε φρουρός κάποιου στρατοπέδου, για τό όποιο δέν γνώριζε απολύτως τίποτε. Λίγο άργότερα καταδικάσθηκε σέ θάνατο και εκτελέσθηκε. Λεγόταν Χέρταγκς.

Ύστερα από πολλούς μήνες πού πέρασα σ' αυτό τό στρατόπεδο, με μετέφεραν σέ κάποιο άλλο, στήν 'Ολλανδία, όπου υπέμεινα τήν ίδια κακομεταχείρησι.

Α. Φόνς

«Έκανα αυτήν τήν ένορκη κατάθεσι στο 'Αννόβερο, στίς 6 'Ιανουαρίου 1951».

II

Ἡ τύχη τῶν Οὐκρανῶν καὶ Κροατῶν ἐθελοντῶν
πού συνθηκολόγησαν

Τὸν Μάρτιο 1945, οἱ γερμανικὲς δυνάμεις πού στάθμευαν στὴν Κρήτη, ὑπεχώρησαν μέσω τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου καὶ ἔφθασαν στὴν Γιουγκοσλαβία καὶ τὴν Βόρειο Κροατία. Ἐκεῖ βρῆκαν δύο μεραρχίες, ἐνσωματωμένες στὰ στρατεύματα τοῦ Ράιχ· ἦταν οἱ Κοζᾶκοι τοῦ στρατηγοῦ Πάνβιτς.

Οἱ Κοζᾶκοι εἶναι ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν Σλαύων, οἱ ὁποῖοι τὸν Η΄ αἰῶνα ἀντιστάθηκαν στίς ὀρδές τῶν Μογγόλων τοῦ Μπατού, ἐγγονοῦ τοῦ Τζένγκις Χάν. Ἀπὸ τότε, οἱ Κοζᾶκοι διετήρησαν ζωντανή μία πολεμικὴ παράδοσι γιὰ τὴν προστασία τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τους. Ἀφοῦ συμμετέσχαν στίς κοινωνικὲς διεκδικήσεις κατὰ τῆς Μεγάλης Ρωσίας τὸν ΙΖ΄ αἰῶνα, κατακτητὲς τοῦ Ἀστραχάν καὶ τῶν πεδιάδων τῶν Οὐραλίων, νικητὲς τοῦ Χάν Κουμούν τό 1598, ἔποικοι τῆς Σιβηρίας, μετὰ τῶν ἐδαφῶν τῆς Κριμαίας, τοῦ Κουμπάν καὶ τοῦ Τέρεκ, οἱ Κοζᾶκοι κατέληξαν νά ὑπηρετοῦν τὸν Τσάρο. Πολεμοχαρεῖς καὶ ἀπείθαρχοι εἶναι ὥστόσο καλοὶ φρουροὶ στὰ ἀσιατικὰ σύνορα. Ὄταν κατέρρευσε ἡ τσαρική αὐτοκρατορία, μάχονταν ἀμείλικτα κατὰ τῶν μπολσεβίκων. Πολλὲς χιλιάδες ἐκτελοῦνται, ἄλλοι πεθαίνουν ἀπὸ τίς στερήσεις. Γιὰ ἀντίποινα, μετὰ τό 1917, οἱ Μπολσεβίκοι σφάζουν ὀλόκληρες οἰκογένειες Κοζάκων καὶ καῖνε τὰ χωριά τους.

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἀναδρομὴ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νά ἐξηγηθῇ γιατί οἱ Κοζᾶκοι, ὅπως καὶ ἄλλες πολλὲς μειονότητες τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν, ὑποδέχθηκαν τοὺς Γερμανοὺς ὡς ἐλευθερωτὲς. Ἀπὸ τίς πρῶτες κιόλας συγκρούσεις, λιποτάκτησαν ἀπὸ τὸν Κόκκινο Στρατό κι ἐνσωματώθηκαν στὴν Βέρμαχτ. Γιὰ τὴν καλύτερη χρησιμοποίησι

Gegeben zu Berlin, den 29. April 1945, 4.00 Uhr.

Als Zeuge:
Dr. Josef Goebbels.
Martin Bormann
Karl Doenitz
Friedrich Keitel

Ὁ Μάρτιν Μπόρμαν (ἀριστερά), στενὸς συνεργάτης τοῦ Χίτλερ, κατέγραψε τίς τελευταῖες σκέψεις του Μαζί με τὸν Γκαϊμπελς, τὸν Μπούργκντορφ καὶ τὸν Κρέμψ ὑπῆρξαν οἱ μάρτυρες στὴν διαθήκη (πάνω) τοῦ Χίτλερ. Ὑπῆρξε ἐνάντιος τῶν σχεδίων τοῦ φόν Πάνβιτς γιὰ τὴν δημιουργία κοζακικοῦ στρατοῦ

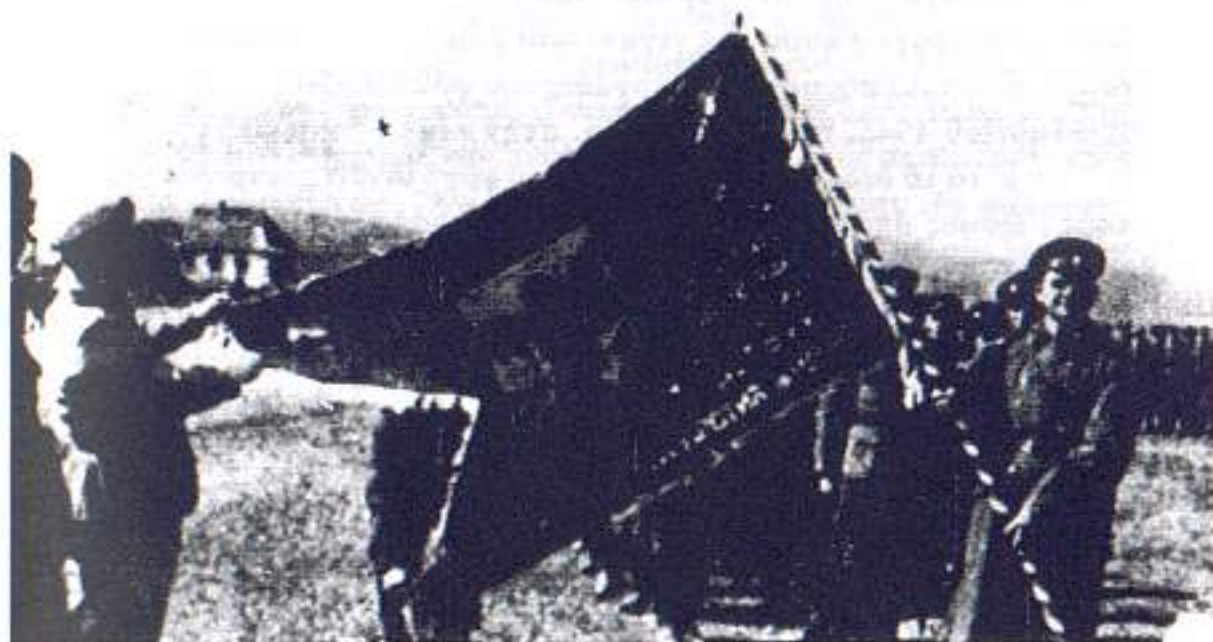
τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ὁ στρατηγὸς Χέλμουτ φόν Πάνβιτς δημιούργησε, τό 1943, τὰ πρῶτα τμήματα Κοζάκων τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ.

Ὁ στρατηγὸς φόν Πάνβιτς ἦταν ἓνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ ὁ ὁποῖος, ἔχοντας ἀποστρατευθεῖ τό 1920, εἶχε τὴν εὐκαιρία νά γνωρίσῃ τοὺς σλαβικοὺς λαοὺς. Ὁ ἴδιος εἶχε γεννηθεῖ στὰ παλαιὰ γερμανορωσικὰ σύνορα, στὴν περιοχὴ Μποτσάνοβιτς, ἀπὸ οἰκογένεια ἐγκατεστημένη γενεὲς ὀλόκληρες στὴν Ἄνω Σιλεσία. Μπροστὰ

Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ σε μία χαρακτηριστική φωτογραφία. Με τις ελλογίες του έγινε η παράδοση των Κοζάκων στους Ρώσους

σ' αυτό τό κύμα λιποτακτών σλαβικής καταγωγής, ο φόν Πάνβιτς είχε την ιδέα νά δημιουργήση ολόκληρα συντάγματα μόνο μέ Κοζάκους πού νά μάχωνται σέ ίση μοῖρα μέ τά γερμανικά στρατεύματα. Πολλές σημαντικές προσωπικότητες στό Βερολίνο, ὅπως ὁ Έριχ Κώχ καί ὁ Μάρτιν Μπόρμαν ἦταν ἀντίθετοι στά σχέδιά του, ὑπο-

Οἱ Κοζάκοι τοῦ Ντόν ὑπῆρξαν κατὰ τό μεγαλύτερο μέρος τους σύμμαχοι τῶν Γερμανῶν δημιουργῶντας πολλές ἐθελοντικές μονάδες. Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀπό μία ἀπό αὐτές τίς μονάδες

στηρίζοντας ἓναν καθαρά πανγερμανικό ἐπεκτατισμό πρὸς ἀνατολάς. Στίς 13 Ἰανουαρίου 1943, ἐξέθεσε τά σχέδιά του στόν ἴδιο τόν Χίτλερ καί στίς 21 Ἀπριλίου πῆρε τήν ἄδεια νά δημιουργήσῃ τήν πρώτη μεραρχία Κοζάκων. Κατά τήν ἀποψη τοῦ φόν Πάνβιτς, ἡ ἄδεια δόθηκε πολύ ἄργά.

Οἱ Κοζάκοι συμμετείχαν ἐπὶ δύο χρόνια σέ ὅλες τίς συγκρούσεις πού ἐγίναν στήν Βόρειο Κροατία, ἐκεῖ ὅπου εἶχε ἀποφασισθεῖ νά σταλοῦν. Ἀναγκάσθηκαν νά ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἄνδρες τοῦ Τίτο καί νά συγκρουσθοῦν σκληρά μέ τίς ὁμάδες τῶν Γιουγκοσλαύων παρτιζάνων.

Σιγά - σιγά ὅμως, ἡ κατάσταση στήν Κροατία ἐπιδεινώθηκε λόγω τῆς προελάσεως τῶν Συμμάχων στό δυτικό μέτωπο. Στήν Γιουγκοσλαβία, οἱ συνεχῶς αὐξανόμενες κινήσεις τῶν κομμουνιστῶν παρτιζάνων, ἡ ἐνίσχυσις τῶν θέσεών τους καί ἡ ἐδαφική προώθησίς τους, δυσκόλευαν ὀλοένα καί περισσότερο τήν θέσι τῶν Κοζάκων. Ἡ ξαφνική ἀποσκίρτησις τοῦ βασιλέως Μιχαήλ τῆς Ρουμανίας, στίς 23 Αὐγούστου 1944, καθὼς καί ἔπειτα ἐκείνης τοῦ ναυάρχου

Χόρτυ - επάρχου της Ούγγαρίας - τόν επόμενο μήνα, έκαναν τούς Ρώσους νά προχωρήσουν μέ γιγαντιαία βήματα. 'Η τελευταία επί-
 θεσις στην όποία συμμετείχαν μονάδες του φόν Πάνβιτς ήταν εκείνη
 του Μαρτίου 1945, στην Ούγγαρία, στην λίμνη Μπάλατον.

Μέ αυτά τά δεδομένα, οί Κοζάκοι του φόν Πάνβιτς, παραδόθηκαν
 στους Ρώσους από τούς 'Αγγλους, κατά παράβασι των ισχυουσών
 διεθνών συνθηκών.

Ο φόν Πάνβιτς πείσθηκε ότι τά στρατεύματά του θά έθεωρούντο
 τακτικά και ότι οί Κοζάκοι του θά είχαν μεταχείρησι αιχμαλώτων
 πολέμου. Οί αντικομμουνιστικές δηλώσεις των Συμμάχων, ιδίως
 των 'Αγγλων, τόν καθησύχασαν για την τύχη τους. Γι' αυτόν
 ακριβώς τόν λόγο, όταν όλα είχαν τελειώσει, προσπάθησε νά επιτύχη
 μία συμφωνία μέ τούς 'Αγγλους. 'Η πρωτοβουλία αυτή καθησύχασε
 τούς Κοζάκους οί όποιοι δέχθηκαν άδιαμαρτύρητα νά κλεισθούν
 πίσω από άγκαθοφόρα σύρματα, στην περιοχή 'Αλτόφεν - στην
 Αυστρία - όπου και τούς περιώρισαν.

Οί 'Αγγλοι είχαν υποσχεθεί μία καλή μεταχείρησι σέ άντάλ-
 λαγμα αυτής της συνθηκολογήσεως. Προσπαθώντας νά προσεται-
 ρισθούν τούς Κοζάκους εις βάρος των Γερμανών τούς ζήτησαν νά
 εκλέξουν έναν νέο Feldataman (άνώτατος άρχηγός των κοζακικών
 δυνάμεων). 'Αλλά παρά τίς προσδοκίες τους, στις 24 Μαΐου 1945,
 οί Κοζάκοι επανεξέλεξαν όμόφωνα τόν στρατηγό φόν Πάνβιτς σ'
 αυτήν την θέσι, πού παραδοσιακά κατείχε ο Τσάρος. Την επομένη
 αυτής της ψήφου, τά άλλα των Κοζάκων εκλάπησαν και οί οικο-
 νομίες των κοζακικών οικογενειών κατασχέθηκαν. Ένας από τούς
 πιο αγαπητούς τους άρχηγούς, ο γέροντας στρατηγός Σκουρνο,
 απήχθη από τούς 'Αγγλους στρατονόμους και όδηγήθηκε προς ά-
 γνωστη κατεύθυνσι.

Στις 27 Μαΐου, ένα βρεταννικό απόσπασμα έφθασε στο στρα-
 τόπεδο του Μούλν, όπου ο Πάνβιτς είχε εγκαταστήσει τό έπιτελείο
 του. Ο διοικητής της 46ης άγγλικής μεραρχίας του άνήγγειλε ότι
 επρόκειτο νά τόν μεταφέρουν άλλοι. Δύο ήμέρες άργότερα, κάλεσαν
 όλους τούς Κοζάκους άξιωματικούς στο Λίενς δήτην για νά συμμε-
 τάσχουν σέ μία αποφασιστική διάσκεψι μέ τούς εκπροσώπους της
 Μεγάλης Βρετανίας. Τούς διεβεβαίωσαν ότι θά πήγαιναν πράγματι

σ' αυτήν την διάσκεψι. Τούς ανακοινώθηκε έπίσημα ότι ή διάσκεψις
 θά γινόταν στο Βίλλαχ και θά επέστρεφαν τό βράδυ.

Μέ μερικούς δισταγμούς (προαισθανόμενος τί επρόκειτο νά
 συμβή, ένας Κοζάκος αυτοκτόνησε), 2201 Κοζάκοι άξιωματικοί
 άνέβηκαν στα φορτηγά, πού υποτίθεται ότι θά τούς μετέφεραν στον
 τόπο της διασκέψεως. 'Αγγλοι στρατιώτες συνώδευαν την φάλαγγα,
 αλλά μερικά χιλιόμετρα πιο κάτω, ή φάλαγγα χωρίσθηκε στα δύο,
 χωρίς νά τό αντιληφθούν οί περισσότεροι και κατευθύνθηκε στο
 στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Σπιτάλ, στον ποταμό Δράβα. Οί
 Κοζάκοι βρήκαν εκεί τόν στρατηγό Σκουρνο. Τούς άνήγγειλαν ότι
 την επομένη θά παρεδίδοντο στους Μπολσεβίκους, όπως προέβλεπε
 μία άγγλοσοβιετική συμφωνία. Την νύχτα, πολλοί Κοζάκοι προτί-
 μησαν νά αυτοκτονήσουν.

Την επομένη, συνοδεία 25 πολυβόλων και πολλών κανονιών,
 οί Κοζάκοι εγκατέλειψαν τό Σπιτάλ. Οί περισσότεροι από αυτούς
 διά της βίας άνέβηκαν στα φορτηγά. 23 προσπάθησαν νά διαφύγουν
 κατά την διαδρομή· 15 από αυτούς σκοτώθηκαν από τά πυρά των
 'Αγγλων φρουρών. Οί υπόλοιποι παραδόθηκαν στους Κόκκινους,
 πού τούς περίμεναν στο Γιούντενμπουργκ, στα όρια της Καρυνθίας.

Η ίδια τύχη επιφυλάχθηκε και στα άλλα κοζακικά στρατεύματα
 πού υπήρχαν στην περιοχή. Στις 28 Μαΐου όλοι οί στρατιώτες και
 τό προσωπικό του έπιτελείου του 15ου σώματος ίππικού, μεταφέρ-
 θηκαν έξω από τούς τομείς Βίτενσφελντ και Γκρίφφεν, στην Κα-
 ρυνθία. Οί 'Αγγλοι τούς διεβεβαίωσαν ότι επρόκειτο νά μεταφερθούν
 σ' ένα στρατόπεδο διαλογής, για νά πάρουν τά πιστοποιητικά της
 άπελευθερώσεώς τους. Στην πραγματικότητα όμως μεταφέρθηκαν
 μέ καμιόνια στο Γιούντενμπουργκ και εκεί παραδόθηκαν στους
 κομμουνιστές, χωρίς καθυστέρησι. Μόνο λίγες καχύποπτες μονάδες
 μπόρεσαν νά γλυτώσουν, όπως εκείνη του συνταγματάρχη Πρίντς
 τσου Σάλμ, παλαιού κρατουμένου του άγγλικού στρατοπέδου Μό-
 τερντορφ, καθώς και τά στελέχη του 6ου κοζακικού συντάγματος.

Το βράδυ της 28 Μαΐου λοιπόν, συνολικά 2.000 Κοζάκοι και
 750 Γερμανοί πού εύρίσκοντο στο Γιούντενμπουργκ, παραδόθηκαν
 από τούς Βρεττανούς στην σοβιετική NKVD. Μεταξύ αυτών ήταν
 και ο φόν Πάνβιτς, ο ύπασπιστής του, ο αντισυνταγματάρχης Κράους
 και ο ύπασπιστής του δεκανέας Μπέργκερ, οί όποιοι είχαν έν τώ

μεταξύ μεταφερθεί εκεί. Τό επόμενο πρωί, όλοι οί κρατούμενοι μεταφέρθηκαν, μέ βαγόνια ζώων, στην πόλι Γκράζ και εκεί κλείσθηκαν ανά 30 κατά κελλί μέσα στην φυλακή της πόλεως.

Μερικές μέρες αργότερα, οί κρατούμενοι συναντήθηκαν μέ τίς οίκογένειές τους, οί όποιες είχαν την αφέλεια νά πιστεύουν ότι δέν θά τίς πειράξουν, χωρίς νά φαντασθουν ποτέ ότι θά μπορούσαν όλοι τους νά συλληφθουν! Πράγματι τόν 'Οκτώβριο 1944, οί οίκογένειες τών Κοζάκων έθελοντών, στερημένες από πατρίδα λόγω της προελάσεως του Σοβιετικού Στρατού, είχαν ανασυνταχθεί στην Β. 'Ιταλία, όπου και σχημάτισαν μία κοινότητα 15.600 γερόντων, γυναικών και παιδιών, μέ επικεφαλής τόν 'Αταμάν Ντομάνωφ.

Μέ την πτώσι του μουσσολινικού καθεστώτος ή κοζακική αυτή κοινότητα απειλήθηκε από τούς 'Ιταλούς παρτιζάνους κομμουνιστές. Προσπάθησε νά αναδιπλωθι στα βόρεια, όχι όμως ανώδυνα, αφού στο μικρό χωριό 'Οβάρο για παράδειγμα, τό νοσοκομείο κάηκε από τούς παρτιζάνους, μέ αποτέλεσμα 20 τραυματισμένοι Κοζάκοι νά χάσουν την ζωή τους. Τελικά οί άνθρωποι αυτοί, εξαντλημένοι, έφθασαν στην Ζεμόν, όπου όμως, στις 4 Μαΐου, κατέφθασαν οί 'Αγγλοι και τούς ζήτησαν νά καταθέσουν τά όπλα τους, μέ αντάλλαγμα νά αναλάβουν την προστασία τους. Μέ τό ζόρι οί άνθρωποι αυτοί ανέχθηκαν την παρουσία των παρτιζάνων, πού τούς άρπαξαν, ότι πολύτιμο είχαν. Τούς έκλεισαν όλους στο στρατόπεδο της Στάν.

'Ο 'Αταμάν Ντομάνωφ στάλθηκε στο στρατόπεδο του Σπιτάλ, όπου ήσαν και οί Κοζάκοι του φόν Πάνβιτς, και έτέθησαν υπό την φύλαξι των 'Αγγλων. Όταν μαθεύθηκε στην Στάν ή μεταχείρισις πού επιφυλάχθηκε στους Κοζάκους, πολλά τηλεγραφήματα απέστάλησαν σε διάφορες διεθνείς προσωπικότητες. Όλα όμως παρακρατήθηκαν από τόν 'Αγγλο ταγματάρχη Νταϊνβις.

Στις 31 Μαΐου, διεκόπη ή παροχή νερού στο στρατόπεδο της Στάν και οί κρατούμενοι πληροφορήθηκαν για την επικείμενη μεταφορά τους. Συγκεντρώθηκαν στο κέντρο του στρατοπέδου και πιάσθηκαν μεταξύ τους σφικτά τραγουδώντας. Τότε οί 'Αγγλοι στρατιώτες ώρμησαν έναντίον τους και τούς κτύπησαν. Αυτόματα άνοιξαν πυρ στο έδαφος, σε τόσο κοντινή απόστασι ώστε μερικές γυναίκες τραυματίσθηκαν σοβαρά. Μία γυναίκα και τά παιδιά της,

πού ακολουθήθηκαν αργότερα από άλλους, έπescαν στον Δράβα. Πολλά τραίνα, πού κανονικά τά χρησιμοποιούσαν για μεταφορές ζώων, χρησιμοποιήθηκαν για τούς τραυματίες και τούς συντρόφους τους. Όλα τά τραίνα είχαν κατεύθυνσι προς τά ανατολικά...

'Ολοι λοιπόν οί Κοζάκοι, πού συνελήφθησαν από τούς 'Αγγλους, παραδόθηκαν στους Σοβιετικούς. Πολλοί σκοτώθηκαν από τούς Συμμάχους, άλλοι από τούς κομμουνιστές, μερικές φορές την ώρα της μεταφοράς. Μέ αυτόν τόν τρόπο πέθανε ό αντισυνταγματάρχης Κράους, ύπασπιστής του φόν Πάνβιτς.

'Από την Καρυνθία, όπου οί κοζακικές οίκογένειες της Στάν, οί αξιωματικοί του ΙΕ' σώματος ίππικού και τά συντάγματα του φόν Πάνβιτς παραδόθηκαν στους Ρώσους, ξεκίνησε ένα ατέλειωτο ταξίδι για την μεταφορά των Κοζάκων ως την Σιβηρία. Στις αρχές 'Ιουνίου 1945, μία μεγάλη πομπή ξεκίνησε για τά ανατολικά. Έναν μήνα αργότερα, οί Κοζάκοι ήταν ακόμη φυλακισμένοι στα βαγόνια. Διέσχισαν Βουδαπέστη, Μόσχα, Νοβοσιμπίρσκ και Σταλίνσκ, για νά φθάσουν τελικά στο λεκανοπέδιο Κουσνέσκ, στην περιοχή Κεμέροβο. Στο Κεμέρεβο τούς περίμενε ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Γερμανοί και Κοζάκοι κλείσθηκαν μαζί, αλλά λίγο αργότερα χωρίσθηκαν. Τούς χρησιμοποίησαν σε όρυχεια και λατομεία κοπής πέτρας, όπου πολλοί πέθαναν. Ένας από αυτούς, ό λοχαγός Μάχ, προσπάθησε νά αποδράσι. Τόν συνέλαβαν, τόν κατεδίκασαν δημοσία σε θάνατο και τόν πήραν από τό στρατόπεδο. Από τότε κανείς δέν άκουσε τίποτε γι' αυτόν.

'Ο στρατηγός φόν Πάνβιτς και οί κυριώτεροι αξιωματικοί του μεταφέρθηκαν από την φυλακή του Γκράφ σε διαφορετικά μέρη, έπειτα στην Μόσχα και τελικά κατέληξαν στην περίφημη φυλακή Λουμπιάνκα. 'Η δίκη τους άρχισε τό 1946, λίγο πριν την καταδίκη του στρατηγού Βλασώφ (του ρώσου στρατηγού πού τό 1942 προσχώρησε στον γερμανικό στρατό και ίδρυσε μία στρατιά για την άπελευθέρωσι της Ρωσίας).

'Η δίκη συνεχίσθηκε μέσα σε γενική άδιαφορία. Στις 16 'Ιανουαρίου 1947, τό σοβιετικό πρακτορείο ADN ανήγγειλε ότι ό στρατηγός Χέλμουτ φόν Πάνβ .., οί στρατηγοί Κρασνώφ κα Ντομανώφ, ό στρατηγός Κλύτς κα ό στρατηγός Σκούρνο, είχαν κατα-

‘Ο Ρώσος στρατηγός Βλασσώφ ο οποίος αρχικά ήταν αιχμάλωτος των Γερμανών, αντικομμουνιστής ο ίδιος συνεργάστηκε με τους Γερμανούς δημιουργώντας την Στρατιά Βλασσώφ. ‘Ο ίδιος και ο στρατός του παρεδόθησαν στους ‘Αγγλους πιστεύοντας για κάποια στιγμή ότι θα τους συμπεριφέροντο σαν αιχμαλώτους πολέμου. Οί ‘Αγγλοι όμως τους παρέδωσαν στους Ρώσους. Καί έτσι τόσο ο ίδιος όσο και ο στρατός του μετά από μιά δίκη που διεξήχθη μετά απ’ αυτήν των Κοζάκων εκτελέστηκαν μέχρις ενός. *‘Αριστερά: ο στρατηγός. Κάτω μία μονάδα της στρατιάς Βλασσώφ μπαίνει ως ελευθερωτής σ’ ένα ρωσικό χωριό*

δικασθεί σέ θάνατο καί εκτελεσθεί. Μερικοί από τούς συνεργάτες τους καταδικάστηκαν σέ καταναγκαστικά έργα. Στην Δύση κανείς δέν διαμαρτυρήθηκε.

‘Η μανία των Σοβιετικών κατά των Κοζάκων δέν εξηγείται από τά μίσση πού δημιουργούνται στά πεδία των μαχών. Οί Κοζάκοι πολέμησαν κατά των Ρώσων μόνο μία φορά, τά Χριστούγεννα 1944, στην Βόρειο Κροατία. Αυτό πού δέν μπορούσε νά άνεχθῇ ἡ Μόσχα ἦταν ὅτι Ρῶσοι προτίμησαν νά πολεμήσουν μέ τόν ἐχθρό, ὅτι οἱ Κοζάκοι, οἱ ἀπό αἰῶνες στυλοβάτες τῆς Ρωσίας, ἡ καλύτερή της ἄμυνα κατά τοῦ ἐχθροῦ, δημιούργησαν αὐτό πού ὁ Γιουγκοσλαῦος Μιχαήλ Μιχαήλωβ ἀπεκάλεσε «μοναδικό φαινόμενο στην ἱστορία τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ»...

Οἱ Κροᾶτες

Οἱ δραστηριότητες των Κοζάκων τοῦ Ράιχ συνδέθηκαν ἄρρηκτα μέ ἐκεῖνες των Κροατῶν ἐθνικιστῶν, ἀφοῦ πολέμησαν τόν περισσότερο καιρό στην Γιουγκοσλαβία. Αὐτό ἐξηγεῖ ἀκόμη καλύτερα τό μῖσος κατά των Κροατῶν, τό 1945.

Καθ’ ὅλη τήν διάρκεια τοῦ πολέμου, ἡ κατάσταση στην Κροατία ἦταν πολύπλοκη. Τό 1941, ὁ βασιλιάς τῆς Σερβίας ὠδήγησε τήν

10 4. 1941. ‘Ημέρα ἀνεξαρτησίας τῆς Κροατίας. Κροᾶτες καί Γερμανοί γιορτάζουν μαζί

Ἡ βοήθεια τῶν Ἀγγλων στὸν Τίτο ἦταν μία ἀπὸ τίς κυριώτερες αἰτίες τῆς ἐπιτυχίας του. Οἱ Κροᾶτες ἦταν τὰ θύματα αὐτῆς τῆς συνεργασίας. Πάνω: ὁ Τίτο, νικητής, ἐπιθεωρεῖ τὴν 1η Ταξιαρχία Παρτιζάνων στὸ Βίς τῆς Δαλματίας. Κάτω: ὁ Τίτο μετὰ τὸν Τσῶρτσιλ.

χώρα του στὸν παγκόσμιο πόλεμο, στὸ πλευρὸ τῶν συμμάχων. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ προκάλεσε τὴν ἄμεση ἀντίδρασι τῶν Κροατῶν, πού πάλευαν γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τὴν ὁποία τοὺς εἶχε στερήσει ἡ Συνθήκη

Στὴν ἀρχὴ τοῦ 1945, οἱ τελευταῖοι «Τσέτνικ» ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβία μετὰ κατεύθυνσι τὴν Ἰταλία γιὰ νὰ παραδοθοῦν στὸν Ἀγγλικὸ στρατό. Ὁ ἀρχηγός τους καὶ αὐτοὶ ἔχουν χάσει τὸ παιχνίδι. Ἐκ τῶν ὑστέρων μετὰ τὴν παρὰ τοὺς τοὺς θά παραδοθοῦν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους στὸν Τίτο. Ἀριστερὰ ὁ Μιχαήλοβιτς μετὰ τὸν βοηθό του Ντράγκα Βάσιτς.

τῶν Βερσαλλιῶν, ἐξομοιώνοντάς τους μετὰ τοὺς Σέρβους. Ἡ ἐχθρα μεταξύ Σέρβων καὶ Κροατῶν ἐξηγεῖ τὸν ἐνθουσιασμό μετὰ τὸν ὁποῖον ὑποδέχθηκαν τὰ γερμανικὰ στρατεύματα στὴν Κροατία. Ἡ ἐνεργὴ

συμμετοχή τους στον πόλεμο, επέτρεψε την δημιουργία ενός ανεξάρτητου κροατικού κράτους στο Άγκραμ, με επικεφαλής τον δόκτορα Άντε Πάβελιτς.

Εξ αιτίας της εθνικιστικής του δράσεως, ο δρ. Πάβελιτς, δικηγόρος στο Άγκραμ και αρχηγός της εθνικιστικής οργανώσεως Ουστάσι, είχε αναγκασθεί να καταφύγει στην Ιταλία στο διάστημα του μεσοπολέμου. Τό 1941 οι Κροάτες, που πάντοτε είχαν ζήσει αρμονικά με τους Γερμανούς της Μπάτσκα και του Μπανάτου, περίμεναν πολλά από την προέλασι του γερμανικού στρατού. Άλλά καθώς τίποτε σημαντικό δεν συνέβαινε, ο Πάβελιτς θεώρησε καλό να κηρύξει την ανεξαρτησία της Κροατίας, προσφέροντας συγχρόνως τό στέμμα σέ έναν Ιταλό πρίγκηπα, ο οποίος έγινε βασιλεύς της Κροατίας. Ο νεοφερμένος βασιλεύς δεν άρεσε στους Κροάτες, που λίγες συμπάθειες έτρεφαν για την Ιταλία, ενώ είδαν στό πρόσωπο του Ιταλού πρίγκηπος ένα δείγμα του Ιταλικού έπεκτατισμού στην Άδριατική. Δημιουργήθηκε τότε μία δυσαρέσκεια κατά του Πάβελιτς. Άκόμα και στους κόλπους των Ουστάσι, ο Πάβελιτς κατηγορήθηκε ότι τούς πρόδωσε.

Οί Γιουγκοσλαυοί παρτιζάνοι, μέ αρχηγό τόν Γιόζιπ Μπρόζ (τόν μετέπειτα στρατάρχη Τίτο) έκμεταλλεύθηκαν στό έπακρο αυτήν την κατάσταση. Μέ την έμπειρία του στην Μόσχα και στην Ισπανία, όπου πολέμησε στίς Διεθνείς Ταξιαρχίες, ο Τίτο όργάνωσε άνταρτοπόλεμο και ίδρυσε ένα κομιτάτο για την άπελευθέρωσι της Γιουγκοσλαυίας, υπό την διεύθυνσι ενός πολιτικού γραφείου του οποίου ανέλαβε την άρχηγία. Οί επιθέσεις, οί δολοφονίες και οί δολιοφθορές των παρτιζάνων του Τίτο περιέπλεξαν άκόμη περισσότερο την κατάσταση, ενώ οί άντεκδικήσεις των Ουστάσι κατέστρεψαν ό,τι είχε άπομείνει από την «γιουγκοσλαυική ένότητα». Η κακή προσαρμογή της Βέρμαχτ στίς μεθόδους του άνταρτοπολέμου και οί άκρότητες έκατέρωθεν επέτρεψαν στον Τίτο νά διευρύνη τό Κομιτάτο του, που συμπεριέλαβε και μή κομμουνιστές, άκόμη και πολλούς ιερείς, ενώ οί καθαροί μαρξιστές αναδιοργανώθηκαν στους κόλπους μιās «Προλεταριακής Ταξιαρχίας». Αυτή ή επίφασις οίκουμενικότητος βοήθησε τόν Τίτο νά άνεφοδιάζεται από την Μόσχα, ενώ συγχρόνως νά παίρνη όπλα - μερικές φορές και άξιωματικούς του Γενικού Έπιτελείου, μεταξύ των οποίων κάποτε και ο ίδιος ο

Ο δρ. Άντε Πάβελιτς (κάτω) διαβάζει την άνακήρυξι της ανεξαρτησίας της Κροατίας και την κήρυξι του κράτους των Ουστάσι. Αεξιά: γραμματόσημα του νέου κράτους.

Οί Κροάτες μέ ένθουσιασμό κατετάγησαν στίς «λεγεῶνες Ούστασι» γιά νά πολεμήσουν στό πλευρό τῶν Γερμανῶν στό Ἀνατολικό μέτωπο. Στήν φωτογραφία γραφεῖο στρατολογίας. Οί περισσότεροι ἀπ' αὐτούς πέθαναν ἀπό τίς κακουχίες, τά βασανιστήρια καί ἰδίως ἀπό τίς ἐκτελέσεις τους ἀπό τοὺς Ρώσους καί τοὺς Γιουγκουσλαῖους τοῦ Τίτο, μετά τήν λήξι τοῦ πολέμου, ὅταν οἱ Ἀγγλοι τοὺς παρέδωσαν ὅλους!

υἱός τοῦ Τσώρτσιλ, Ράντολφ - ἀπό τοὺς Ἀγγλους.

Τό 1945, οἱ 150.000 ἄνδρες, πού ἀποτελοῦσαν τόν Κροατικό Ἐθνικιστικό Στρατό, ἀναδιπλώθηκαν στήν περιοχή τῆς Καρυνθίας. Συνοδεύονταν ἀπό 60.000 γυναικόπαιδα καί γέροντες γερμανικῆς καταγωγῆς καί ἀπό μερικές μονάδες τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Ἡ κατάσταση ἦταν ἀπελπιστική γι' αὐτούς καί ἐπεχείρησαν νά διαπραγματευθοῦν τήν συνθηκολόγησί τους, προσπαθώντας νά θεωρηθοῦν αἰχμάλωτοι πολέμου.

Στίς 16 Μαΐου 1945, οἱ Κροᾶτες στρατηγοί Χέρεντσικ καί Πέτσνικαρ ὡδηγήθηκαν στόν πύργο τοῦ Μπλάιμπουργκ, γιά συνομιλίες μέ τήν Βρετανική Διοίκηση. Ὁ Χέρεντσικ ζήτησε νά μάθῃ τοὺς ὅρους τῆς συνθηκολογήσεως. Ἀκουσε τότε ἐκπληκτος

νά τοῦ λένε ὅτι οἱ Ἀγγλοι δέν εἶχαν καμία δικαιοδοσία καί ὅτι θά ἔπρεπε νά συννενοηθῇ μέ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τίτο, πού ἦταν κι αὐτοί παρόντες στό Μπλάιμπουργκ. Ὁ Χέρεντσικ ἀντελήφθη ὅτι δέν ἐπρόκειτο γιά κάποια στρατιωτική συνθηκολόγησι, ἀλλά γιά τήν ἄνευ ὄρων παράδοσι ὁλόκληρων οἰκογενειῶν στοὺς μπολσεβίκους, πρᾶγμα πού δέν μπορούσε νά συζητήσῃ μέ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς κομμουνιστικῆς ἀντιστάσεως. Ὁ Ἀγγλος στρατηγός στόν ὁποῖο ἀπευθύνθηκε, ἀρνήθηκε νά τόν ἀκούσῃ, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐνεργοῦσε βάσει τῶν διαταγῶν τοῦ στρατάρχη Ἀλεξάντερ καί δήλωσε ἀναρμοδιότητα νά ἀσχοληθῇ μέ ἓνα «πολιτικό ζήτημα»!

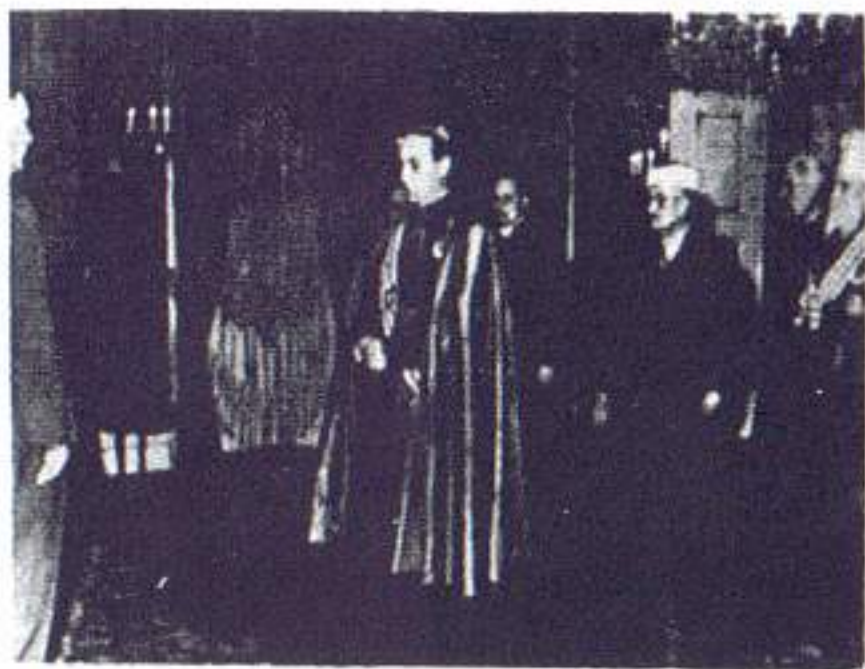
Στίς διαβουλεύσεις, οἱ παρτιζάνοι τοῦ Τίτο ζήτησαν ἄνευ ὄρων συνθηκολόγησι καί ἄμεση παράδοσι τῶν ὅπλων. Ἐρωτηθεῖς, ὁ Ἀγγλος στρατηγός ἐπιβεβαίωσε ὅτι οἱ μονάδες του θά βοηθοῦσαν ἐνεργά τοὺς παρτιζάνους καί μάλιστα τοὺς ρώτησε μήπως εἶχαν ἀνάγκη ἐπιπλέον ὀπλισμοῦ γιά νά ἀφοπλίσουν τοὺς Κροᾶτες.

Ὁ Χέρεντσικ καί ὁ Πέτσνικερ γνωστοποίησαν τήν ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς τους στά ἄλλα μέλη τοῦ κροατικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου. Τότε, ἄρκετοὶ στρατιῶτες προσπάθησαν νά δραπετεύσουν. Ὁ στρατηγός Χάσιτς διέφυγε μέ 8.000 ἄνδρες, ἀλλά λίγο ἄργότερα ἔπεσε σέ ἐνέδρα τῶν Ἀγγλῶν καί αὐτοκτόνησε. Ὁ Γερμανός στρατηγός Βάλτερ Ρόλφ προσπάθησε νά κινηθῇ μέ 10.000 στρατιῶτες καί 30.000 γυναικόπαιδα καί ἡλικιωμένους. Συνελήφθη ἀπό τόν Ἀγγλο ταγματάρχη Τζόνσον, πού ἀρνήθηκε νά χορηγήσῃ ἄσυλο σέ ὅσους τόν συνώδευαν.

Οἱ Κροᾶτες πού δέν μπόρεσαν νά διαφύγουν, ἀναγκάσθηκαν νά παραδοθοῦν στοὺς παρτιζάνους, ἀφοῦ οἱ Ἀγγλοι ἀρνήθηκαν νά τοὺς θεωρήσουν δικούς τους αἰχμαλώτους. Ἡ συνθηκολόγησις ὑπῆρξε ἡ ἀρχὴ ἀπίστευτων σφαγῶν. 50.000 Κροάτες σκοτώθηκαν στόν δρόμο γιά τό Μάριμπορ! Ὁλόκληρες φάλαγγες προσφύγων πολυβολήθηκαν καί τά πτώματά τους πετάχθηκαν στά ποτάμια. Σέ ἓνα ὁμαδικό τάφο στό Μάριμπορ τῆς Σλοβενίας, βρέθηκαν 4.000 νεκροί! 300 αἰχμάλωτοι ἐτάφησαν ὡς τόν λαιμό καί ἄργότερα ἀποκεφαλίσθηκαν μέ δρεπάνια, ἐνῶ 5.000 μικρά παιδιά ἐξοντώθηκαν μέ ἀέρια! Μόνο 10.000 Κροᾶτες γλύτωσαν τόν θάνατο, διότι εἶχαν τήν τύχη νά τοὺς ἀναλάβῃ ἓνας Σκωτσέζος διοικητής.

Γενικῶς, ὅποτε τύχαινε Κροᾶτες ἐθνικιστές νά συλληφθοῦν

Ο αρχιεπίσκοπος του Ζάγκρεμπ, Στέπινατς, σέ επίσημη συνάντησι (κάτω) με τον ηγέτη του Κροατικού κράτους δρ. Πάβελιτς. Ο αρχιεπίσκοπος προσπάθησε με κάθε τρόπο να αναγνωρισθῇ τό κράτος από τό Βατικανό. Μετά τήν επικράτησι του Τίτο ὁ Στέπινατς πέρασε ἀπό δίκη μέ τήν κατηγορία ὅτι «ἀνέχθηκε χωρίς ἀντίδρασι τίς μαζικές σφαγές Σέρβων ἀπό τοὺς Οὐστάσι». Καταδικασμένος σέ ισόβια δεσμά πέθανε στήν φυλακή. Ο Πάβελιτς διέφυγε στήν Ν Ἀμερική ὅπου πέθανε πρίν λίγα χρόνια.

ἀπό τοὺς Ἀγγλοὺς, οἱ τελευταῖοι τοὺς παρέδιδαν στοὺς παρτιζάνους πού τοὺς ἐκτελοῦσαν ἀμέσως, χωρίς δίκη. Ἀξίζει νά σημειωθῇ ὅτι πολλοί ἀπό τά θύματα ἀνῆκαν στοὺς “Τσέτνικς” τοῦ στρατάρχη Μιχαήλοβιτς. Οἱ “Τσέτνικς” ἦταν ἀντάρτες πού πολέμησαν κατὰ τῶν Γερμανῶν, ἀλλά εἶχαν τό “ἐλάττωμα” νά εἶναι ἀντικομμουνιστές! Τό 1943, οἱ Ἀγγλοὶ ἔπαψαν νά ὑποστηρίζουν τοὺς “Τσέτνικς” καί μία ἀμερικανική ἀποστολή, ἡ ὁποία τοὺς βοηθοῦσε, ἔπαυσε καί αὐτή τήν βοήθεια τόν Ὀκτώβριο 1944, ὑπό τήν πίεσι τοῦ Τίτο. Μπροστά στήν αὐξανόμενη κομμουνιστική ἐπιρροή καί τό ὄργιο τῶν ὠμοτήτων πού ἀκολούθησαν, οἱ “Τσέτνικς” ἀναγκάσθηκαν νά ἔρθουν σέ συνεννόησι μέ τοὺς Κοζάκους τοῦ φόν Πάνβιτς. Ἡ συνεργασία αὐτή, ἂν καί περιορισμένη, τοὺς ἐξωμοίωσε μέ τοὺς Οὐστάσι, στά μάτια τῶν παρτιζάνων.

Συνολικά 280.000 Κροᾶτες δολοφονήθηκαν μέσα σέ λίγες ἡμέρες ἀπό τοὺς ἄνδρες τοῦ Τίτο. Ἐνα ὑπόμνημα στάλθηκε τότε στόν Ἐρυθρό Σταυρό, χωρίς ὅμως νά ἀπαντηθῇ ποτέ...

Φαμπρίς Λαρός

(Τά περισσότερα στοιχεῖα πού ἀναφέρονται στοὺς Κοζάκους καί τοὺς Κροᾶτες προέρχονται ἀπό τό ἔργο τοῦ Ἐριχ Κέρν «Οἱ Κοζᾶκοι τοῦ Χίτλερ», ἐκδόσεις Action).

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

I

΄Ομαδικές ΄Εκτελέσεις αίχμαλώτων πολέμου (΄Αριέζ Γαλλίας)

΄Ενας ανταποκριτής της επιθεωρήσεως «Ντοκουμέντα», στην Τουλούζη, έστειλε ένα γράμμα με ήμερομηνία 15 Ιανουαρίου 1951, απ' όπου και δημοσιεύεται τό ακόλουθο απόσπασμα:

«Στίς 20 Αυγούστου 1944, στην Φουά (΄Αριέζ), 57 Γερμανοί στρατιώτες αρνήθηκαν νά ακολουθήσουν τίς γερμανικές φάλαγγες πού υποχωρούσαν πρός τά ανατολικά. Σέ κάποια στιγμή θέλοντας νά περισώσουν τήν τιμή τών όπλων τους προβάλλοντας κάποια σκιώδη αντίστασι, ώχυρώθηκαν σέ ένα σχολείο. Παραδόθηκαν όμως χωρίς νά πολεμήσουν στίς λεγόμενες «Γαλλικές Δυνάμεις ΄Εσωτερικού» (F.F.I.). ΄Επρόκειτο γιά άνδρες πού δέν είχαν καμμία σχέση μέ τήν Γκεστάπο καί πού προτιμούσαν νά παραδοθοῦν παρά νά πολεμήσουν κάπου άλλοῦ. Χωρίς ἔστω κάποια στοιχειώδη ανάκρισι, τούς φόρτωσαν σέ δύο καμιόνια, τούς μετέφεραν σέ ένα λατομείο, δύο χιλιόμετρα από τήν Φουά, όπου καί τούς ἔξετέλεσαν. Ο μοναδικός ἄξιωματικός τους ὠδηγήθηκε μέ κτυπήματα καί χλευασμούς, μέσα από τούς δρόμους τῆς πόλεως καί ἀπαγχονίσθηκε ἀπέναντι ἀπό τό δημαρχεῖο. Όλη ἡ περιοχή μπορεῖ νά τό βεβαιώσει αὐτό».

΄Ενας Γερμανός συνεργάτης μᾶς μεταδίδει ἐξάλλου:

«Τήν νύκτα τῆς 20 πρός 21 Ἀπριλίου 1945, ὑπῆρξα μάρτυρας ενός μοναδικοῦ ἐγκλήματος πολέμου. Τῆς σφαγῆς μιᾶς ὁμάδας στρατιωτῶν τῆς μεραρχίας «Γκότς φόν Μπερλίχινγκεν» τῶν SS, πού εἶχαν παραδοθεῖ στίς ἐμπροσθοφυλακές τοῦ στρατηγοῦ Πάττον

Γεώργιος Σμίθ Πάττον ο νεώτερος, ο εκκεντρικός Ἀμερικανός στρατηγός ἤφρασε ὅτι «πολεμήσαμε λάθος ἐχθρό» ἀποδίδεται σ' αὐτόν Τραυματίας ἀπό ριπή πολυβόλου στόν Α' Παγκόσμιο πόλεμο σημείωσε στόν Β' Παγκόσμιο ἐντυπωσιακές ἐπιτυχίες στήν Καζαμπλάνκα, Τυνησία καί Σικελία Ἐπικεφαλῆς τῆς 3ης μηχανοκίνητης στρατιᾶς κατέλαβε τό Μέτς Ἐπειτα, μέ τήν 7η στρατιά προήλασε στό Σάαρ, Βόρεια Ἰταλία, Αὐστρία καί Τσεχοσλοβακία Οἱ ἄνδρες του κατηγορήθηκαν γιά ὁμότητες κατά τίς προελάσεις Πέθανε τό 1945 μετά τό τέλος τοῦ πολέμου ἀπό αὐτοκινητικό δυστύχημα (:)

καί πού θά ἔπρεπε κανονικά νά θεωρηθοῦν αἰχμάλωτοι πολέμου.

Τά γεγονότα αὐτά μποροῦν εὐκολά νά ἐπιβεβαιωθοῦν ἀπό τίς κοινοτικές ἀρχές καί ἀπό τόν πληθυσμό τῆς περιοχῆς. Ἡ σφαγή ἐγινε σ' ένα δημόσιο κῆπο, στόν δρόμο ἀπό τήν Νυρεμβέργη πρός Μπάμπεργκ, λίγο πρίν ἀπό τό χωριό Χέρολντσμπεργκ.

Ἀπό τίς 5 π.μ. πήραμε θέσεις στά τελευταῖα σπίτια τοῦ χωριοῦ Χέρολντσμπεργκ. Ἡ Νυρεμβέργη ἦταν σχεδόν περικυκλωμένη

Στις 14 'Οκτωβρίου 1945 ο Πιέρ Λαβάλ, πρωθυπουργός της κυβερνήσεως του Βισύ, προσπαθεί νά αυτοκτονήσει μέσα στο κελλί του στίς φυλακές της Φρέν. Λίγες ημέρες νωρίτερα είχε καταδικασθεί σέ θάνατο. Βρίσκουν δίπλα του ένα γράμμα του που αποτεινόταν στους δικηγόρους του, όπου γράφει «'Αρνούμαι νά πεθάνω από γαλλικές σφαίρες. Δέν θέλω νά φτιάξω στρατιώτες συνυπεύθυνους ενός δικαστικού εγκλήματος. Πεθαίνω έχοντας αγαπήσει πολύ την πατρίδα μου. 'Η τελευταία σκέψις μου είναι γιά την Γαλλία». Οί ιατροί του κάνουν μία πλύσι στομάχου καί τόν συνεφέρουν γιά νά τόν οδηγήσουν στό τόπο της εκτελέσεως. Τουφεκίζεται τό ίδιο μεσημέρι πίσω από τούς τοίχους της φυλακής. Πάνω, ο Λαβάλ στην διάρκεια της δίκης του. 'Αριστερά, ο Χίτλερ κάτω από τόν πύργο του 'Αϊφελ μετά την κατάληψι του Παρισιού.

Βασισμένα στην πίστι ότι αποτελούν μία άριστοκρατία φυλετική, πολιτική καί στρατιωτική, τά Γερμανικά Waffen - SS, υποχρεώθηκαν από την άρχή του πολέμου, λόγω των μεγάλων απωλειών, νά ανοίξουν τίς πύλες γιά την είσοδή σ' αυτά νέων από διαφορετικά έθνη, εθνότητες καί θρησκείες. Ξεκινώντας από τούς Φινλανδούς, Δανούς, Νορβηγούς, Φλαμανδούς, Βαλλώνους καί Γάλλους, διεθνοποιούνται περισσότερο μέ την είσοδή 20 000 Ούγγρων, 60 000 Ρουμάνων καί 40 000 Γιουγκοσλαύων. Παρακάμπτοντας άργότερα την θεωρία των «υπό - ανθρώπων» δέχονται Ούκρανούς, Ρώσους, Τατάρους, Τουρκμένιους, Κιρκέζιους, Ούζμπέκιους, 'Αρμένιους, Γεωργιανούς καί 'Ινδούς. 400 000 απ' αυτούς σκοτώθηκαν κατά την διάρκεια του πολέμου. Οί διώξεις κατ' αυτών συνεχίσθηκαν μέ άγριότητα καί μετά τόν πόλεμο. Πάνω: 'Ολλανδοί Waffen - SS την ημέρα της όρκομωσίας τους. 'Αριστερά: Βόσνιοι SS της μεραρχίας «Χαντζάρ» διαβάζουν τό «'Ισλάμ καί 'Εβραϊσμός».

καί δέν είχαμε παρά μόνο μία ομάδα όπισθοφυλακῆς γιά νά καθυστερήσῃ τόν ἐχθρό καί νά διευκολύνῃ τήν μεραρχία νά συμπτυχθῇ στήν πόλι. Μετά ἀπό ἕναν ἄγριο βομβαρδισμό πυροβολικοῦ, ἀντιμετωπίσαμε τοὺς Ἀμερικανούς γύρω στό ἀπόγευμα. Αὐτοί ἦταν, ὅπως κατάλαβα ἀργότερα, ἡ ἐμπροσθοφυλακή τοῦ Πάττον, ἕνας συντριπτικά ἀνώτερος ἀντίπαλος, ὑποστηριζόμενος ἀπό πολλά τεθωρακισμένα.

Χάρις στίς ὑπέρμετρες προφυλάξεις τῶν Ἀμερικανῶν καί τόν φόβο τῶν ἀρμάτων τους γιά τά δικά μας «Πάντζερφαουστ», μπορέσαμε νά κρατήσωμε ἕως τίς 8 τό βράδυ μέ μία δύναμι πού κανονικά θά ἔπρεπε νά εἶχε ὑποκύψει μετά ἀπό μισή ὥρα μάχης. Συντετριμμένοι ἀπό τήν δύναμι πυρός τῶν ἀντιπάλων μας, χωρίς ὅπλα κατά τῶν τεθωρακισμένων τους, ὀπισθοχωρήσαμε καί προσπαθήσαμε νά σωθοῦμε μέσα ἀπό τά σπίτια καί τοὺς κήπους, ἔχοντας ὡς μόνο καθοδηγητικό ὁρόσημο τίς φλόγες τῆς Νυρεμβέργης. Ἀπό ἕνα μυστηριῶδες ἔνστικτο, ἐνῶ ὑποχωρούσαμε, οἱ σύντροφοί μου μαζεύθηκαν γύρω μου. Δυστυχῶς μέσα στοὺς περιφραγμένους κήπους χάσαμε τόν προσανατολισμό μας καί καταλήξαμε σ' ἕνα δημόσιο κήπο κοντά στήν ἐθνική ὁδό. Οἱ μηχανοκίνητοι ὅμως Ἀμερικανοί εἶχαν φθάσει πρὶν ἀπό μᾶς σ' αὐτόν τόν δρόμο· πέσαμε λοιπόν πάνω σέ ἕνα τεθωρακισμένο, πού συνοδευόταν ἀπό πεζικό· μᾶς ὑποδέχθηκαν μέ σφοδρά πυρά. Μέσα σ' αὐτήν τήν κόλασι πυρός καί σιδήρου, οἱ περισσότεροι σύντροφοί μου ἔπεσαν. Ἐγὼ εἶχα τραυματισθεῖ καί δέν ἄκουσα παρά μόνο τά βήματα τῶν στρατιωτῶν νά μέ πλησιάζουν.

Ξαπλωμένος κατάχαμα εἶχα τήν ἐμπνευσι νά ξηλώσω ἀπό τά πέτα τά σήματα τῶν SS. Ὁ πρῶτος Ἀμερικανός στρατιώτης μοῦ ἔριξε μια κλωτσιά καί, ἱκανοποιημένος ἀπό τήν ἀκίνησί μου, ἔσκυψε νά πάρῃ το ρολόι μου· δέν μοῦ ἔμενε παρά νά σηκωθῶ, νά βάλω τά χέρια μου πάνω ἀπό τό κεφάλι καί νά περιμένω τήν συνέχεια τῶν γεγονότων.

Ἀμέσως, οἱ Ἀμερικανοί μέ πλησίασαν περίεργοι, μέ προτεταμένα τά ὅπλα καί ἄρχισαν νά ξηλώνουν τά διακριτικά μου γιά ἐνθύμιο. Οἱ ἐπιζῶντες σύντροφοί μου σηκώθηκαν καί αὐτοί ἀλλά δέν εἶχαν τήν πρόνοια νά ξηλώσουν τά σήματα τῶν SS. Οἱ Ἀμερικανοί τοὺς μάζεψαν στήν ἄκρη τοῦ δρόμου καί ἐκεῖ τοὺς ἐξετέ-

λεσαν, πυροβολώντας μέ σύντομες ριπές ἐξ ἐπαφῆς.

Μετά ἀπό αὐτήν τήν συνοπτική διαδικασία, ἦρθαν ὅλοι κοντά μου καί γρήγορα παρατήρησαν ὅτι εἶχα τόν αἰτό στό ἀριστερό μου χέρι (ὁ αἰτός στοὺς SS ἦταν στό ἀριστερό χέρι, ἐνῶ στήν Βέρμαχτ στήν ἀριστερή τσέπη)· ἄρχισαν νά μέ κτυποῦν μέ τά ὅπλα τους, ἂν καί ἤμουν τραυματίας. Κατάφερα νά γλυτώσω χάρις στά λίγα ἀγγλικά πού ἤξερα, λέγοντας ὅτι δέν εἶμαι Γερμανός καί ζητώντας νά μιλήσω μ' ἕναν ἀξιωματικό. Στήν συνέχεια, ὑπέμεινα τήν μοίρα τῶν αἰχμαλώτων πολέμου, μέ τά χέρια ψηλά, μέ ἕναν ἀριθμό γύρω ἀπό τόν λαιμό μου καί τήν βεβαιότητα ὅτι δέν θά μέ σκότωναν χωρίς δίκη.

Δολοφονίες αἰχμαλώτων στήν Γαλλία

«Ὡς ὑπαξιωματικός καί ὑπεύθυνος τηλεπικοινωνιῶν, ἀνῆκα στό 466 τμήμα μιᾶς μονάδας διαβιβάσεως. Κατά τήν ὑποχώρησι ἀπό τήν Γαλλία, ἡ μονάδα μου τοποθετήθηκε στήν ἐπιχειρησιακή εὐθύνη τοῦ συνταγματάρχη Κράμπμαν, στήν Σατιγιόν. Στίς 10 Σεπτεμβρίου 1944, ἡ ομάδα μου αἰχμαλωτίσθηκε ἀπό παρτιζάνους, φυλακίσθηκε προσωρινῶς σ' ἕνα στρατόπεδο αἰχμαλώτων στό ἀεροδρόμιο τῆς Σατιγιόν, κι ἔπειτα, γιά δύο ἐβδομάδες, στίς παλιές ἀποθήκες τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, στίς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα. Ἐπικεφαλῆς τῶν παρτιζάνων ἦταν κάποιος Μπαρράς ἢ Μπαρρές ἀπό τήν Σατιγιόν, κατασκευαστής οἰνοπνεύματος ἢ ζυθοποιός, πού ὀνόμαζε τόν ἑαυτό του συνταγματάρχη. Στίς 18 Σεπτεμβρίου, μέ διαταγή του καί παρουσία του, 55 αἰχμάλωτοι (μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ συνταγματάρχης Κράμπμαν βαρειά τραυματισμένος, δύο λοχαγοί, ἕνας ὑπολοχαγός, ἕνας ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς, ἕνας ὑπαξιωματικός τοῦ ἐπιτελείου κι ἕνας ἀνθυπασπιστής) ξεχωρίσθηκαν ἀπό τοὺς ὑπόλοιπους, μέ τήν δικαιολογία ὅτι θά ὀδηγήθουν σέ ἄλλο στρατόπεδο. Δύο ἐβδομάδες ἀργότερα, ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ Ἀσνιερέι μοῦ εἶπε ὅτι 50 Γερμανοί ἐκτελέσθηκαν στήν κωμόπολι Σατιγιόν. Αὐτό ἐπιβεβαιώθηκε ἀργότερα ἀπό συντρόφους πού εἶχαν μείνει στό στρατόπεδο. Ἐνας ἀπό τοὺς δολοφονημένους ἀξιωματικούς εἶχε ὑποχρεωθεῖ νά παρακολουθήσῃ τήν ἐκτέλεσι ἑνός συναδέλφου του, ὁ ὁποῖος εἶχε δρα-

πετεύσει αλλά είχε συλληφθεί. Στην Σατιγιόν έγιναν πολλές μεμονωμένες εκτελέσεις Γερμανών αιχμαλώτων, χωρίς δίκη».

(¹ Αναφορά του ύπαξιωματικού Ρούντολφ Κράχνερ, από τό βιβλίο του Έριχ Κέρν «Έγκλήματα κατά του γερμανικού λαού»)

Πρός τόν Διοικητή της Γαλλικής Ζώνης Κατοχής της Γερμανίας

Νυρεμβέργη 28 ¹Οκτωβρίου 1948

Στρατηγέ μου,

¹Υπερασπίζω την υπόθεσι της κυρίας Η., χήρας του Ιατρού Έγκλοφ, όδός Μέντελσον, αριθμός 92, Στουτγάρδη - Σίλενμπρουχ. Σας παρακαλώ, στρατηγέ μου, να μου επιτρέψετε να σας εκθέσω τό ακόλουθο αίτημα της πελάτιδός μου:

1) Η κυρία Η. Έγκλοφ ήταν σύζυγος του όρθοπεδικού δόκτορα Έγκλοφ, ό όποιος είχε γεννηθεί στην Νυρεμβέργη, στις 27 Ιανουαρίου 1885 και έξασκουσε τό επάγγελμά του στην Στουτγάρδη, από τό 1913.

2) Στις 26 Αυγούστου 1939, ό δόκτωρ Έγκλοφ κλήθηκε να υπηρετήσει ως αξιωματικός του ύγειονομικού και απολύθηκε τό φθινόπωρο 1940. Κλήθηκε και πάλι να υπηρετήσει τόν Μάρτιο 1941. Τόν Αυγούστο 1941, ό δρ. Έγκλοφ έγινε αρχίατρος του στρατιωτικού νοσοκομείου του Ρέτλινγκεν και κατείχε αυτήν την θέση έως τόν θάνατό του (24 ¹Απριλίου 1945). Στο τέλος, είχε τόν βαθμό του πρώτου χειρουργού έν έκστρατεία (Oberfeldarzt) πού ίσοδυναμεί μέ έκείνον του αντισυνταγματάρχη (Oberstleutnant).

3) Στις 23 ¹Απριλίου 1945, ό δρ. Έγκλοφ συνελήφθη στό Ρέτλινγκεν και τό απόγευμα της επομένης εκτελέσθηκε στά περίχωρα από έναν ούλαμό του γαλλικού στρατού. Κατά την σύλληψί του ό δρ. Έγκλοφ φορούσε την στολή της Βέρμαχτ μέ τό σήμα του Έρυθρού Σταυρού.

Τήν ίδια μέρα στό Ρετλίνγκεν τοιχοκολλήθηκε ή ακόλουθη ανακοίνωσις της Στρατιωτικής Διοικήσεως της Α' Γαλλικής Στρατιάς.

«Α' Γαλλική Στρατιά

Στρατιωτική Διοίκησης

¹Ανακοίνωσις προς τόν πληθυσμό

Τήν νύχτα της 22 προς 23 ¹Απριλίου, στό Ρέτλινγκεν, έγινε απόπειρα έναντίον ενός Γάλλου στρατιώτου.

Οί υπεύθυνοι εκτελέσθηκαν. Πρόστιμο 200.000.μάρκων επέβληθη στην πόλι. Η απαγόρευσις της κυκλοφορίας ισχύει από τις 18 έως τις 9 π.μ.

¹Ο Διοικητής της Στρατιάς»

Ο δρ Έγκλοφ δέν είχε καμμία σχέση με την κατονομαζόμενη απόφασι. Εκτελέσθηκε χωρίς καμμία διαδικασία και χωρίς να έχη την δυνατότητα να υπερασπίση τόν έαυτό του.

Γιά τό γεγονός αυτό, έχει ήδη γίνει μία έρευνα από αξιωματικούς της Γαλλικής Ζώνης Κατοχής. Σας παρακαλούμε να μάς κοινοποιήσετε τις εκθέσεις και τά αποτελέσματα αυτής της έρευνας.

Είμαι της γνώμης ότι κατά παράβασι των διαταγών της ¹Ανωτάτης Διοικήσεως της Α' Στρατιάς, μέτρα ελήφθησαν από κατώτερες στρατιωτικές αρχές.

Σας παρακαλούμε, στρατηγέ μου, να εξετάσετε την περίπτωση και να μάς κοινοποιήσετε την απόφασί σας επί του θέματος.

¹Υπογραφή: Ντ. Βάισγκερμπερ

Τό στρατόπεδο του Έστιβώ

¹Υπάρχει ένα στρατόπεδο, πού, από την απελευθέρωσι, προσπάθησαν να τό κρατήσουν στην σιωπή. Είναι τό στρατόπεδο του Έστιβώ.

Όπως φαίνεται από την όνομασία του, τό στρατόπεδο αυτό δέν ήταν ούτε στην ΕΣΣΔ, ούτε στην Γερμανία, αλλά στην Γαλλία!

¹Από τόν καιρό της απελευθερώσεως, είχε δημιουργηθεί ένα στρατόπεδο κοντά στό Σαίν - Ρεμύ, για την φυλάκισι όλων εκείνων πού δίκαια ή άδικα, κατηγορήθηκαν σαν συνεργάτες του έχθρου. Σύντομα μαζεύτηκαν στό Έστιβώ πολλές εκατοντάδες κρατουμένων, οί όποιοι είχαν συλληφθεί παράνομα και πολλές φορές μάλιστα χωρίς συγκεκριμένη αίτία. Μέ κτηνώδεις φρουρούς όπλισμένους

Για πολλά πάρα πολλά χρόνια αυτή η φωτογραφία παρουσιαζόταν σαν μία άποψις του Βέλ Ντίβ μετά τις συλλήψεις Έβραίων τό 1942. Πραγματικά πρόκειται για τό Βέλ Ντίβ αλλά για δύο χρόνια αργότερα. Καί οί συλληφθέντες είναι οί «συνεργάτες» τών Γερμανών τής περιοχής τών Παρισίων...

μέχρι τά δόντια μέ χειροβομβίδες καί αυτόματα, οί κρατούμενοι δέν ἄργησαν νά καταλάβουν ότι μερικοί Γάλλοι δέν είχαν τίποτε νά ζηλέψουν από τήν Γκεστάπο ή τήν Γκεπεού.

Οί γυναῖκες ήταν εκείνες πού πρώτες χρησιμοποιήθηκαν για τή διασκέδασι τών ἀπάνθρωπων φρουρῶν. Ὄταν αὐτοί ἐκόρεσαν τά πάθη τους, ἄρχισαν νά τίς ὑποβάλλουν στά χειρότερα βασανιστήρια. Μία ἀπό αὐτές, κάτοικος τοῦ Σαίν - Ρεμύ, ἀφοῦ πρῶτα ἀκρωτηριάσθηκε, πέθανε μέ τόν ἀκόλουθο τρόπο: τήν ἔσυραν στήν μέση τοῦ στρατοπέδου, τήν φούσκωσαν μέ πεπιεσμένο ἀέρα ἕως ὅτου πεθάνη, μέ κατεστραμμένα ἐντόσθια, μέσα σέ ἀφόρητους πόνους.

Δυστυχῶς δέν ὑπῆρξε τό μόνο θῦμα αὐτῶν τών κτηνῶν πού, βρίσκοντας τό «παιχνίδι» διασκεδαστικό, συνέχισαν μέ ἄλλες γυναῖκες.

Στήν συνέχεια, τά πτώματα ἐτάφησαν στούς ἀγρούς, μέσα σέ τάφους πού οί ἴδιοι οί κρατούμενοι ἔσκαψαν, μάρτυρες αὐτῶν τών φρικαλεοτήτων...

Ἀλλά οί δῆμιοι δέν ἀρκέσθηκαν μόνο στό νά δολοφονοῦν ἐνεργοῦσαν σαδιστικά ὑποχρεώνοντας τά θύματά τους νά συμμετάσχουν σέ προκαταρτικές «διασκεδάσεις» σάν κι αὐτήν:

Οί φρουροί σχημάτιζαν ἕναν κύκλο, στό ἐσωτερικό τοῦ ὁποίου

ἔβαζαν 6 περίπου κρατουμένους. Τούς ἀνάγκαζαν νά σκάψουν γρήγορα τόν τάφο τους, ἀπειλώντας τους μέ λόγχεις. Ὄταν ἡ τρύπα τούς φαινόταν ἄρκετά μεγάλη, τούς ἔβαζαν μέσα καί στήν συνέχεια τούς ποδοπατοῦσαν, χορεύοντας καί φωνάζοντας ἐπί ὥρες...

Ὄταν τό θέαμα εἶχε διαρκέσει ἄρκετά καί εἶχαν κουραστεῖ, οί κρατούμενοι στήνόντουσαν ὄρθιοι καί ἐξετελοῦντο.

(«Paroles Françaises» 27 Μαρτίου 1947)

II ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

Ἀπόσπασμα από τό βιβλίο «Advance to Barbarism», (Βῆμα πρὸς τὴν βαρβαρότητα), ἀνώνυμου δικαστικοῦ συγγραφέως, ἐκδόσεως Thomson καί Smith, Λονδῖνο 1948

Τὸν Ἀπρίλιο 1944, ὅταν ἡ Λουτβάφφε εἶχε παραλύσει ἀπὸ τὴν ἔλλειψι πετρελαίου καὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου πλησίαζε, οἱ αὐστηρές ὁδηγίες γιὰ σιωπὴ πάνω σέ ὅλα τὰ γεγονότα (πού μόλις ἀνέφερα) ἀναιρέθηκαν γιὰ τὸν Τζ. Μ. Σπέιτ τέως διευθυντὴ τοῦ Ὑπουργείου Ἀεροπορίας, στὸν ὁποῖο δόθηκε ἡ ἄδεια νά ἐκδώσῃ ἓνα βιβλίο μέ τίτλο «Bombing Vindicated» (ἐκδίκησις τῶν βομβαρδισμῶν). Μέ αὐτό τό βιβλίο οἱ ἀπλοῖ ἄνθρωποι ἔμαθαν γιὰ πρώτη φορά ὅτι ὁ κύριος αὐτός εἶχε πάρει μία ἡρωϊκὴ ἀπόφασι στίς 11 Μαΐου 1940. Βέβαια κανεῖς ἀπὸ αὐτούς τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους δέν θυμᾶται νά ἔχῃ πάρει ποτέ ὁ ἴδιος καμία ἀπόφασι - εἴτε ἡρωϊκὴ εἴτε ὄχι - εἰδικώτερα ἐκείνη τὴν ἡμέρα: στήν πραγματικότητα δέν θυμόνταν νά ἔχῃ πάρει ποτέ καμμία ἀπόφασι, διότι σέ μία σωστή δημοκρατία οἱ ἀποφάσεις δέν λαμβάνονται ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους, ὅπως αὐτοί, ἀλλά ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς οἰκονομικοὺς κύκλους, τοὺς μεγιστάνες τοῦ τύπου, τό κατεστημένο καί, ἂν τύχῃ, ἀπὸ τὰ μέλη τῆς κυβερνήσεως τῆς Α.Μ. Ἐτσι οἱ ἀπλοῖ ἄνθρωποι ἔμειναν ἀμήχανοι.

Ὁ κύριος Σπέιτ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμηχανία μέ μία εὐστοχη ἐξήγησι. «Ἐπειδὴ εἶχαμε ἐνοχληθεῖ ἀπὸ τὸν ψυχολογικὸ ἀντίκτυπο πού θά μπορούσε νά δημιουργηθῇ ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι ὅτι ἐμεῖς πρῶτοι ἐγκαινιάσαμε τοὺς στρατηγικοὺς βομβαρδισμούς,

Ἡ καταστροφή πού προεκάλεσαν οἱ συμμαχικοὶ βομβαρδισμοὶ τῶν Γερμανικῶν πόλεων φαίνονται σέ ὅλη τὴν ἔκτασί τους σ' αὐτές τίς δύο φωτογραφίες. Ἔτος 1947. (χίλια ἑννιακόσια σαράντα ἑπτὰ) Δεξιά: ἓνα ὑπαίθριο ψιλικατζίδικο. Κάτω: ἓνα ὑπαίθριο πρατήριο ἄρτου

αποφασίσαμε νά μὴν δώσωμε τὴν πρέπουσα δημοσιότητα στὴν μεγάλη μας ἀπόφασι τῆς 11ης Μαΐου 1940. Ἦταν μιά ὑπέροχη ἀπόφασις. Ἦταν ἐξ ἴσου ἡρωική καὶ γεμάτη αὐταπάρνησι μὲ ἐκείνη τῆς Ρωσίας νά συνεχίσῃ τὴν πολιτικὴ τῆς καμμένης γῆς. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ μᾶς στοίχισε τὸ Κόβεντρυ καὶ τὸ Μπίρμινχαμ, τὸ Σέφφιλντ καὶ τὸ Σαουθάμπτον καὶ μᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νά κοιτάζωμε κατάματα τὸ Κίεβο, τὸ Χάρκωβ, τὸ Στάλινγκραντ καὶ τὴν Σεβαστούπολι. Οἱ Ρῶσοι σύμμαχοί μας θὰ μᾶς κατηγοροῦσαν λιγότερο γιὰ τὴν ἀδράνεια, πού ἐπιδείξαμε τὸ 1942, ἂν εἶχαν καταλάβει αὐτὸ πού κάναμε», (σελ. 74).

Μάταια θὰ ξεφυλλίζαμε τίς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιὰ νά βροῦμε κάτι ἀξιωματικόν στὴς 11 Μαΐου 1940. Μία ὁμως προσεκτικὴ ἐρευνα, μπορεῖ νά φωτίσῃ ἓνα γεγονὸς τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐπισκιάσει ἄλλα πῶς σημαντικὰ γεγονότα, τὴν νύκτα τῆς 11ης Μαΐου «18 βομβαρδιστικὰ Οὐίτλεϋ ἐπετέθησαν σὲ σιδηροδρομικὲς ἐγκαταστάσεις στὴν Γερμανία». Φυσικὰ αὐτὴ ἡ εἰδησις δέν προκάλεσε ἐνδιαφέρον, κυρίως διότι ἔλεγε μόνο ὅτι οἱ ἐγκαταστάσεις εἶχαν ὑποστῇ ἐπίθεσι καὶ ὅχι ὅτι κατεστράφησαν.

Ἡ πλήρης σημασία αὐτῆς τῆς εἰδήσεως πού ἔγινε γνωστὴ μόνο μετὰ τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὸν Μ. Σπείτ πρέπει νά μᾶς βάλῃ σὲ σκέψεις. Τὸν Μάιο τοῦ 1940 ὁλόκληρη ἡ δυτικὴ Γερμανία, ὅπως καὶ ἡ Παταγωνία, ἦταν στό περιθώριο τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἔως ἐκείνη τὴν στιγμὴ, μόνο ἡ ζώνη τῶν στρατευμάτων ἢ μόνο αὐστηρά στρατιωτικοὶ στόχοι, ὅπως τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Σίλτ στὴν Γερμανία ἢ ἐκεῖνο τοῦ Ὀρκνέους στὴν Ἀγγλία, ὑπῆρξαν ἀντικείμενα ἀεροπορικῶν ἐπιθέσεων. Ἐκείνη ἡ ἐπιδρομὴ τῆς 11ης Μαΐου 1940 - ἂν καὶ ἀσήμαντη ἀπὸ μόνη της - ἦταν ἓνα γεγονὸς πού ἄφησε ἐποχὴ. Ὑπῆρξε ἡ πρώτη προμελετημένη παραβίασις ἐκείνου τοῦ θεμελιώδους νόμου πού προβλέπει ὅτι οἱ ἐχθροπραξίες πρέπει νά διεξάγονται μόνο μεταξύ τῶν ἀντιμαχομένων δυνάμεων.

Ὅταν ἀργότερα χρειάσθηκε νά βρεθῇ μιά δικαιολογία γιὰ φρικαλεότητες - ὅπως ἐκεῖνες τοῦ Ἀμβούργου, ὅταν ὁλόκληρα κατοικημένα προάστεια τυλίγονταν στὶς φλόγες καὶ χιλιάδες γυναικόπαιδα ἔπεφταν στὴν θάλασσα γιὰ νά ἀποφύγουν τὴν τεράστια ἐκλυσὶ θερμότητος ἀπὸ τίς πυρκαγιές - τὸ κύριο ἐπιχείρημα ἦταν

Στὶς 28 Αὐγούστου τοῦ 1944 ἡ ἀγγλο - ἀμερικανικὴ ἀεροπορία βομβαρδίζει τὴν πόλι Κόνιγκσμπεργκ. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ μίαν ὥρα, 35.000 χιλιάδες κάτοικοι καίγονται ζωντανοὶ ἀπὸ τίς ἐμπρηστικὲς βόμβες, πού κάνουν στάχτη ὁλόκληρες συνοικίες. Μαζεμένες μέσα σὲ ἓνα ἀεροπορικὸ καταφύγιο τριακόσιες νεαρές κοπέλλες κάτω τῶν εἴκοσι ἐτῶν οἱ ὁποῖες εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὴν Κολωνία λίγους μῆνες νωρίτερα, περνοῦν ὥρες ἀγωνίας πρὶν πεθάνουν ἀπανθρακωμένες. Ἀριστερά ὁ Γκαϊμπελς ἐπιθεωρεῖ τὸν βομβαρδισμένο καθεδρικό ναὸ τῆς Κολωνίας, θαῦμα τῆς μεσαιωνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Κάτω: ἀραδιασμένα πτώματα θύματα τῶν βομβαρδισμῶν

ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀντίποινα γιὰ τούς βομβαρδισμούς τῆς Βαρσοβίας καί τοῦ Ρόττερνταμ. Ὁ συγγραφέας ἀπορρίπτει αὐτήν τήν ἄποψι μέ ὅση περιφρόνησι χρειάζεται. «Ὅταν βομβαρδίσθηκαν ἡ Βαρσοβία καί τό Ρόττερνταμ», γράφει, «τά γερμανικά στρατεύματα ἦσαν πρό τῶν πυλῶν τους. Ὁ βομβαρδισμός τους ἦταν μία τακτική ἐπιχειρήσις, μέρος τῆς ἐπιθέσεως». Ὁ λοχαγός Λίντελ Χάρτ δέχεται αὐτήν τήν γνώμη. «Οἱ βομβαρδισμοί ἐγιναν μόνο ὅταν οἱ Γερμανοί εἶχαν φθάσει στίς ἄκρες αὐτῶν τῶν πόλεων καί ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή οἱ πόλεις αὐτές ἐξισώθηκαν μέ τούς παλαιούς κανόνες τοῦ βομβαρδισμοῦ πολιορκίας».

Τό «Bombing Vindicated» εἶναι ἓνα ἀξιοσημεῖωτο βιβλίον: εἶναι πράγματι ἐκπληκτικό γιὰ τήν ἐποχή του. Ὁ Μ. Σπέιτ δέν ἀρκεῖται νά παραδεχθῇ ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶχε ἐγκαινιάσει πρώτη τούς βομβαρδισμούς τῶν ἀμάχων, ἀλλά ἐπιμένει νά ἀποδώσωμε στήν Ἀγγλία τήν τιμή ὅτι συγχρόνως σχεδίασε καί πραγματοποίησε ἓνα νέο εἶδος πολέμου. Εἰρωνεύεται τόν τότε Ὑπουργό Πληροφοριῶν, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίσθηκε ὅτι «αὐτό τό καταπληκτικό σχέδιο» ἐπινοήθηκε ἀπλῶς ἐπειδή ἓνα ἄγνωστο ἀεροπλάνο πέταξε μερικές βόμβες σέ ἓνα δασωμένο λοφίσκο κοντά στό Καντέρμπουρυ. Ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτή πρέπει νά ἀποδοθῇ «σέξιμπνευσι τῶν Βρεττανῶν ἐμπειρογνομόνων τό 1936, ὅταν εἶχε πρωτοῖδρυθεῖ τό Γενικό Ἐπιτελεῖο βομβαρδισμῶν Ἀεροπορίας. Ὁ βασικός λόγος ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ ἐπιτελείου, γράφει, (σελ. 60), ἦταν ὁ βομβαρδισμός τῆς Γερμανίας σέ περίπτωσι πολέμου. Λίγο παρακάτω ἀναφέρει ὅτι ὁ Χίτλερ εἶχε ἀνησυχήσει γι' αὐτό τό ἐνδεχόμενο καί εἶχε εἰλικρινά προσπαθήσει νά συνάψῃ μέ τήν Ἀγγλία μία συμφωνία, πού νά περιορίζῃ τήν δρᾶσι τῆς ἀεροπορίας στήν ζώνη τῶν ἐπιχειρήσεων. Τελικά ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ Χίτλερ προέβη στούς βομβαρδισμούς τοῦ ἀγγλικοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ παρά τήν θέλησί του καί τρεῖς μῆνες μετά τήν RAF, πού πρώτη ἐγκαινίασε τούς βομβαρδισμούς ἀμάχων πληθυσμῶν. Ἐκφράζει μάλιστα τήν ἄποψι (σελ. 47) ὅτι ὁ Χίτλερ ἤθελε νά σταματήσουν αὐτές οἱ σφαγές, «διότι σίγουρα δέν ἤθελε νά συνεχίζονται οἱ ἀμοιβαῖοι αὐτοὶ βομβαρδισμοί».

Ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά βρῇ πολλά στοιχεῖα γιὰ τό θέμα αὐτό, γιὰ τό ὁποῖον ὁ Σπέιτ μιλάει μέ ἀφοπλιστική εἰλικρίνεια,

στό βιβλίον τοῦ ἀντικειμενικοῦ μελετητοῦ καί ἱστορικοῦ Λίντελ Χάρτ, «*Revolution in Warfare*» (Ἐπανάστασις στόν τρόπο διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου). Τά στοιχεῖα αὐτά ὑπάρχουν καί στό βιβλίον «*Bomber offensive*» (Ἀεροπορικές ἐπιδρομές), τοῦ πτέραρχου Ἄρθουρ Χάρρις. Ὁ πτέραρχος συμφωνεῖ μέ τόν Σπέιτ καί κατακρίνει τούς στρατιωτικούς ὅλου τοῦ κόσμου καί ἰδιαίτερα τούς Γερμανούς, οἱ ὁποῖοι δέν κατάλαβαν πρὶν τό 1939, ὅτι τά βαρεῖα βομβαρδιστικά ἐπρόκειτο νά εἶναι πιό ἀποτελεσματικά κατὰ τῶν ἀμάχων παρά κατὰ τῶν στρατευμάτων. Ἀποδίδει τήν ἀποτυχία τοῦ *Blitzkrieg* (Μπλίτς - κρίγκ = ἀστραπιαῖος πόλεμος), στήν κοντόφθαλμη πολιτική τῆς ἡγεσίας τῆς Λούφτβαφφε, ἡ ὁποία δέν ἐφρόντισε νά προμηθευθῇ ἤδη ἀπό τόν καιρό τῆς εἰρήνης ἀεροπλάνα προορισμένα γιὰ ἐπιθέσεις κατὰ τῶν ἀμάχων πληθυσμῶν τοῦ ἐχθροῦ. Παράλειψις, πού, ὅπως δηλώνει, στάθηκε μοιραία γιὰ τούς Γερμανούς. Διότι ἐάν οἱ Γερμανοί μπορούσαν νά συνεχίσουν τίς ἐπιθέσεις τους, τό Λονδῖνο θά εἶχε ἀναμφίβολα τήν τύχη πού εἶχε τό Ἀμβούργο δύο χρόνια ἀργότερα. Εὐτυχῶς, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1940, οἱ Γερμανοί βρέθηκαν μέ βομβαρδιστικά χωρίς δυνατότητες μάχης σέ σημεῖο ὥστε κατὰ τήν μάχη τῆς Ἀγγλίας νά εἶναι πανεύκολο νά καταρριφθοῦν.

Ἐντγκαρ Τζόουνς, «Ἐνας πόλεμος εἶναι ἀρκετός». Ἀπόσπασμα ἀπό τό περιοδικό «*The Atlantic Monthly*», τόμος 177, ἀρ. 2, Φεβρουάριος 1946, Βοστώνη, σελ. 49 (ἀνταποκριτής πολέμου)

«Ἐμεῖς οἱ Ἀμερικανοί ἐκτελέσαμε αἰχμαλώτους πολέμου, βομβαρδίσαμε νοσοκομεῖα, βυθίσαμε ναυαγοσωστικά, σκοτώσαμε ἀμάχους, πετάξαμε ἐτοιμοθανάτους σέ λάκκους μέ νεκρούς. Στόν Εἰρηνικό κομματιάσαμε τά κρανία τῶν ἐχθρῶν μας γιὰ νά χαρίσωμε ἀναμνηστικά στίς ἀρραβωνιαστικές μας καί φτιάξαμε χαρτοκόπτες ἀπό τά κόκκαλά τους. Στέψαμε τούς βομβαρδισμούς μας μέ φώσφορο καί τίς δολοφονίες ἀμάχων μέ ἀτομικές βόμβες, πετώντας τες σέ δύο σχεδόν ἀνοχύρωτες πόλεις μέ ἀποτέλεσμα ἔτσι νά ἐπιτύχωμε μιάν ἀναμφισβήτητη ἐπίδοσι στίς στιγμιαῖες μαζικές δολοφονίες».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Οι ενέργειες που καταλογίζονται στην Γερμανία απέτελεσαν τό αντικείμενο μιᾶς όγκώδους βιβλιογραφίας, ίκανῆς νά συμπληρώσει μέ τούς τίτλους της ἓνα βιβλίό ὅπως τό παρόν. Ἀντιθέτως, τά ἐγκλήματα τῶν ὁποίων οἱ Γερμανοί ὑπῆρξαν θύματα, ἐνέπνευσαν τόσο λίγα ἔργα, πού μποροῦμε νά τά ἀπαριθμήσουμε σέ λίγες μόνο γραμμές.

Τό βιβλίό αὐτό ἐγράφη μέ ὅ,τι στοιχεῖα διαθέταμε. Δέν εἶχαμε τόν χρόνο, οὔτε τά μέσα, νά ἐρευνήσουμε ὅλα τά στοιχεῖα, πού μπορεῖ νά μᾶς προμηθεύσει μία βιβλιοθήκη. Νομίζουμε ὅμως ὅτι εἶναι χρήσιμο νά ὑποδείξουμε στούς ἀναγνώστες μας μερικά ἔργα μέ πληρέστερες ἀναφορές.

Τά πρῶτα στοιχεῖα, ἀμέσως μετά τόν πόλεμο, εἶναι ἀποτέλεσμα ἀτομικῶν πρωτοβουλιῶν. Τά περισσότερα εἶναι μικρές «μπροσούρες», περιορισμένης κυκλοφορίας, τά ὁποῖα δέν κυκλοφόρησαν κἄν σέ βιβλιοπωλεῖα. Μεταξύ τῶν γνωστοτέρων, πρέπει νά σημειωθοῦν τά ἔργα τοῦ Τζ. Π. Βίλ καί τοῦ Μοντγκόμερυ Μπέλτζιον. Στίς Η.Π.Α. ἡ μικρή «μπροσούρα» τοῦ Ὑστίν Ἀπ γιά τούς βιασμούς γυναικῶν στήν Γερμανία. Μερικά χρόνια ἀργότερα ἐξεδόθησαν πιό μεγάλα βιβλία, μέ πολλά καί σοβαρά στοιχεῖα, ἀφιερωμένα στά δράματα τῶν ἐκτοπίσεων τῶν γερμανικῶν πληθυσμῶν, στά χαμένα ἀπό τήν Γερμανία ἐδάφη, ὅπως π.χ. τό «*Europa in Trümmern*» τοῦ πατρός Ράιχενμπεργκερ, διδάκτορος τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Γκράτς.

Τά ἐπίσημα στοιχεῖα τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως δέν ἔφθασαν παρά δέκα χρόνια ἀργότερα. Μπορεῖ πάντως νά βρεθῇ ἡ «Λευκή Βίβλος» τοῦ 1941 γιά τίς πολωνικές ὁμότητες κατά τῶν Γερμανῶν κατοίκων τῆς Πολωνίας. Ὑπάρχει καί ἐπίσημη γαλλική μετάφρασις 310 σελ., μέ φωτογραφίες. Τό 1958 ἐξεδόθη στήν Βόννη ἓνα ἔργο

σέ τρεῖς τόμους, 1.600 σελ., μέ πλήρη στοιχεῖα τῶν ὁμοτήτων τῶν συμμάχων, μέ τίτλο «*Dokumente Deutscher Kriegschaden*» Ἀπαρτίζεται ἀπό τίς ἐπίσημες ἐκθέσεις ὄλων τῶν γερμανικῶν ὑπουργείων καί ἀναφέρεται, στόν α' τόμο στούς βομβαρδισμούς πόλεων καί ἀμάχων, στόν β' τόμο τούς πρόσφυγες καί στόν γ' στίς ἀποζημιώσεις πού δόθηκαν μέ τίς ἱατρικές καί τίς κρατικές ἐκθέσεις Τρίτη ἐπίσημη ἐκδοσις τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως εἶναι τό «*Documentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa*» συνταχθέν ἀπό ἐπιστημονική ἐπιτροπή γιά τήν ἱστορία τοῦ πολέμου, ἡ ὁποία ἐδρεύει στό Μόναχο. Τό γεγονός εἶναι ὅτι τό α' μέρος ἐξεδόθη τό 1962 καί ἔμεινε ἄφαντο στά βιβλιοπωλεῖα. Τέλος, ἓνα ἔργο τοῦ Ἑριχ Κέρν, μέ τίτλο «*Verbrechen am deutschen Volk*» (Ἐγκλήματα κατά τοῦ Γερμανικοῦ Λαοῦ), 340 σελ. καί φωτογραφίες, τό ὁποῖον καλύπτει τήν δεκαετία 1939 - 1949 καί ἀποτελεῖται ἀπό ἐπίσημες μαρτυρίες, μέ στοιχεῖα, χωρίς γνῶμες.

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὁ ἐλεύθερος τύπος τῆς δυτικῆς Εὐρώπης δέν ἀναφέρει ποτέ καί πούθενά τά ἔργα αὐτά, παρ' ὅλο πού εἶναι μέρος τῶν ἐπισήμων ἱστορικῶν δεδομένων.

Στό μικρό τοῦτο ἔργο, ἀπλῶς ἀναφέρονται ἐλάχιστα σημεία τῶν ὄσων ὑπάρχουν. Διότι ἂν ἔπρεπε νά γίνη πλήρης στοιχειοθέτησις τῶν συμμαχικῶν ὁμοτήτων, θά χρειαζόταν τεράστιοι τόμοι, γεμάτοι ἀπό τά ὑπάρχοντα στοιχεῖα.